

A HEGYI BESZÉD SZELLEMI MAGYRÁZATA

**KRISZTUS „HEGYI BESZÉDE”MÁTÉ EVANGÉLIUMA SZERINT
A „NÉVTELEN SZELLEM” TANÍTÁSAI ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN**

**KIADJA:
MAGYAR SZELLEMBÚVÁROK PESTI EGYLETE
BUDAPEST,1999**

5:3 Boldogok a lelki szegények; mert ők a mennyeknek országa.

Lelki szegények azok, akiknek az értelmi fejlettsége nem haladja túl az erkölcsi fejlettségüket, hanem az egyik a másikkal párhuzamosan fejlődik a természetes haladás törvényében. A legtöbb szenvedést az értelmileg fejlett, de erkölcsi fejlődésükben visszamaradt lelkek nagyot akarásából, tökéletlen elgondolásából származó alkotásai zúdították a világra. Ennek következményeként mindaz a szenvedés és fájdalom visszahull az azt megalkotó szellemre, és hosszú idő telik el, amíg tévelygéseinek romjai alól kiszabadulhat, és megkezdheti ismét a munkát, melyet erkölcsi fejlődése céljából folytatnia kell.

A lelki szegények alatt az Úr nem az együgyűeket, hanem az egyszerű, becsületes, jóra és igazra törekvő embereket érti. Azokat, akik nem hivalkodnak képességeikkel; nem törtetnek az éltre, hogy vezessenek; nem keresik az alkalmakat, hogy a tömegből kiemelkedhessenek. Azokat, akik nem hajhásszák a hírnevet, a dicsőséget, mert nem értékelik túl magukat, még akkor sem, ha valami igaz jót juttattak a világnak, mert érzik lelkükben a felelősséget, amely minden egyes átlagból kiemelkedő lélekre ránehezedik. Azokat, akik nem használják ki azokat az előnyöket, melyeket a világ elismerése kínál feljük.

A lelki szegények nem urai a helyzetnek, mert az ő értékmérőjük mindig az igazság, amelyet életükkel, munkájukkal öntudatlanul is megvalósítani igyekeznek. Érzik gyengeségüket, gyarlóságukat, ezért tudják, hogy tökéleteset nem végezhetnek. Szívesen csatlakoznak azokhoz, akik jobban megközelítik az eszmét. Természetük nem a diktálás, inkább az engedelmesség. A világ fiai hamar felismerik őket, mint céljaik eléréséhez könnyen felhasználható és könnyen kizsákmányolható eszközöket. Sokszor kinevetik, gúnyolják őket hitükért, bizalmukért, de a jó irány követését nem vitathatják el tőlük. Boldognak mondja őket az Úr, mert híján vannak azoknak a ravaszságoknak, amelyekkel felfegyverkezve indulnak a világ fiai hódító útjukra a földi életben, hogy kicsikarják az eshetőségek világában a maguk részére azokat az örömeket, amelyeket az igazság törvénye megtagadott tőlük.

A lelki szegények nem ismerik a hazugságot, az álarcot, mellyel lelkük belső természetét megmásítva mutatnák meg magukat a világ előtt, hogy élvezhessenek olyan bizalmat, olyan szeretetet, ami nem nekik lett szánva. Mert a világ emberei vagy álarcban, vagy a felismerhetetlenségig kendőzött lelki arccal mutatkoznak egymás előtt. Ez a kendőzés sok fáradsággal és sok vesződéssel jár, és aki el akarja végezni a munkáját, amiért a földre jött, annak nincs ideje ezekre a hiábavalóságokra és tévelygésekre.

Azért is boldogok a lelki szegények, mert nem tudnak a formák művészi kidolgozásáig eljutni, mert erre nincs képességük, és mert az ő lelküket a lényeg érdekli. Természetes ösztönükkel követik a helyes irányt, melyet Isten lelke írt a lelkükbe. Ezért ők mindig eljutnak a legegyszerűbb igazsághoz, amely átfőmálja lelküket, és nem kell tévelygniük azokban az útvesztőkben, amelyeket az emberi okoskodás vájt az ismeretlen sötétségbe, sűrűségbe. A lelki szegények hisznek Istenben, hisznek az Ő törvényében, hisznek az Ő ígéréiben, hisznek az igazságokban, amelyeket Isten adott az Ő megkeresésükre és megtartásukra. És mivel hisznek ezekben, meg is szabadulnak azoktól a tévelygésektől, félrefejlődésektől, amelyek őket hosszú időkre a szenvedések világához kötnék.

Az értelmileg túlfejlődött lélek a sokoldalú képességeitől kísértve felemelkedik a magasba, hogy az Istenség titkát kutassa. Amikor azonban a magasba törő lélek elé csak egy felső – saját lelkéből feltörő homály – vetődik, amely elfedi előle az égi fényt, akkor megszedülve hullik vissza a föld porába. Gógös lelke megtagadja Istent, mert nem érti meg Isten igazságát, mivel nem tud behelyezkedni azokba az egyszerű, de a gógös emberi lelkek előtt homályos, rendszer nélkülinek látszó, megmagyarázhatatlan rendelkezésekbe, amelyekkel Isten a világot kormányozza. Nemcsak a földi élet anyagi javai veszélyesek a tökéletlen, bűnös emberi

lelkekre nézve; sokkal veszélyesebbek a fejlett lelki képességek, ha velük együtt szilárd hit és alázatosság nem tudott kifejlődni a lélekben. Minél magasabbra emelkedik az értelem az Istenbe vetett hit nélkül, annál mélyebbre zuhan alá a tévelygések sötétjébe.

Az értelmi és erkölcsi fejlődés magas fokozatain a bölcsesség és szeretet tiszta boldogságoz kínáló világi nyílnak meg azok előtt, akik földi életükben megmaradtak egyszerűnek, kicsinyeknek. Azok előtt, akiknek nagysága abban tűnt ki, hogy odaadóbban, hűségesebben tudták szolgálni embertársaik javát, több méltatlan megaláztatást tudtak eltűrni megtorlás nélkül, többet tudtak adni a világnak, mégis kisebbek tudtak maradni, mint a többi ember.

Azért boldogok a lelki szegények, mert még nem tudják, hogy milyen nagy kincset hordoznak lelkükben; nem hivalkodnak vele és így a sátán nem veti rájuk a hálóját.

5:4 Boldogok, akik sírnak; mert ők megvigasztaltatnak.

Minden fájdalom a lélek hiányérzetéből fakad és minden hiány pótolható, így minden fájdalmas, szomorú szívú emberi lélek megvigasztalható. Hányan vannak, akiknek a lelkében még nem vált tudatossá a hiányérzet, mert lelki érzéseik durvák, kemények, észrevehető képességük tompa, csak erőszakosabb hatásokra válnak érzékennyé. Az ilyen emberek nem sírnak, nem bánkódnak, ha valami nagy szomorúságra való okuk van, inkább bosszankodnak, tehetetlen dühükben másoknak kellemetlenkednek, vagy a világ nyújtotta örömeiben keresik kedélyük lecsillapítását.

Aztán vannak, akik közönyös egykedvűséggel járnak élet útját, lelkük fásultságát nem hozzák rezgésbe az érzések hullámvázai, nem hisznek, nem remélnek, nem szeretnek. Az élet jelenségei csak addig kötik le őket, ameddig az ő egyéni és önző céljaik ezt megkívánják. Ezek nem sírnak, mert még nem bontakozott ki lelkük a halál egyforma mozdulatlanágából. A síró emberi lélek azonban ébren van már, hogy a jót és rosszat hatásaitól megkülönböztesse.

Az ember születésével megkezdődik az élettől való küzdelem hatásait magában feldolgozni. Ennek első megnyilvánulása a sírásban nyer kifejezést, mert a gyermek öntudat alatti énjében hiányérzet keletkezik. A boldog öntudatlanság szendregését zavarják azok a hatások, amelyeket az idegek közvetítésével észrevenni tartozik a fejlődést megkezdő testi öntudat. A lélekben fájdalmat vált ki ez az első hiányérzet és sírásban fejezi ki fájdalmát. Hiányzik a zavartalan béke, a boldog öntudatlanság, amely a szellem szabadságát jelentette.

Később fokról fokra szaporodó érzések benyomásai, melyek között nem utolsó helyet foglal el a táplálkozással járó kielégülés érzete, mint öröm, hozzászoktatják a gyermek fejlődő tudatát ahhoz, hogy hiányérzetét sírással adja tudtára környezetének. Amikor felnőtt az ember tapasztalja, hogy a földi élet tele van hiányérzetből támadó fájdalmakkal, keserű, könnyes panaszokkal. Az összemberiséget, az egész földet és az azt körülvevő szférákat ez a nagy hiányérzet gyötri, kínozza, mely minden megnyilvánulásában Isten után kiált.

Igen! Isten hiányzik a szenvedő lelkekből! A legnagyobb hiányérzet, a legnagyobb fájdalom azért van, mert elfordult az ember Istentől. Nem keresi Teremtőjének akaratát, nem kutatja annak törvényét; a tévelygés útján jár, és bűnt bűnre halmoz, sokasítja a szenvedést minden gondolatával, minden cselekedetével, összébb húzza a szálakat, melyek ők tévedéseinek következményeihez kötik. Pedig Isten nem egy távoli fogalom az ember részére! Isten bennünk van, és bennünk él, szívünk rezgéseiben uralkodik, hogy segítsen, áldjon és boldogítson bennünket azokon az érzéseken keresztül, amelyeket Ő ültet el a szívünkbe. Ő vezérli sorsunkat, Ő gyógyítja meg lelkünket a bűntől, testünket a betegségtől! Ő vezeti tétovázó lábainkat az igaz úton. Ő vigasztal meg bánatunkban, Ő pótolja az elvesztettet, mert Ő „mindenben minden”. Ővé a gazdagság, a hatalom mennyben és földön!

Azért boldogok, akik most sírnak, mert a fájdalmakon, szenvedéseken keresztül megérik ezt a hiányt, melyet betölteni nem tud senki és semmi Istenen kívül. Minél nehezebben tudja e világ pótolni valakinek a veszteségét, annál közelebb van a lélek Istenhez, mert annál puhábbá, befogadóbbá válik Isten vigasztaló ígéretével szemben. Boldogok, akik sírnak itt a földi életben, mert a fájdalom, ha már könnyekben oldódik fel, nem tépi meg a szívet, mint a vad vihar, mely fákat tép ki gyökerestől. Ez már csendes, párás borulat csupán, amely az elkövetkezendő öröm magvának áztatja át a talajt az érzések világában. A könnyező ember lelkében el lehet vetni a hitet, a reményt, a szeretetet. Bár lehetnek még ott a léleknek vad hajtásai, dudvái, lehetnek bűnös tévedések, de már meg lehet menteni, mert elfogadó állapotban van.

Minden nyomorúságnak oka a bűn, és minden bűn a tévelygésekből származik. A szellem eltévelyedett, amikor Istentől elszakadt az engedetlenség által. Minden engedetlenség Isten törvényével szemben bűn és eltávolodás Tőle, amely fájdalmakat, szenvedéseket terem. Minden szenvedés figyelmeztetés a visszatérésre. Isten hívó szava ez, amelyet tévelygő, bűnös gyermekei után küld. Akik azt megértik és visszatérnek Őhöz, azok boldogok, mert nemcsak megvigasztaltatnak, hanem Isten megáldja őket az Ő ígéretet szerinti mindazokkal a javakkal, melyekkel a fájdalmakat okozó hiányérzetet betölti lelkükben.

Boldogok, akik – most – sírnak. A könnyeknek hatalmas oldó ereje sok régi keménységet felbont a lélek mélyén és sok félbe maradt jó, és igaz érzést felszabadít és egybeforraszt, újjáalakít és megtisztít a múlandó életben. Mert a fájdalmak és szenvedések nem mindig a büntetés eszközei. Sokszor egy útban lévő, nagy boldogság előfutárai, melyeknek hivatásuk, hogy a lelket erre a nagyobb, tisztább és értékesebb, Istentől kapott ajándéokra előkészítsék; az elsekélyesedett kicsinyes emberi érzésektől megtisztítsák, hiábavaló emberi törekvéseitől eltérítsék, hogy az Isten által eléje szabott egyenes irányba tereljék az ember lelkét.

Ugyanis a „*lélek kész a jó követésére, de a test erőtelen*”. Nagyon sokszor nem egyezik a lélek célja a testi emberével. A testi ember vágyai nagyon sokszor nem azonosak a lélek vágyaival. Ezért nagyon sokszor a könnyező ember lelke saját elhatározásából választja a – testi érzéseivel ugyan retteget, de lelki céljaihoz közelebb vivő – fájdalmas sorsot, melynek terhe alatt könnyezve roskadozik. Ezek a sírók igazán boldogok, mert szellemi tisztánlátásukkal beletekinhetnek a lélek nagy törvényébe, és a titok megnyílt előttük. Ők a nehezebb, de rövidebb utat választották.

A felületesen gondolkozó ember el se tudja képzelni másképpen az igazságot, mint a bűn büntetéseként a szenvedést. Ez sok félremagyarázásra ad alkalmat. A legtöbb felületesen gondolkozó embert könnyelmű ítélkezésre csábítja a látszólagos rossz szemlélése, mert alázatosság hiányában képtelen az Isten szerint való igazságot felfogni, és a testnek nem kedvező állapotba burkolt, nagy isteni ajándék értékét felismerni. Ezért kevesen tudják felfogni Krisztusnak eme sokat mondó kijelentését: „*boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak*”.

5:5 Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírnak a földet.

Kétféle embercsoport él a földön: Isten fiainak, és a világ fiainak csoportja. Mindegyik csoport már elvet követ. Isten fiai Isten törvényének engedelmes követői; e világ fiai a tévelygés szellemének követői, amely a test önző igazságát követi és minden isteni jónak és igaznak ellene van. A szellemek Istentől való elszakadásának az engedetlenség és Isten akaratával való szembehelyezkedés volt az oka és ez az elv tartja vissza ma is az ember lelkét a boldogság világába való visszatéréstől.

Egy uralkodó hatalom van minden világ felett: az Isten igazságának megmásíthatatlan törvénye! Ez a törvény be van írva a teremtettség minden rétegébe, minden ember

ösztönszerűleg érzi ezt és tudja, hogy az igazság hatalma elől nem menekülhet el sehová. Mégis mi az, ami az ember lelkét ellenszegülésre indítja? Mi az, ami hatalmas, ellenállhatatlan erővel vonzza a bűn felé? Mi az, ami az elkövetett bűnt palástoltatja, titkoltatja az emberrel még akkor is, amikor már mindenki előtt nyilvánvaló lett?

Az igazság ellentéte a hazugság, tagadás szelleme, amely kétfelé választja az emberek és a szellemek csoportját. Az árnyék mindig nyomon követi a fényt, míg a fény át nem hatja az árnyéket, és fel nem bontja azt. Az árnyék nem tényező erő, csak a fény környezetében tűnik annak. A hazugság is csak az igazság árnyéka, és ha igazság nem volna, a hazugság egyáltalán létre sem jöhetne. De mivel igazság van, így az törvényt alkot. A tagadás szelleme, amely kiszakította magát az isteni vonzerőből és engedetlenségbe szédült, – mert elveszette az irányt és a boldogságát más úton akarja elérni és fejlődését már irányba folytatja – más törvényt követ. Mivel önmagából nem tud semmit előhozni, nem tud teremteni, ezért megelégszik azzal, hogy mindennek ellentmond, ami igazság; mindent lerombol, amit az igazság épít, mert azt hiszi, hogy ő jobban dogja fel az igazságot, helyesebben rendezi el az életet, tudniillik a hozzá hasonlóan bukottak életét.

Ez a hite gögössé, keménnyé és hozzáférhetetlenné teszi a tévelygés szellemét a jó részére. Ezért boldogtalan, de be nem ismeri; ezért türelmetlen, mert nincs biztonságban; ezért csinál káoszt, mert a sok rossz következmény között nem ismeri ki magát. Mindig jót akar, és mindig rossz következik. Azért zúdítja másokra a bajt, hogy ő mentesüljön attól. Mindig új ideákon gondolkozik, és mindig kárhozatos eredmény a vég. Mivel a földi világban egyetlen fűszál felett se uralkodhatik a tévelygés szelleme, ezért a láthatatlan világban: az értelem és érzelem világában vívja meg a nagy csatáit az igazság ellen. A földi ember a bukott szellem megtestesülése. Minden élet Isten kegyelmének ajándéka. A testi élet a természettörvény korlátai közé ékelt mozgási és fejlődési lehetőség: alkalom a léleknek, hogy megismerve a jót, kövesse azt: megismerve a rosszat, elhagyja azt.

A földi élet szépségeinek, örömeinek csillogása a mennynek, az igazság világának egy-egy levetített sugara. A földi élet nyomorúsága, szenvedése: a bűnnel járó következmény, amely azt is boldogtalanná teszi, aki a bűnt elkövette és azt is, aki ellen elkövették, mert ő a közvetlen elszenvedője a bűnnek! És mindez az eltévelyedés következménye! Ezt a tévelygő eszmét őrzi a gög, mint egy vaspáncél. A gög teszi hozzáférhetetlenné az Istentől elszakadt lelkeket, hogy az isteni, önmagát feláldozó szeretet meg ne világíthassa, és meg ne gyógyíthassa a nyomorúságba, szenvedésbe jutott lelkeket. A gög az, ami felfuvalkodottá, belátástalanná, keménnyé, makacssá, hiúvá, önteltté és elbizakodottá teszi a lelket. A gögös lélek nem fogad el semmit igazságnak, amit nálánál alacsonyabb rendű embertől hall. A gögös emberi lélek megkívánja, hogy az isteni kegyelem is azon a módon nyilvánuljon meg vele szemben, ahogy azt ő óhajtja. Mert a gögös lélek uralkodni és mindeneket irányítani akar.

Az Isten Lelke pedig ellentéte ezeknek, mert mindenki az ő munkájának a gyümölcsét aratja az igazság törvénye szerint. Mivel a földi világ az Isten kegyelmének az ajándéka és mivel egyetlen fűszálhoz sincs joga a tévelygés szellemének, mert elveivel nem teremt, csak rombol; ezért az igazság törvénye szerint nem is vihet el mást a leszámolás napján, mint amit létrehozott: szenvedés és nyomorúságot. Az alázatos lelkek, akik bár megtévedtek és elestek, de az igazság törvényének szavára felfigyeltek, a lelkükbe oltott félelmet nem győzte le a gög, nem álltak ellen az igazságnak, hanem az igazságnak meghódolva, önmagukba tekintettek és belátásra jutva, bűneiket megbánva bocsánatért esedeznek: az Isten kegyelmére és irgalmasságára támaszkodva állnak az igazság törvényével szemben.

A szeretet Istene lehajol értük, és megtisztítja a bűntől a lelküket; felemeli, megigazítja és megszenteli őket, hogy elvehessék az igazak örökségét. Amikor a gonosztól megtisztult földön az igazak zavartalan, békés és boldog élete elkezdődik, amikor a tévelygés szellemétől minden létezési lehetőség megvonatik, amikor messzire kivetetik az ellenszegülés

következtében, vele együtt kivetetnek azok is, aki hittek a téveszméknek, akik tagadták és kigúnyolták az igazat, a jót, és szenvedtették az igazak követőit. Akkor azon a napon – a leszámolás nagy napján – az igazak fénylenek az igazság valóságában, kezeikhez kapják örökségüket és uralkodnak a földön. Mert Isten minden odaad az alázatosoknak, akik hittek az Ő beszédjének, és igazság törvényének és az Ő bűnbocsátó kegyelmének.

5:6 Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot: mert ők megelégtettek.

Az igazság a meglévő dolgok valósága. Nem minden igazság, ami annak látszik, mert amikor a mélyére akar hatolni a kutató emberi értelem, akkor eltűnik előle, mivel nem a valóságból keletkezett, csak a látszat párákódén keresztül formálódott azzá, aminek látszik. Ilyen látszat-igazság az emberek igazsága. Minden kornak megvan a maga kialakított igazsága. Minden nemzetnek, minden néprétegnek és minden embernek megvan a saját maga által kialakított igazsága. Más a gazdagnak, más a szegénynek, más az uralkodónak, más az elnyomottnak, más az egészségesnek, más a betegnek az igazsága.

Mindez csak látszat igazság: az összességet egybefoglaló isteni eszmének összetört és széthullott tükördarabkáin megcsillanó napsugár. A látszat igazság elfárasztja, és kimeríti a lélek erőit és mindannyiszor erőtlenül, és tehetetlenül hullik vissza a csüggedés és reménytelenség állapotába, valahányszor egy – egy látszatigazság vonzásába esik bele a lélek. Aki a látszat igazság tükörcserepein visszaverődő napsugárban gyönyörködnek, azok még nem lehetnek boldogok, mert meg nem elégtettek. Ezek még fanatikus hittel ragaszkodnak a saját maguk kialakított igazságokhoz, és hisznek abban, hogy azt diadalra juttathatják. Ezek még nem éheznek és szomjúhozják a mindent egybefoglaló, mindent kiegyenlítő és kiegészítő mennyei igazságot.

Óh, milyen messze esett az emberi lélek az ő Teremtőjétől! Milyen nagy kerülő utat kell megtennie a fájdalmak és keserőségek mély szakadékaiban, míg megtalálja azt az egyenes utat, amely csalódások nélkül hazavezeti őt. Egyetlen igazság van, ami öröktől fogva volt, és örökké lesz, mert egyetlen valóságból ered. Ez az egyetlen valóság Istenben van, mert egyedül Isten a valóság! Őrajta kívül nincs semmi, tehát minden, ami van, Istenben van! Igazság is csak egy van: Isten igazsága! Ezen kívül minden igazságnak látszó valami csak az igazság árnyéka. Ebbe az árnyékba tévednek bele az ellenszegülő és pártütő angyalok. Ebben tévelyegnek ma is azokkal az általuk megtévesztett szellemekkel és emberekkel együtt, akik Isten létezését tagadják és törvényének ellenállnak. Ez az árnyék borul azokra a lelkekre, akik szándékosan cselekszik a rosszat, ez keményíti meg a szíveket, az teszi süketté a füleiket és vakká a szemeiteket, hogy meg ne láthassátok, és meg ne hallhassák az isteni jót és igazat. Ez vezeti a kárhozát világába azokat, akik nem tudnak meggyógyulni téves nézeteikből, gonosz hajlamaikból.

Ez az árnyék a hazugság, amely mindent átszó, mindent beborít, mindent megkötöz, mindent más irányba kényszerít, mindent más formában mutat, mint ahogyan a valóságban van. Mi a hazugság? A valóság árnyképe, értéknélküli semmi. És mégis milyen hatalma van az Istentől elszakadt lelkek felett, mert ezek az árnyékot valóságnak hiszik, és ez a hitük tévedés. A bűn első csírája a tévedés, a tévedés következménye a rossz eredmény. A rossz sokszorozódása és céltudatos irányítása megátalkodottság, gonoszság. A hazugság leple alatt terjeszkedik ki, és növekedik naggyá és erőssé a bűn. A gonosznak szüksége van az igazság látszatára, e nélkül semmivé válna a hatalma!

Tehát a hazugság tartja fenn gonoszságság uralmát! Aki ezt megérti, annak a lelkében derengeni kezd az Úr ama nagy horderejű kijelentésének világossága: „*boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot.*”, azt az igazságot, amely megbontja a hazugság árnyékának kódét és átvilágítja mindazokat a tévelygéseket, melyeken keresztül a gonosz fogva tartja

azokat a lelkeket, akik hisznek a látszat igazságában. Isten igazsága bevilágít az emberi lélek legelrejtettebb zugába; megtisztítja, meggyógyítja a vérző sebeket, megvigasztalja a bánatba, szomorúságba merült lelkeket. Megerősíti a bűnnel, kísértésekkel viaskodókat, megbékélteti sorsukkal és menedéket nyújt azoknak, akik megbánva vétkeiket, tévelygéseik következményei előtt Hozzá menekülnek

Csakis egyedül Isten igazsága az, mely megtöri a hazugság hatalmát és megsemmisíti csillogó káprázatát, amely a testen keresztül rabságba dönti a lelket, és egyre mélyebbre és mélyebbre húzza le az erkölcsi posványba. Az emberi lélek minél terheltebb, annál kevésbé tudja önállóságát megőrizni, annál kevésbé tudja saját lelkében a boldogság kellékeit felismerni és megtalálni, és így szükségessé válik részére, hogy a külső világban keresse azt. Minél szegényebb és csiszolatlan egy lélek, annál nagyobb erővel veti bele magát a világ külsőleges örömei után, mert a belső hiányt akarja ösztönszerűen pótolni. Mivel ezek a jóban és igazban szegény lelkek nem tudnak a világnak magukból semmit se adni – ami igaz érték – ezért örült hajsza indul meg a látszatértékek után.

Ebben a hajszában a nyers erő, a vad erőszak és a képmutatás vívják meg kemény harcaikat egymással. Amikor az erő kimerül és az erőszak ellanyhul, a hamisság szerzi meg a maga részére a kívánt eredményeket. A hazugság a gonosz csillogó palástja, rejtett gyilkos töre, mely minél jobban hasonlít az igazsághoz, annál mélyebbre vonja be a tévelygések labirintusába és annál mélyebb sebet ejt áldozatának lelkén. Mert minden átszenvedett csalódás a léleknek az igazságba vetett hitét gyengíti ugyanarra, hogy végül is a bűn rabszolgaságába süllyed alá. A hazugság leple alatt mindig tisztátalan célok lappanganak: az önzés, a gőg, és a testiség céljai. A hízélgés, félrevezetés, hazug védekezés a bűn takarására való, vagy olyan előnyök megszerzésére irányuló törekvéseket takaró eszközök, melyeket igaz, becsületes úton nem érhetne el az ember. A hazugság célja megkerülni az igaz utat, mással végeztetni el a feladatot, mással hordoztatni a terhet, melyet mindenkire kiró az igazság törvénye, és a másnak járó elismerést, dicsőséget, a földi javakat mindenáron a maga részére megszerezni. Ez teszi nehezzé és bonyolulttá a földön az életet, és érthetlenné a sors igazságát. Mindenki más akar lenni ami. Legalább is többnek, értékesebbnek akarja magát mutatni, mit amilyen valójában.

Az ember hazuggá válik önmagával szemben is, mert ítéletében részre hajló, alacsony vágyainak, törekvésinek mindig talál mentséget és siet valamely kéznél levő igazság alá rejteni azokat a hibákat és mulasztásokat, melyek nagyrésztben okai boldogtalanságának, szenvedésének. Nagy szorgalommal kutat mások hibái és bűnei után, hogy azokat felfedezve diadalmasan állhasson meg saját igazságosító ítélete előtt, képzelt érényeiben tündökölve. Bizony nem önálló az ember, és nem szabad, míg az isteni igazság törvénye meg nem szabadítja a hazugság uralma alól, mert ez tartja fogva a saját lelki természetén keresztül. Hiába óhajtja a jót, azt el nem érheti, hiába veti meg a gonoszt, azt el nem hagyhatja, míg az igazság fel nem oldozza azokat a kötelekeket, melyekkel az ember a tévelygésekhez van kötve.

Senki nem vonhatja ki magát a hazugság a megtévesztés következményei alól. Mi a kételkedés, bizalmatlanság, gyanakvás, túlhajtott óvatosság, magába zárkózottság? Mind-mind a lélek védekezése a csalódások ellen. Az ember ezen védekezése közben sok sebet oszt azoknak, akikkel szemben előítélettel volt, és sok sebet kap azoktól, akiket bizalmával és szeretetével könnyelműen megajándékozott. Mert a hízélgő szó, a hazug álarc alá rejtett számítás a legnagyobb óvatosság mellett is megtalálja a legkisebb rést és beférkőzik az ember szívébe, szeretetre éhes lelkébe és elvégzi romboló munkáját. Akik megkóstolták a csalódás keserű, lélekölő fájdalmát, akik végigszenvedték az igazságtalanság okozta gyöttrődéseket, akik áldozatul estek az emberek ítélkezéseinek, azok mind megsebzett lélekkel és könnyező szemekkel igyekeznek menekülni fájdalmaik, szenvedéseik előtt. Az ilyen panaszos kérdéseire nem tud magyarázatot adni sem a világi bölcsesség, se a tudomány.

Csak az isteni igazság világít rá azokra az okokra, amelyek ezeket a kínzó okozatokat hozzák létre! Minél többet szenved az emberiség a látszólagos igazságtól, annál kínzóbb vágy kél szívében az isteni, változhatatlan igazság után, mert lelke mélyén érzi, hogy az van. Érzi, hogy kell lennie egy igazságnak, amely az egész teremtett mindenséget egybefoglalja, az ellentéteket kiegyenlíti, megbékélteti egymással. Érzi az emberi lélek, hogy az egész földi élet kezdetleges, töredékes része valaminek, aminek egésznek kell lennie valahol, aminek befejezése, kiegészítése elkövetkezik valamikor. Azért nem tud belenyugodni sem az igazságtalanságba, sem a halál gondolatába, mert a lelki lényeket alkotó „igazság” tiltakozik ez ellen. Minden emberi léleknek el kell érkeznie ehhez az állomáshoz, hogy gondolataiban, érzéseiben ezek a vágyak kialakulhassanak.

El kell következnie mindenkire az igazság utáni éhségnek és szomszágnak, hogy boldog lehessen. Mert ameddig nem éhezi és szomszáhozza az igazságot, addig nem találja azt. Vagy ha megtalálta is, mivel nem éhezte és nem szomszáhozta, az nem válik húsává és vérévé, mint a testnek a táplálék. Nem erősödhetik meg tőle a lélek, mivel nem volt kellőképpen előkészülve az igazság befogadására és feldolgozására. Csak aki éhezi és szomszázza az igazságot, az jut el keresésében Isten igazságához, csak az érti meg Isten akaratát, és célját azokon a kijelentéseken keresztül, amelyeket az Igében lefektetett. Csak azok ismerhetik meg Isten nagy szeretetét, akik az Ő igazságaiba bele tudnak merülni.

Ezek meríthetnek belőle vigasztalást, erőt, bátorítást. Csakis azok elégítetnek meg, akik ezeket az igazságokat fel tudják dolgozni, magukévá tudják tenni. Ezek az igazságok átfórmálják az emberi lelket, ennek következményeképpen az emberi és szellemi életet. Azért boldogok, akik éheznek és szomszáhozják az igazságot, mert azokhoz közel van Isten országa, mert azok ezzel az éhséggel és szomszással magukhoz vonzzák azt, és az melegíti őket. Aki megismerte Isten igazságát és szívét kitérve befogadja azt, abban ez új világot teremt, új elvek, új irányok felé vonja; az előtt új életcélok bontakoznak ki a homályból. Az igazság, mint bizonyosság, rendíthetetlen támpontot nyújt a léleknek. Mert a lélek tudja, hogy nem elérhetetlen délibábot kerget a boldogság képében, hanem maga is az igazságban él, maga is az igazság szerint cselekszik, akkor minden mozdulatával ritkítja maga körül a hazugság ködét.

És ezáltal meglátja az ő földi életében is az igazság diadalát, melyet többé nem fenyeget veszély, mert nem a föld csalóka ígérete festette ezt a lélek elé, hanem az igazság erejével harcolta ki é tette magáévá. Az igazság fegyver, az igazság hatalom, melyet nem vehet el, le nem győzhet senki és semmi! Isten igazsága nem múlandó időre szóló alkalmi tudomány, amely a korrallal megváltozik. Aki Isten igazságával megelégtetett az az örökkévalóságra biztosítva van, mert sem az idő, sem az élet, sem a halál nem fosztja meg őt ettől a boldogságtól!

5:7 Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek.

Az irgalom a magasabb rendű szeretet egyik oldalága, melyben a mennyei virágok fakadnak. Sokat beszélnek az emberek a szeretetről, de valójában nem ismerik azt, mert az önző szeretet fogalmán túl csak kevesen tudnak eljutni. Az önző szeretet pedig magában hordozza a ragadozó természetét: csak addig szeret, amíg az „én” önző céljainak, vágyainak elérésére segítő eszközt véli feltalálni abban, akit szeret. Ha azonban feltevésében csalódik, a szeretet gyűlöleté, ellenségeskedéssé, jobbik esetben hideg közönyösségé változik át. Az Úr ebből az önző szeretetből akarja az ember lelkét kigyógyítani, amely valóban nem szeretet, hanem a szeretet utánpótlása.

Azért mondja az Úr a boldogoknak, az irgalmas szívűeket, mert ezek a szeretet mennyei fokozatát ismerték meg. Ez a szeretet vezérli őket cselekvéseikben, ez irányítja az életüket, és

ez a szeretet olvasztja meg a rideg természettörvény igazságát velük szemben, mert ítélet helyett „irgalmasságot nyernek”. Azonban azoknak, akik ezt az érzést sem nem ismerik, sem nem gyakorolják, azoknak végig kell tapasztalniuk azokat a gyötrelmes állapotokat, amelyeken keresztül megtanulják a legparányibb szeretet értékét is. Az ember, amíg az élet napfényes oldalán sütkérezik, ezer és ezer hiábavaló vágytól űzve keresi azok kielégülési lehetőségeit. Minden gondolatát leköti az az igyekezet, hogy felfokozott igényeinek megfelelően rendezhesse be az életét. Sietve hagyja el gondolataiban azokat az állomásokat, ahol semmi kilátása nincs és nem is lehet arra nézve, hogy eme céljait gyorsabban elérhesse vagy megközelíthesse. Mint lámpafény az éjjeli lepkét, úgy vonzza az életöröm az ember lelkét a tévelygés és bűn útjára.

Ez az út, pedig egyre mélyebbre és mélyebbre vezet a kétségbeesés poklába azokat a szenvedőket, akik azután képtelenek megállni a bűn következményeinek feldagadt árjával szemben. Az ember, amíg túrhetően megy a dolga, ritkán gondol azokra az eshetőségekre, melyek mint sötét árnyék, minden ember útját követik. Sokszor amikor egészen közel érzi magát a kitűzött célhoz, akkor tűnik elő a félelmetes árnyék, hogy egy pillanat alatt emberileg kiszámíthatatlan messzeségbe távolítsa el őt kitűzött céljától. Mert sokszor úgy éri az egyes ember és emberiség csoportjait a szerencsétlenség, mint a gátját elszakító folyó hirtelen áradása: sem feltartóztatni, sem előle kitérni nem lehet. Ilyenkor, amikor a megmásíthatatlan végzet beteljesedik rajta, feljajdul az ember, és keresi az okát, hogy ki és mi a baj okozója?

Kit terhel a felelősség? Ezek mögött a kérdések között ott izzik az ítélkező és vádló emberi természet, mely keresi a személyt, akit gyűlölhessen, keresi az ellenséget, akivel harcba szállhasson. Minden bűnt, hibát, mulasztást a tévelygő, tökéletlen ember követi el és minden rossz eredménynek, szenvedésnek, fájdalomnak az ember az okozója. Minden rossz az emberi lélekből indul ki. És Isten mégse pusztítja el az embert, hanem időt ad a megtérésre és alkalmat ad a javulásra. Isten irgalmas az Ő eltévelyedett gyermekeivel szemben. Ő tudja, hogy a tökéletlen lélek minden megmozdulása nyomán csak tökéletlen eredmények jöhetnek létre és ebből mindaddig nyomorúságok és szenvedések fakadnak, amíg az ember el nem fogadja azt az igazságot vezetőül, amelyet Ő adott az elveszettek megmentésére. Isten irgalmassága nem keresi az érdemeket, Ő egyformán segíti azokat, akik beismerik, hogy az Ő segítségével semmi jóra nem képesek; azokat, akik beismerik bűnösségüket, tökéletlenségüket és egész lelküket és annak sorsát Isten irgalmasságára bizzák. Isten azonban elvárja az emberektől is, hogy irgalmas legyen azokhoz, akiknek sorsa ideig – óráig az ő kezében van letéve, vagy adott helyzeténél fogva mások sorsára befolyást gyakorolhat.

Mindenki rászorul az irgalmasságra, mert nincs tökéletes ember, nincs aki ne tévedne és a tévedésével rossz következményt létre ne hozna; nincs, aki az igazság törvénye ellen ne vétkeznék; és nincs, aki kivonhatná magát a végzet igazságosztó hatalma alól. „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek” Az irgalmasság nem gyönyörködik mások szenvedéseiben, nem örvendezik mások szomorúságán, fájdalmán, az irgalmasság nem rombol, hanem a romokból is épít, és menti ami menthető. Az irgalmasságnak kell megnyilatkoznia az ember minden legkisebb és legnagyobb cselekedetében, gondolkodásában, érzésében embertársaival és az egész teremtett világgal szemben.

Enyhíteni a szenvedést, megszüntetni a testi – lelki nyomorúságot, küzdeni a bűn és tévelygés ellen azokkal az eszközökkel, melyeket a szeretet ad az ember kezébe. Az élet ezer és ezer fordulatában bőséges alkalmat talál az irgalmas szívű ember a cselekvésre; nem szükséges hogy önmagát és erejét felülmúló nagyot akarjon, hogy a világot boldogíthassa, elég az, ha mindent a legjobb tudása szerint igyekszik elvégezni. Ha az ember a vele szemben elkövetett rosszat nem viszonzozza rosszal, hanem a tőle telhető jóval; ha nem szolgáltat igazságot, mert az ítéletet Istenre bízva cselekszik a szeretet törvénye szerint mindenben és mindenkor – akkor és azon a ponton, ahová Isten őt helyezte, ha nem is tudott nagy változást előidézni a külső világban, csak abban a kis körzetben – elvégezte a maga munkáját, mert

feltartóztatta a rosszat a következményeivel együtt. A bűn sötét árnyékot vet a földi élet útjára.

Senki sem tudja, hova jut, hogyan végzi be pályáját, még ha a legnagyobb felkészültséggel és tudással indul is el rajta. Az ember az élet napfényes oldaláról hamar letévedhet a riasztó árnyak útvesztőjébe, ahol felsorakoznak a szenvedések, a fájdalmak, a szorongó félelmekkel teljes napok, a gondterhes éjszakák, a kétségbeejtő reménytelenséget mutató jövő, melyeket rémekkel népesít be a képzelet. Óh, milyen óriási csodát művel itt az irgalmasság mennyei sugara: új világot teremt, új élete ajándékoz azokban az eshetőségekben, amelyeket az irgalmassággal teljes szívű ember nyit meg a nyomorúságok terhe alatt sínylő embertársa lelkében.

Az irgalmas szívű ember jót cselekszik az ellenséggel is; nem kutatja, érdem szerint szenved-e avagy érdemtelenül, csak azt látja, hogy segítségre szorul. Az irgalmasság célja feloldani a szenvedések és gyötrelmek kötelékéből, kiszabadítani a nyomorúságok rabságából azokat, akiken a bűnök következményei elhatalmasodtak. A szeretet egyé olvasztó erején keresztül érzi a lélek Isten hatalmas akaratát magában megnyilvánulni, mely sürgető, halasztást nem tűrő módon cselekvésre kényszeríti. Az irgalmasság cselekvői Isten akaratát megvalósító eszközök a földön, mert abban a szeretetben, amely irgalmasságra kész, az Isten lelke él. Akik az Isten lelkét hordozzák szívükben, akiket Isten lelke ilyen közvetlen módon irányít, azok boldogok, noha itt élnek is a földön. Lábaikkal a föld porát tapossák, testi életükben éppen úgy hordozzák a terheket, éppen úgy szenvednek, csalódnak, tévednek, hibáznak – hiszen nem tökéletesek – mégis boldogoknak mondja az Úr őket.

Mert amikor az ő tévedéseik, bűneik, hibáik miatt a természettörvénnyel szembe kerülnek, a lelkükben érvényre jutott szeretettörvény megolvasztja az igazság keménységét és felmenti őket bűneik következményeik alól. A boldogság alatt nem minden esetben szenvedések elkerülését kell vagy lehet érteni, hiszen aki az irgalmasságig kifejtett lelki érzésekkel rendelkezik, az nemigen retten vissza olyan fájdalmaktól, küzdelmekről, amelyekkel valakinek a szolgálatára lehet, mert legtöbb esetben önként vállalkozik olyan feladatok elvégzésére, amelyek áldozatot kívánnak.

Az emberi tévedéseknek vannak olyan következményei is, melyek hosszabb időre feltartóztathatják a szellemet az előrehaladás útján. Tévedései lekötik, választási szabadságát korlátozzák, tiszta ítélőképességét megbénítják, és kényszerhelyzetbe kerülve csak a természettörvény lassú, nehézkes kibontakozásával juthat a szellem ismét abba a helyzetbe, hogy tévedéseit megismerve, azokat belássa, és teljes erejével kutathasson azok után az igazságok után, amelyek megvilágítják a fejlődés és tisztulás útját előtte.

Az irgalmasság cselekvői a szeretet irányításával hamar belátják tévedéseiket, mulasztásaikat, hibáikat, mert rávezeti őket az a kielégítetlen betöltetlen érzés, mely lelkükben minden tévedés után keletkezik. A szeretet érzése hatalmas és mindent felülmúló erő! Aki ennek a sugárözönébe kerül, az nem állhat annak ellen többé; az viszi, emeli, átformálja, újjáteremti, megtisztítja, megvilágosítja, igazzá és boldoggá teszi azt, aki kitarja lelkét előtte és befogadja azt. Így az a szeretet, mely az irgalmasság érzésével hat és munkálkodik a múlandó káprázatok világában, az örökkévalóságban megrögzítő erővel és hatalommal ruházza fel azt a lelket, akin keresztül munkálkodási lehetőséget nyert.

A szeretet cselekedete örök érték, amelyet nem értékteleníthet e sem a tévedés, sem az élet, sem a halál. A szeretet Istentől eredő, szent élettörvény. Akik irgalmasok, azok ebben a törvényben élnek, azok felett ez tart fenn igazságot, és ha Isten irgalmas minden tévelygő és bűnös gyermekéhez, mennyivel inkább az, azokhoz, akiknek a lelkében a szeretet érzése az Úr közvetlen megértésévé fejlődött. Azért mondja az Úr boldogoknak az irgalmasság cselekvőit, mert ők a felmentő és kiegyenlítő isteni törvényt a szívükben hordozzák.

5:8 Boldogok, akiknek szívük tiszta: mert ők az Istent meglátják.

Az ember szívének tisztasága Isten ajándéka, melyet mindenki elnyerhet, csak ki kell érte nyújtania a kezét és el kell fogadnia isten kegyelmét. Senki a maga akaratából meg nem tisztítja szívét, mert csak akkor tisztulhat meg, ha Isten azt megtisztította. Ez alatt a tisztaság alatt az Úr nem azt az ártatlanságot érti, amely a bűnt nem ismeri, hanem a bűntől megtisztult emberi szívről beszél. Nemcsak az a bűnös, aki a bűnt cselekedeteiben megvalósítja, hanem az is, aki a bűn gyökerét, a tisztátlan gondolatokat, vágyakat a lelkében hordozza.

A szívből törnek elő a gonosz kívánságok, káros szenvedélyek, érték nélküli törekvések, melyek a megfertőzött, elfajult lelki természet érvényesülni akarását hozzák a felszínre, hogy az az értelemben kidolgozva a cselekvésben élje ki magát. A lélek természete fáradhatatlanul – mint egy örök forrás – ontja magából azokat a termékeket, melynek az ő elveinek megfelelően betöltik az ő mindenkori világát. Ennélfogva minden lélek annyi boldogságot és örömet talál az ő földi vagy szellemi hazájában, amennyi jóval és igazzal töltötte meg azt. Annyi fájdalmat, csalódást és boldogtalanságot kell elszenvednie, amennyit a jóval és igazzal ellentétben cselekedett.

Mert amit a szellem előhoz benső énjének világából, azért felelnie kell az összességet egybefoglaló, fenntartó és folyton tökéletesítő isteni törvény előtt! Az igazság törvénye ez, ami előtt nem marad elrejtve semmi, amit kikerülni, sem kijátszani semmilyen hatalom nem képes. Azért csak nagyon mélyre, az igazságtól nagyon messze eltévelyedtek hiszik azt, hogy Isten törvényével szembehelyezkedve a maguk erőszakos akaratával befolyást gyakorolhatnak saját sorsuk kedvezőbbé alakítására. Ebben a tévhitben élve a legképtelenebb eszmék szerint remélik azokat a javakat magukévá tenni, melyektől állapotuk javulását várják.

De szívük mind sötétebb érzésekkel telik meg, kedélyük mind nyugtalanabbá, türelmetlenebbé válik, mert a bennük és körülöttük lévő bűn egyre jobban elhatalmasodik a törvényellenes vágyakkal és cselekedetekkel. Ezek egyre szűkebbre vonják a szabad választás lehetőségeit annyira, hogy később, ha akarnák is a jót cselekedni, ne képesek erre, mert a bűneik szoros korlátokat vontak köréjük. A bűn parancsol azokon a kialakult helyzeteken és lehetőségeken keresztül, amelyek kényszerítik a bűnöst az engedelmességre. Tehát „aki bűnt cselekszik, az szolgálja a bűnnek”! Ez a szolgaság pedig minden alárendeltségnél nyomorúságosabb és megalázóbb, mert ha egy pillanatra elérni látszik is azt, amiért a bűnt elkövette, a másik pillanatban már beláthatatlan messzeség választja el az embert attól az örömtől, attól a boldogságtól, amit ezzel elérni vágyott.

Mert a gonosz a leghűségesebb alárendeltjének is gonosszal fizet, mert jóval nem rendelkezik. Ezért aki bűnt cselekszik, könnyelműen rabszolgaságba adja magát a szenvedések véget nem látóvilágában. Sötét, kietlen a bűn útja, rémekkel és fájdalomokkal van tele. Nehéz rabigába fogva görnyed a bűnös saját bűneinek terhe alatt. Nincs világossága, hogy tájékozódhassék, nincs békessége, hogy megpihenhessen, nincs ereje, hogy a bűn parancsoló hatalmával szembeszállhasson. A bűnnel szemben csak a tisztaszívűség az az áthatolhatatlan páncél, amelyről lepattan minden támadás és minden kísértés. Azért boldogok a tisztaszívűek. De kik lehetnek a tisztaszívűek?

És hogyan, miképpen tisztulhat meg az emberi szív? Csak egyetlen módon lehetséges: a hit által. A tisztaszívű hisz Isten végtelen hatalmában, erejében és bűnbocsátó kegyelmében; hisz az Isten – Krisztus által adott – igéjében; azokat a kijelentett igazságokat és ígéreteket mindenekfelett szentnek és valónak hiszi. A tisztaszívű belátja saját gyengeségét, gyarlóságát és bűnre való hajlandóságát. Engedelmesen meghajol Isten akaratá elé, lelkét isten kegyelmébe helyezve új életet kezd és aszerint a megismert igazság szerint rendezi be életét, amelyet az Úr ír elő az őt követőknek. Átadja szívét, lelkét ennek az igazságnak, mert szépnek és boldogítóknak látja és érzi azt. Isten szereti megtérő gyermekeit és mindent megad nekik, ami az ő javukra szolgál.

Megadja nekik a legnagyobbat, legértékesebbet: a bűntől való feloldozást, a bűntől való szabadulást. Fiaivá és leányivá fogadja ismét az Ő eltévedt gyermekeit. A földi ember a bűntől való szabadulás alatt legtöbbször a bűnök következményeitől, a szenvedésektől való szabadulást gondolja. De használna-e az, ha az isteni kegyelem kezébe nem venné lelkünket és át nem formálná a szívünket? Nem használna az a bűnökkel és gonosz vágyakkal át meg átszótt léleknek, mert ha nem érezné a törvénytől való függését, akkor bűnei és gonosz kívánságai újra és újra kárhózatba sodornák. A bűnök szenvedtető következményei csak okozatok.

Az ok a lélek hibás és elfajult természetében található meg: Istentől való elfordulásában, Istennel szemben való engedetlenségében. A gyógyulásnak, a nyomorúságtól való szabadulásnak csak egyetlen útja van: Isten felé fordítani tekintetünket. Őtöle kérni, Őtöle várni mindent ami részünkre kívánatos és jó, de engedelmesen meghajolni az Ő akarat előtt, ha Ő másképpen látja jónak, mint azt mi gondolnánk. Ha a lélek engedelmesen meghajlik Isten akarata előtt, ha nem tépelődik magába és ne viaskodik azzal a hatalommal, amely a sorsát intézi, hanem szent meggyőződéssel hiszi azt, hogy neki Isten a legjobbat akarja, akkor békességes megnyugvásban változik át Isten újjáteremtő munkájához való engedelmes anyaggá. Ebben az emberi nagy akarásból lehiggadt lélekben végzi el Isten Lelke azt a csodát, amelynek megfejtését, megmagyarázását hiába várja bárki is az emberek világában. Ebben a csendes megnyugvásban alakul át a bűnre hajló természet az igazságért sikra szálló harcossá, az igazságért mindent feláldozó vértanúvá. Ebben a békességes megnyugvásban eszmél rá a lélek a szeretet szent törvényére, és ekkor válik képessé átérezni mások szenvedését is.

Ebben a békességes megnyugvásban gyűl ki a mennyei világosság a lélekben, és ekkor lesz a lélek tisztánlátóvá, hogy gyönyörködve szemlélhesse Isten cselekedeteit a látható és láthatatlan világban. Ekkor megtelik a lélek a kimondhatatlan hálával és szeretettel, megnyílnak a lélek legrejtettebb részecskéi is, és szomjasan, vágyakozva keresik Istennel a még szorosabb összeköttetést. Az Isten szent Lelke ezalatt mind több és nagyobb területet hat át a mennyei fénnyel, mennyei erővel és elhinti benne a mennyei erényeket, amelyek a lelket Isten gyermekévé teszik.

A tisztaszívű lélek meggyógyult; az Isten kegyelme megtisztította, megszabadította a bűntől, a tévelygéstől; a lélek természete átalakult; vágyai, törekvései, nem az ellentét elveiből táplálkoznak, hanem Isten tökéletes, kimeríthetetlen szeretetéből és bölcsességéből. A látható, múlandó világ szegénysége többé nem bántja; a világi élet testi javai nem izgatják. A dicsőség és hírnév értékét veszített, hitvány rongydarabbá válik előtte. Az emberek gúnyja, lenézése annyi, mint a lázas betegek helytelen beszéde, mert a lélek felébresztésével, az igazságra való eszmélésével elhalványodik a látszatvilág fontossága. Így – mivel az örökkévaló értékek felé terjed ki az érdeklődése – nincs semmi, ami a szívben az önző érdekeknek létjogosultságot biztosíthatna. „Boldogok, akiknek a szívük tiszta, mert ők az Istent meglátják.” Igen! A tisztaszívű előtt mindenben Isten jósága, szeretet ragyog elő. Mert valóban mindent Ő ad, mindent Ő igazgat, mindent Ő teremt, mindent Ő tart fenn és mindenben az Ő keze munkája látszik.

Ő mindenben és mindenhol jelen van, hogy mindent átformáljon, mindent megtisztítson, mindent meggyógyítson, mindent megszabadítson és mindent felemeljen. De csak a megtisztult szívű ember tudja ezt felfogni és megérteni, mert csak tiszta szívben alakulhat ki az Isten képmása; csak tiszta szívben tükröződik vissza a mennyei élet boldogságot ígérő lehetősége. A tisztátalan lelki természet, mint sötét, homályos felhő elfedi az Isten jóságát és igazságát a kutató szemek előtt, és így egészen távol, magára hagyatva érzi magát a szenvedő ember, mert nem látja az Istent. Az Isten: szellem. Mindenben ami szellemi, Őt találjuk meg. Az Ő hatalmáról, igazságáról, szeretetéről, és kegyelméről tesz bizonyosságot minden. De csak azok látják ezt, akik engedelmesen átadják magukat a feljükk nyúló isteni akaratnak, hogy szívüket megtisztítva az ellentét eszme tévelygésétől, lelki természetük megvilágosodásával,

szellemi szemükkel fel tudják fogni Isten jelenlétét és azt a hatalmas Életet, amely szépségével és erejével vonzást gyakorol minden teremtett lélekre.

Ennek a hatalmas életnek lefokozott részecskéje csak az emberi élet és mégis mennyi öröm, bánat és szenvedés elfér benne. Mennyi elfakult remény, hazug csillogás vonzza és köti az ember lelkét a múlandó élethez. Bár az embernek meg kell barátkoznia a halál gondolatával, bele kell nyugodnia a elmúlás törvényébe, amely nem veszi figyelembe sem az ember akaratát, sem a körülményeit, sem az éveinek számát, mégis mindennekfelett való nagy érték az élet a vele járó bajokkal és nyomorúságokkal együtt. Ez a kicsiny, korlátok közé szorított, szegényes élet a száműzöttek élete, akik a végtelen Életből száműzöttek a bűn miatt. Az ellentét eszmével megfertőzött tisztátalan lelkek élete ez, akiket sűrű, anyagias felfogásuk és Isten szeretettörvényével való szembehelyezkedésük tesz süketté és vakká, hogy Istentől és a Benne való életről tudomást ne vehessenek. Azonban azoknak, akik belátják tévelygéseik, bűneik következményeit és megtérnek Isten törvényéhez, isten kegyelmet és segítséget nyújt, hogy az Ő igazságát és végtelen szeretetét megismerhessék.

Ennek a szeretetnek átadva lelküket, az Ő bűnbocsátó kegyelme átalakítja és újjáteremti szívüket, lelküket, hogy szívük tisztaságán keresztül megláthassák az Ő szerető Atyjukat, Aki az Ő kifogyhatatlan áldásainak gazdag világába várja őket. Isten a végtelen Élet szépségével és boldogságával ajándékozza meg azokat, akik hűek voltak, hittek és bíztak az Ő ígérésében. Ezért boldogok a tisztaszívűek, mert ők az Istent meglátják!

5:9 Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.

Mindenki, aki a jónak ellenáll, legelső sorban önmaga ellen vétkezik, mert az igaz jó minden áldásával megnyugszik azokon, akik hisznek benne, akik szeretik, akik cselekszik azt életük folyamán. A rossz, az ellentétes szintén bevonja és átítatja azokat a lelkeket, akik előnyt adnak annak a jóval szemben, és irányítóul, vezetőül a helytelent választják. Bizony boldogtalanok azok, mert a békesség áldásaitól messze estek. A lélek egészséges állapotát csak az Istennel való szoros kapcsolatban tarthatja fenn. Mi más volna az oka a sok testi és lelki betegségnek, nyomorúságnak, ha nem a tartós ellenállás Isten igazságával szemben? Mi volna az oka, a végső idők tömegbetegségének, az idegességnek, ha nem a lélek kifáradása a célt tévesztett bolyongásban?

A lélek erőtartálékainak a kimerülése, mert elhagyta és megtagadta Istent. A korszellem az anyagelvűség igájába fogja azokat a lelkeket, akik elvesztették irányítójukat: a benső hit világosságát azáltal az engedetlenség által, melyet megfertőzött lelki természetükben magukkal hoztak a világra. Az engedetlenség, az önzés, az irigység, a gőg, a testiség, a hazugság, az anyag bálványozása, a kegyetlen bosszúállás mind a lélek belső békességének ellensége. Ezek mind felsorakozva harcban állnak, hogy az isteni kegyelem által nyújtott örömet, boldogságot megsemmisítsék, és a földi világot siralomvölgygé tegyék. Az emberi lélek ezen dédelgetett szörnyei hozzák a pusztítást a világra és messze elűzik a békességet, boldogságot, megértést, a kibontakozás lehetőségét.

Azért boldogok a békességre igyekvők, mert a békesség lelke felemeli, meggyógyítja, sebezhetetlenné, ellenállóvá, kitartóvá, erőssé teszi őket a bűnnel, a bűn támadásával, kísértéseivel szemben. Ha körülöttük tombol is a harc, lelkükben békesség uralkodik, amellyel diadalra viszik Isten ügyét, megalapozzák Isten országát a háborúság világában. A békesség igazi értékét a földi ember alig tudja felfogni, mert lelkének nagyarányú hullámváltozásai közepette elfelejti tulajdonképpeni célját, amelyet testbe öltözése előtt maga elé tűzött. Ezt a nagy hullámváltozást a bűn, és a bűn következményeivel való harc okozza az ember lelkében. Öröm és a bánat, nyereség és veszteség, dicsőség és gyalázat, felemelkedés és alásüllyedés, szeretet és gyűlölet, mind erős hullámváltozásban tartja a lelket, egészen addig, amíg az elfáradva,

kimerülve, összeroppanva céltalannak látja a földi életet. Amíg a nagy végletek között hanyódik az emberi lélek, addig nem tud megnyugodni.

Ameddig az embert vágyai az egyik véglet felé űzik, addig meg kell barátkoznia azzal a gondolattal, hogy a másik: a nem kívánt végletbe zuhan alá. Ez a zuhanás boldogtalanná, szerencsétlenné teszi az embert, nemcsak a földön, hanem a halál utáni életben is. És mégis szükséges, hogy ezek a nagy hatások bekövetkezzenek, azokra az ellentétes irányú lelki törekvésekre, amelyek a tapasztalatokban szegény és az isteni törvényekben teljesen járatlan emberek vágyainak következményei. Szükséges, hogy az elfajult lelki természetükben felduzzadt életerő, cselekvési vágy, makacs akarat kiélhesse magát, és következményeket hozzon az életükbe. Ezek a természettörvény igazságától vezéreltetve a hatásokból kénytelenek levonni azokat a tanulságokat, amelyeket egy – egy élet után tár eléjük az az állapotvilág, amely lelkük tükörképét mutatja azokban az érzésekben, amelyektől szabadulni nem képesek.

Tehát ezek nem boldogok, mert a lélek nagy, igazi értékét nem ismerték fel és nem igyekeztek azt megszerezni a maguk részére. Ezeknek a lelke, lelki rezgése csak durva hatásokra érzékeny és elfogadó. Ezek még a békeség áldásaival szemben érzéketlenek. A vágyakat semmi estre sem szabad megölni, legfeljebb félreállítani. Mert hogyha megölik azokat a vágyakat – melyek a jelen helyzetben beteljesedésük esetén nem hoznának kívánatos eredményt –, ezek csak a jelenben látszanak meghalni, a jövőben újabb vágyakat termel belőlük a lélek, amelyek magukat mindenáron kiélni igyekeznek.

Mert az érzések szintén élni akarnak, legyenek azok jók vagy rosszak. Hiszen a rossz érzések is úgy támadtak a lélekben, hogy a lélek azokat egy előző létezésben félreállította, vagy éppen megszerezte, s azok mint rossz hatások ott élnek a lélekben; és mivel így a lélek rosszal van terhelve. Ezeknek a rossz érzéseknek napfényre kell kerülniük, hogy ezeken keresztül a figyelő szellem megláthassa azokat a kudarccokat, amelyeket ezek eredményeznek, s megszégyenüljön; és amikor megszégyenül, abban a szégyenérzésben és abban a belátásban, hogy helytelen dolog volt azokat az érzéseket létrehozni és magába táplálnia, elégnek és megsemmisülnek azok.

Mert ameddig az ilyen érzések szóhoz nem juthatnak, ameddig nem élhetik ki magukat, addig ott élnek és a lélek erőiből táplálkoznak, mint az élősdiek, s miattuk nem képes a jó, a hit, a bizalom, a reménység terjeszkedni. Nem képes a léleknek azt a részét magának meghódítani, ahol ezek a rejtett érzések lappanganak, és mint gonosz betegségek bujkálnak a tudat alatt, a tudat előtt, és a felfelé emelkedés, a megtisztulás és megigazulás lehetőségét gátolják. Ezért van a földön megengedve a rossznak is a kiélés lehetősége; ezért van adva a bűnbocsánat, hogy amikor a lélek elfáradt a rossznak a követésében és a rossz eredményének elszenvedésében, meggyógyuljon a rosszból, a gonoszból azáltal, hogy a saját belátása folytán forduljon el mindattól a tökéletlenségtől és helytelenségtől, amit addig jónak hitt.

Mert az embert nem az Isten bosszúállása, vagy kérlelhetetlen és kegyetlen igazság, hanem a saját lelkében rejlő törvény kapcsolja azokhoz a létrejött és magával hozott eszmékhez, gondolatokhoz és érzésekhez, amelyeket a múlandó világba kivetít. Vannak dolgok, amelyeknek rendezésére csak évszázadok múlva nyílik alkalom, hogy egy felhőt, egy fájdalmas emléket eltörölhessen az ember, mert ameddig az nincs eltörölve, bármennyire is elfelejtkezett róla, azok a felhők itt maradnak a lelkén, hiába beszél megbocsátásról, elintézésről, mivelhogy az Isten megbocsátja az ember bűneit. Mert a megbánással Isten valóban megbocsátja az emberek tévedései, bűneit, hibáit, és elfedi azokat a sebeket és szakadékokat, amelyeket az ember saját életével, az ő elveinek és elgondolásainak érvényesítése által hozott létre; elfedi annál inkább, mert amikor a lélek elköveti ezeket a bűnöket, akkor még nem rendelkezik azokkal az eszközökkel, amelyek ezeket kisimitáná, vagy betölthetné, tehát semlegessé tenné. Isten a megbánt bűnöket és tévedéseket, s az ezek

nyomán keletkezett fájdalmakat és réseket betölti az Ő kegyelmével, és ideiglenesen átadja a fejlődés törvényének javulás útjára térő lelket!

Az isteni jó és igaz betölti az egész világmindenséget, mindenütt teremt, éltet, boldogít, rendet tart fenn és a szeretet áldásaival árasztja el teremtményeit, akik ezeket az isteni javakat elfogadva, egyre magasabb rendű életlehetőségek vonalába emelkednek, akik egyre tökéletesebb megértőivé válnak azoknak az isteni tulajdonságoknak, melyeknek elérhetése megnyitja előttük a végtelen élet örömeinek ki nem apadó forrását. A békesség az isteni tulajdonságoknak egyik legfontosabb alkotórésze. A békesség a megnyugvást osztó, csendben munkálkodó, az életnek helyet készítő, mindenhez hozzásegítő, mindent feltáró, mindent megértő, mindent egybekapcsoló mélységes és titokzatos erejével szelíden, és lágyan hordozza a megteremtett szellemeket és világaikat rendeltetésük célja felé. Mindenek fejlődési, haladási lehetőséget nyújt a végtelenség birodalmában, hogy minden a beteljesülésben, a boldogságban találja meg létének célját. A békesség tehát szükséges alapeleme a lelki fejlődésnek és haladásnak. Békesség nélkül káosz, rendezetlenség és zűrzavar keletkezik.

A zűrzavarnak kapkodás, fejetlenség, oktalan és céltalan erőpazarlás a következménye. Az erőpazarlásnak pedig legyengülés, elhomályosodás és összeroppanás. A halál mozdulatlansága, fásultsága terjeszkedik és uralkodik az élet felett. Az ember lelki természetében felerősödött haragos indulat, mely a törvénytelen hajlamok körül, mint védőbástya alakul ki a lefelé süllyedés útján, éberrel vigyáz. Ez az indulat a legkisebb támadásra is érzékenyen reagál, felhasználva a lélek erőit, melyek fájó, hibás lelki hajlamát védve az értelmet befolyásuk alá kerítve cselekvésre indítják az embert. A haragvó embernek a maga részéről mindig igaza van, mert nincs ítélőképessége. Mindig elfogult és az indulat kitörése alatt nem ura önmagának. Indulatainak, tévelygéseinek vak eszköze és beszédével, cselekedetével rombol. Van amikor a ráhulló törmelék súlya alatt megtörik nagy hatni akarása, és lelki erői kiégnek, akkor visszatekint a lezajlott vihar perceire, és szégyenkezve kénytelen önmaga előtt bevallani, hogy nem találja indokoltnak kifakadását.

De már késő, a rombolás megtörtént. Ha a féktelen indulat rombolása csak könnyen pótolható anyagi károkat és veszteségeket okoz, az is hátráltatja a haladást. De a harag főleg lelki érzések világát tarolja le: a szeretet, bizalom, a hit, a ragaszkodás nehezen gyökeresedő palántáit tépi ki az öt környező szívéből. Ez pedig mindennél nagyobb veszteség. Mert az önzés világában mindenkitől elhagyatva, senkitől sem szeretve, védve, támogatva nem lenni már a szenvedések előjelét mutatja. Mindenfelől a rombolás, a hiábavaló erőpazarlás, a sivár, reménység nélküli jövő képét tükrözi vissza a lélek világában. „Boldogok a békességre igyekezők”, mert akik megéreztek a lelkükben Isten Szent Lelkének békességet árasztó jelenlétét, akik benső lelki természetük világában a békés, harmonikus élet megismeréséhez eljutottak, azok belátva a bűn kárhozatos voltát, igyekeznek az önmagukban és másokban is lehetetlenné tenni. Boldogok, akik nem hordozzák lelkükben a háborúságot okozó csirákat, akiknek cselekedetei, beszédei nem szítják fel a haragos indulatokat, elégedetlenséget, versengést, gyűlöletet, a pártoskodást. Ezek nem fűtik a szenvedélyeket, nem hinti kel a megbotránkozás magvát maguk körül, hanem jóakarattal igyekeznek mindent elhárítani az útból, ami a békességet, a megértést, a bizalmat veszélyezteti.

A földi életben a bűnökkel, hibákkal terhelt lelkek világában csak nagy áldozatok és lemondások árán lehet a békességet ideig-óráig megtartani. De nem is ez a látszólagos békesség az, ami boldogságot nyújthat, hanem az a békesség, mely Istentől való, mely Isten megismeréséből árad az emberi lélekbe. Ezt a békességet nem adhatja a világ, sem semmiféle hatalom, mert ez a békesség nagy távlatokat összekapcsoló, nagy végleteket eggyé olvasztó erő. A békesség a jó és igaz törvényének mindenekfelett való uralma. A békesség kiemeli a múlandóság változatainak hatása alól a szellemi lényeket és akkor a tévedés árnyképei nem zavarhatják meg többé tartósan azt az összhangot, amely az Istent megtaláló szellemi ember

lelkében kialakult. A békesség az Isten végtelen jóságába és atyai gondoskodásába vetett hit következménye. De ez nem menti fel az embert a gondolkodás, a tanulás és a jóban való munkálkodás kötelezettsége alól. Sőt, a megismert jónak és igaznak mind nagyobb érvényesülést szerezni a földi ember legszentebb kötelessége. Ez a belső lelki békesség, az Istenbe vetett hit, az Isten akarata szerint véghezvitt cselekedet eredménye. Ez a békesség erőt, biztonságérzetet, bátorságot, belső szellemi világosságot, bölcsességet és reménységet sugároz szét és a szellemi öntudat teljes, tökéletes kialakulását, kifejlődését segíti elő.

A békességes lelkű ember szellemi és lelki erőinek urává lesz legfelsőbb öntudatában elfogadott és a jó és igaz eszme szerint alakítja lelki természetét. És mivel békességnek, ennek a titokzatos hatalomnak a birtokába jutott, ezért az őt körülvevő, alacsonyabb természetes erők felett is öntudatlanul és akaratlanul is vezető és irányító hatást gyakorol. Mert „az egész teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.” (Pál Róm. 8:19) Hiszen a bűn nyomorúságát és szomorú terhét sínyli minden kis fereg és minden fűszál.

Az ellentét elvének szenvedtető igazságtalansága alatt nyög minden élőlény. A békességre törekvő léleknek az „Isten fiainak” eljövételét óhajtja az öntudatlan, a saját állapotát fel nem ismerő élőlények összessége, hogy új utakon, új igazságok szerint vezessék őket fejlődésük befejezéséhez. „Boldogok a békességre igyekezők”, akik a tévelygés labirintusaiból, a zűrzavarból, a káoszból keresik Istennel az összekötést. Keresik az Ő törvényét, keresik az Ő akaratát, hogy Neki engedelmességgel békességet találjanak és ezt a békességet széthihessék a világban, hogy a világban élők egy kis időre megenyhüljenek a bűn okozta kínzó gyötrődésektől és felfigyelhessenek az őket hívó isteni üzenetre.

Mert minden istent hirdető, megtért emberi léleknek bizonyosságot kell tennie Isten jóságáról és igazságáról azokban a cselekedetekben, amelyeket a földi életben széthint. Ezek a cselekedetek hirdetik és írják bele az élet történései között az emberi szívekbe az Isten üzenetét, amelyeket az érzéseikkel olvasnak el az emberek. Az ilyen emberek a békesség áldásain keresztül megelégednek és belátják a bűn és tévelygés céltalanságát; elfáradt lelkük nyugalomra, pihenést talál és azokból az ígéretekben erőt merít, amelyekkel új útra térve, új életet kezdhet. Boldogok akik már lélekben idáig eljutottak, mert ők „Isten fiainak mondatnak”.

Az Isten fiainak békessége nem a külső világ támadásaival szemben való tehetetlenség és erőtlenség beismerése. A békességes türelem nem a gyáváknak, a kishitűeknek, a tudatlanoknak az erénye. Csak az erőslelkű, a bölcs, a határozott irányt követő emberlelkek képesek békességes lélekkel, türelemmel várni a szenvedést okozó rossz elmúlását. Csak az igazság birtokában van ereje a léleknek hinni és bízni, mert a lélek legbensőbb öntudata érzi és tudja, hogy a rossznak nincs létjoga sem a múlandóban, sem az örökkévalóban. Minden törvénytelen cselekvő ember részére sürgős és halaszthatatlan annak az eredménynek az elérése, amely célzattal valamit cselekedett. Minél nagyobb a belső zűrzavar az emberben, annál türelmetlenebb, annál békétlenebb és elégedetlenebb, mert a múlandó élet látszatos értékeiben véli feltalálni azt a békességet, azt a megnyugvást, amely után a lelke sóvárog.

A lélek a folytonos feszültségben izgalomnak van kitéve és félrebillent ítélőképességével nem találja meg a helyes irányt, amely őt lelki természetének megfelelően a kibontakozás felé vezethetné. Minden emberi lélek részére el van készítve születése előtt az ő sorsa, amely az ő lelki természetének kibontakozását, fejlődését, javítását, és tisztulását szolgálja. Ha az ember megérti Isten akaratát ezekben a sorsszerű irányításokban és a megismert jó és igaz szerint végzi feladatát, akkor nincsen jelentéktelennek látszó élet, nincsen mostohának tartott sors, amely ragyogó eredményekkel ne gazdagíthatná a világot és azt az egyént, aki diadalra vitte a jót és igazat az ő életében. De ahhoz, hogy az ember a sorsát megérthesse és a végzetét helyesen feldolgozhassa, meg kell ismernie azt a mindenekfelett való nagy igazságot, amelyből minden más igazság táplálkozik, erőt merít: az Isten igazságát.

Ezt kell megismernie; egész lényét ennek átadnia, az életén keresztül ennek vezetésére bíznia magát, engedelmesen meghajolnia ennek törvénye előtt, még akkor is, ha önző, bűnre hajlamos természete ellentmondásra izgatja. Azonban az ember bukottsága, mint ellentétes természet áll szemben ezzel az isteni akarttal, és minden megmozdulásával, ténykedésével megghiúsítani, gátolni igyekszik azt, amit az ő szerető mennyei Atyja felőle elvégzett. A bukott ember sok szenvedést kelt életre azokban a gátló akadályokban – a saját és embertársai részére –, melyeket mint bűnöket és gonoszságokat elkövet az igazság és a szeretet ellen. Ezek a gátló akadályok mindazok a bűnök és gonoszságok, melyek az igazságot feltartóztatják és a szeretet törvényét a saját és mások életéből kizárják vagy érvénytelenné teszik.

Az ilyen ténykedéseivel az ember nagyon sok szenvedést kel életre, mert ezek mint ossz következményei élő- és hatóerejükkel elválaszthatatlanul ott maradnak létrehozójuk közvetlen közelében. És – bármilyen hihetetlennek is hangzik – annak sorsában helyezkednek el és mint megteremtett gondolatok és mint az érzelem világban kialakított és a cselekedetekben valósággá tett lélekrészek foglalják el a helyet. Ez a lelki természet elfajulását, elkorcsosodását, süllyedését eredményezi. Minél nagyobb részben fogta be a lelket az ilyen bűnös természet, annál nagyobb a homály az értelemben; annál nagyobb a keménység, a hozzáférhetetlenség az érzelemben. Annál nehezebben válik hozzáférhetővé az igazság részére, hogy annak befogadásával a magasabb érzelmi és értelmi síkokon a tisztulási folyamat önkaratúlag megkezdhezzék. Az ilyen lélekkel szemben csak az alsóbbrendű igazság felmorzsoló ereje érvényesítheti hatalmát, amely kérlelhetetlen. Így az ember hiába igyekszik kibújni a sorsában elhelyezett kötelességek terhe alól, azzal, hogy másra akarja azokat háritani. Ezzel csak azt éri el, hogy azok összegyűlnek, és amikor a számtörvényük betelik, rázúdulnak, mint szenvedések. Ő pedig összeroskad a szenvedések terhe alatt.

Nincs kibúvó, nincs menekülés az igazság törvénye előle sem a földi életben, sem a halálban. Csak a törvény útja marad a léleknek, a megismerés és a beismerés útja; a megbánás és a megtisztulás útja, az Isten útja. Ezen az úton megszűnik a bizonytalanság, a háborúság, a harc, a lehetőségek csalóka káprázata, mely a lelket egyre jobban a szenvedésbe vonzza. A törvényben, az Igazság védelmet nyújtó bizonyosságában a lélek szilárd talajon áll. Erre már lehet építkezni. Itt már nem omlik össze a lélek építkezése, ha felcsapnak is a hullámok a mélyből, nem ártanak többé, mert békességre talált és annak áldásában gyönyörködik. Azért boldogok a békességre igyekezők, mert ők már lelkükben hordozzák a békességet, és azért munkálkodnak, hogy ez a békesség kiteljesedjék a világra, és a világ megismerhesse azt a boldogságot, amit a békesség nyújt. Azért Isten fiai ezek, mert megértették, hogy Isten nem gyönyörködik a bűnös szenvedéseiben, mert Isten a Szeretetet!

5:10 Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa.

Ha valaki csak felületes emberi gondolkodással tekint bele ezeknek a mély, Isteni eredetű kijelentéseknek egy – egy részletébe, könnyen ellentmondásba kerül azzal a nagy és mély igazsággal, melyet Isten az egész embernek szánt. Ez alatt az egész ember alatt a testi életben öntudatra ébredt szellem értendő, aki minden erejével és képességével munkálkodni hivatva van. Mert Isten munkára hív mindenkit, akik megértették az igazság szavát és átérték az ellentét eszme tarthatatlanságát elsősorban önmaguk, azután az összesség életében. Ezek önmagukon kénytelenek érezni és tapasztalni, mint szövődik sűrűbbé, fájdalmasabbá, erőszakosabbá az a háló körülöttük, amit az ellentét az ember lelkek megfogása céljából sző.

Az élet minden alakulata felett uralkodik az az elv, melyet az emberi lelkek tömegei elfogadtak, szokássá tettek, nemzedékeken keresztül ápoltak, és szolgáltak. Az ellentét eszme

az önző igazságban nyer kifejezést. Minden és mindennekfelett úrrá akar lenni és mindent az „én” kívánságainak, akaratának a szolgálatába akar hajtani. Az örök elégedetlenségtől nyugtalanítva újabb és újabb alkotásainak az érvényesülését akarja biztosítani. Ez ellentétben van az isteni igazsággal, mely a boldogság fejlődését, nagyobbodását, a szeretet egygé tevő ható és munkálkodó erejének növekedését célozza. Isten törvényében az „én” nem különítheti el magát, a boldogító eredményeket nem tarthatja meg önmagának, mert szeretetben össze kell olvadnia a többi teremtménnyel.

Az „én” boldogsága, öröme annyival megsokszorozódik, ahány lélekben visszhangra talál az „én” –ből kiinduló boldogító hatás. Isten szeretet. A szeretet igazsága mindennekfelett uralkodó törvény! Aki ez ellen a törvény ellen vétkezik, az kizárja magát a boldogság, békesség és megelégedés világából, és mindaddig a bizonytalanságok, szenvedések, csalódások, rettegések, hiábavaló erőpazarlások és félelmek külső világában kénytelen időzni, míg ezt az igazságot meg nem ismeri, meg nem tanulja és lelkét a szeretet törvénye szerint át nem alakítja. Az ellentétől átítatott, külsőséges világ is rászorul és kölcsönkéri a szeretet és a belátás igazságát, amikor a becsület fogalmát akarja megrögzíteni az emberi képzeletben.

Mert szükséges egy szilárd alap, amelyen tovább építhessen. És ha ez az alap az ember lelkében gyenge és elmozdul, akkor minden, amit erre épített, összetörve hullik alá a kiszámíthatatlan mélységbe. Az emberi értéket fennkölt, nemes gondolkodása és érzésvilága, erkölcsi tisztasága és jellemének szilárdsága adja meg. Ez az értékmérő. Az élet a maga kísértéseivel, erőszakoskodásaival, rettegéseivel, a lélekben kibontakozó vágyaival, törekvéseivel állandóan hat az egyénre. A törvény pedig jegyzi az eredményeket azokban a történetekben, melyeket az egyén a maga érzéseivel, beszédeivel és cselekedeteivel hoz létre. Jegyzi azokat a hatásokat, amelyeket az egyén a körülötte lévő élők érzésvilágába kelt (mentális sík). A látszatvilág fejlődést biztosító békessége, előmenetele, népek, nemzetek lelki előhaladása, testi jóléte a szilárd jellemű, nemesen érző és tiszta emberek együttműködésének eredménye. Sem égen, sem földön nincs olyan szellem vagy ember, aki az isteni igazság nélkül bármit, az összességnek javát szolgálná, létre tudna hozni. Mert aki az isteni igazságot mellőzi, az csak rombolni, a meglévőt csak elpusztítani képes.

Aki maga mögött rendezett munkát akar hagyni, akiben némileg is él a vágy, hogy emberi életével nem átkává, hanem áldássá legyen a földi világnak, annak meg kell ismernie az egyetlen módot: a szeretet igazságát, hogy azon haladva életét értékessé tehesse és ezzel a saját boldogságát elősegítse. Az igazi értékek a lélek bensejéből mint tiszta vizű forrás fakadnak fel az isteni jó és igaz érintésének nyomán és a jónak eredményeivel termékenyíti meg azt a környezetet, amelybe a Gondviselés helyezte. „Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért.” A földön nem a szeretet igazsága az uralkodó, bár minden ember vágyik ennek az igazságnak az eredményét élvezni. De az ember bukott lelki természetében benne él a gonosz elve: mindenki a másiktól várja, hogy az legyen jó, és igaz, őszinte és becsületes, hogy a másik jójának az eredményét – mint nyereséget – a maga részére megszerezhesse, és mint a saját, jogos tulajdonát elkönyvelhesse. Ő azonban semmivel sem akar hozzájárulni ahhoz, hogy ezeket a drága értékeket a saját munkája, lemondása által szaporítsa, sokasítsa. A földi ember megelégszik azzal, ha a jónak és igaznak látszatát keltheti és szigorúan őrködik felette, hogy ezt a látszatot fenntartsa.

A világ belemerül a látszatigazságok, a tettetett szeretet és hamis erények magasztalásába. Hangzatos jelszavakkal új meg új emberboldogító eszme köré gyülekeznek a népcsoportok, és amíg a lelkesedés tart, amíg a jónak látszata le nem kopik, addig az átlagból való kiemelkedés lehetőségét és anyagi jóllétet biztosítja azoknak, akik az emberi lélek engedetlenségéből, szellemi és erkölcsi nyomorúságából tőkét kovácsolnak maguknak. Az isteni igazságtól áthatott lelkű ember becsületesen dolgozik, elvégzi a maga munkáját, betölti a kötelezettségét, nemcsak a látszatos jó, hanem az igaz jó elve szerint. Békességes türéssel viseli sorsát, hordozza szenvedését, nem rak elviselhetetlen terheket embertársára, nem veszi el a másét,

nem siet a prédára, nem gáncsol el senkit és nem örül a más bajának; mégis ritkán élvezheti a békét, mert a külsőséges világ önző igazsága megütözik benne. A látszat igazság az Isteni igazságnak mindig ellensége volt, és mindenben harcot vív ellene.

A hamis jó, amely nem az isteni igazból ered, megtéveszti a felületesen gondolkodó embereket, akik könnyen engednek azoknak a sugallatoknak, amelyek az ember önző természetéből törnek a felszínre. Így még azok is, akik magukat jónak és igaznak hiszik, beleesnek abba a hibába, hogy a náluknál jobbat, igazabbat szenvedtetik, üldözik és háborgatják, csak azért, mert annak igazságát még nem képesek megérteni. „Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért, mert övék a mennyeknek országa”. Egyetlen igazság van, Isten igazsága. Minden más igazság csak ennek a nagy, mindent átfogó, mindent egybeolvasztó igazságnak a bukás által megtört és széthullott szilánkjai. Mindenben és mindenfelé ezeknek a folytonosság után sóvárgó szilánkok állják útját a lefelé zuhanó emberi lelkeknek; feltartóztatják, megállásra kényszerítik azokkal a következmények feldolgozására adott alkalmakkal, melyek a bűnben alásüllyedt szellemeket és embereket a jó és igaz keresésére indítják.

Annak az igazságnak a keresésére, amely állapotukat megkönnyíti, szenvedéseiket enyhíti, mert mindenki szabadulni és menekülni szeretne azoktól az eredményektől, amelyeket az Isten törvényétől való eltérése hozott létre. A világ is ezeknek a bűnben tévelygő ember lelkeknek ilyen feltartóztató állomása, ahol egyrészt a szenvedések és gyötrelmek szorongatják, másrészt az isteni kegyelem hívogatja az igazság törvényében a megfáradt és megterhelt lelkeket, hogy ott megpihenhessenek, és megnyugodhassanak. Mindenütt az igazság áll őrt; az élet legfelsőbb és legalsóbb fokozatán is; büntet vagy jutalmaz, szeges ostorral hajtja a meredek úton felfelé, vagy illatos virágokat szórva puha fekhellyel kínálja meg az élet vándorát, mindegy. Egyformán „Igazság” az. Annak a nagy Igazságnak a darabkája, melynek a titkát, ha megismeri a földi ember, megoldódik előtte az élet nagy rejtélye. A kicsiny szűk útvesztőkben, az emberi sorsok vonalában, melyek a bölcsőtől a sírig vezetnek, hiába akarja megismerni az okot, hiába akarja visszavezetni a következtetések szálán az okozatot, végelláthatatlan összebogozások állják útját az emberi értelemnek, hogy ennek a titkát felfedezhesse. Mi hát az igazság, ha ilyen rejtélyes? Egy végtelenül tiszta, tükrörlaphoz hasonló fény, az élet maga, a meglévő valóság.

Az életet hordozó hatalom, ami mint egy tenger, szelíden tükrözi vissza az isteni jó és szeretet boldogító, melegítő napját. És mégis! Az ember elrejtőzik ez elől a fény elől, menekülni igyekszik az élet végtelensége elől, mert fél a valóságtól. Az ember lelkének gondolatai sötétek, érzései szeretetlenek, vágyai és törekvései gonoszak. Ezeket hinti szét az élet útján, ezekkel termékenyíti meg az őt körülölelő életet és ezeket tükrözi vissza a Valóság az ember részére. Azért félelmetes az igazság hatalma a bűnben eltévelyedett lélek előtt, mert önmagát látja, bűnének ítéletét olvassa, a jótól való elvettetését érzi és ezért burkolózik a hazugság leplébe, ezért veszi fel a tettetés álarcát. Azért gyűlöli az igazságot, azért harcol ellene minden erejével és minden eszközével, hogy az igazsággal szembe ne kelljen néznie. Pedig az igazság szép és boldogító, mert rögzíti a jót, nem siet, és nem felejt, megfizet mindenért, semmivel sem marad adós. „Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért.”

A föld bukott világ és a rajta élő ember lelkek az Isten törvényéből kilépett, hulló csillagokhoz hasonló, pályát tévesztett szellemek testesülései, akiket az Igazság Törvénye saját elveik szerint engedi élni, hogy ezekből tapasztalatokat szerezve kigyógyuljanak és keressék azt az igaz jót, amely őket visszavezeti az ő Teremtő Atyjukhoz, Istenhez. Minden tapasztalat közelebb viszi az ember lelkét a megismeréshez. De milyen sok keserű, szenvedésekkel telített tapasztalatot kell végigélni, míg a lélekben felmorzsolódik a rossz hatalma és elfogadja az isteni jót és igazat vezető elvül. Mennyi áldozatot kell hoznia a

szereketnek, míg egy-egy lélekben felenged a bűn és ki tud lépni az önző én világából, hogy észrevehesse és megérthesse az őt körülvevő, érző és szenvedő világot.

Milyen sok rétegen kell lekopnia azokról a testies fogalmakról, amíg az összetartozás érzése megszületik lélekben, és milyen hatalmas küzdelembe kerül, míg az önző „én” legyűrésével belekapcsolódik a lélek az Isten szeretet törvényébe, és ezáltal az igazság boldogító hatását élvezheti. Mert csakis azok a lelkek boldogok az igazságért való háborgatásukban, akik nem a test igazságért, nem a tévelygő lélek hiúságából eredő nagyot akarásért, hanem az Isten szeretet törvényének igazságáért szenvednek háborgatást. Az igazság mindenütt igazság, de mivel az anyagban való megjelenése kemény és merev, ezért fájdalmas emléket vés azoknak lelkébe, akik vele összeütközésbe kerülnek. Az igazság felemelő, megtisztító azokra nézve, akik az igazság törvényét tisztelik és betartják, ellene nem cselekszenek. Ezeket egyre magasabb régióba emeli, tisztább, világosabb ismeretekre vezérli, míg a fejlődés legmagasabb pontján minden titokzatosnak látszó homályosság felbomlik és a szellem előtt a boldogság világi nyílnak meg. A földi világ a hazugság és tagadás iszapjába süllyedve nem nyújthat békességet és boldogságot az igazságot követők részére, mert léptenyomon veszteségek, megaláztatások, üldöztetések, gyanúsítások, félreértések, gonosz rágalom állják útját az igazság terjedésének és hatóerejének. A hazugság, a tettetés győz az igazság ellenében és a kicsi, alig gyógyult lelkek megfélemlítve, gyáván húzódnak félre a küzdőtérrel vagy elesnek az első mérkőzésnél, mert túlbecsülték erejüket, hitüket és belső meggyőződésüket.

5:11 Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem.

Kétféle embertípus él a földön. Az egyik ismeri az Istent és az isteni törvényben él, a másik még nem ismeri és a maga eltévedt lelki természete szerint él és cselekszik. Aki Istent ismeri, az lélekben engedelmesen hozzásimul az isteni törvényhez, nyitott szemmel jár a világ eseményei között és felfigyel minden jóra és igazra. Annak a lelke megnyílik a világosság előtt, az érzéseiben visszhangot kelt a szeretet, az önzetlen jóra való törekvés. Nem a külső látszat szerint bírálja el azokat a történeteket, amelyek körülötte lejátszódnak, hanem mindenben megkeresi a jót és igazat, hogy azzal kapcsolódva erősítse és gazdagítsa a földi életet. Lelki beállítottsága szerint a legjobbat és a legigazabbat adja munkálkodásába a szerint a fokozat szerint, amelyre lélekben eljutott.

A másik embertípus az, aki még nem ismeri az Istent, aki még nem jutott el lélek szerint arra a fejlődési fokozatra, hogy a látszatos jó, a testnek kedvező előnyök mögött megláthassa azokat a lélekre nézve hátrányos következményeket, melyek mint titokzatos árnyékok húzódnak meg azokban az eshetőségekben, melyek előbb vagy utóbb, de biztosan bekövetkeznek. Ezek mindent lerombolnak, mindent megsemmisítenek, amit az emberiség nagy fáradságok és szenvedések árán az isteni kegyelem segítségével megépített a világban. Ezek minden tudományuk mellett is sötétségben járnak, mert lelki szemeik nem nyíltak még ki a világosság részére, hogy a benső lelki világukat megvilágíthatná. Így minden okoskodásuk mellett is tudatlanok, mert nem rendelkeznek bölcsességgel. És mivel önmagukból indulnak ki, így elfogultak mindennel és mindenkivel szemben.

Gőgösek és türelmetlenek, önhittek és makacsok, uralkodni vágyók, bosszúállók, az igazság mellett nem állhatatosak. Ha akaratukat nem érvényesíthetik, nem riadnak vissza az álnokságtól és hazugságtól sem. A lélek bűnre hajló természetében bújnak meg ezek az ellentétes vágyak és törekvések, és amíg ezektől meg nem tisztul az ember, addig képtelen elérni a békét, a megnyugvást és a boldogságot. Ha emberi életének körülményei folytán el is érheti vágyainak beteljesedését, de a megelégedés boldogságát nem élvezheti, mert nyugtalan

lelki természete űzi-hajtja az eddig még el nem ért és meg nem hódított területek megszerzésére. Ezek az emberek a világ minden társadalmi rétegében feltalálhatók. Ezek nyugtalanítják és izgalomokban tartják azt a közösséget, amelyhez tartoznak, legyen az egy nemzet, vagy csak egy család, vagy csak egy baráti kör. Ez a lélektípus rontja meg az összhangot, ez teszi nehezzé és sokszor elviselhetetlenné a földi életet.

Ez az, aki folyton követel, de soha nem ad semmit abba a közösségbe, amelyhez tartozik, csak a megpróbáltatások és szenvedések özönét árasztja szét maga körül. Mindenkitől engedelmességet követel, de ő maga nem engedelmeskedik, mert lelki természete szerint erre képtelen. Magától értetődik, hogy mindazok az igazságok, melyek az ilyen lelki természetnek ellene szólnak, felingerlik és védekezésre indítják az ilyen lelkű embereket. Ők magukban talán sejtelemszerűen érzik, hogy nincs teljesen igazuk, de a lelkükben felhalmozódott ellentétes természetük keresi a lehetőségeket, hogy szembeszállhasson és leszámolhasson az uralmát veszélyeztető „igazsággal”.

Mert semmiképpen nem ismerik el azt az igazságot, amely gátolhatja őket az ő elgondolásaik és törekvéseik megvalósításában. Ezért az isteni kijelentések és minden, ami ezzel összefügg az emberi életben, bizonyos ellenszenvet vált ki lelkükből és fokozatuk és műveltségük szerint adnak kifejezést érzéseiknek. Ezek az emberek nemcsak a tagadók táborában, hanem a hívők és az egyházak belső életét vezetőik között is elhelyezkednek. Mivel ők maguk sem ismerik önmagukat, így nem tudnak számot adni önmaguk előtt sem érzéseikről, sem cselekedeteikről. Nem tudják, hogy mi irányítja gondolataikat és érzéseiket, amikor az igazságot megcsúfolják és lábbal tiporják. Amikor a jó és igaz embereket oktanul szenvedtetik, hazugsághoz folyamodnak, mellyel gonosz eljárásukat úgy a saját lelkük előtt, mint a külső világ előtt alátámaszthatják, vagy azzal magukat igazolhatják. Mert szükségük van a maguk igazolására önmaguk és mások előtt, mert ők igényt tartanak arra is, hogy őket, mint igaz és feddhetetlen jellemű embereket ismerje meg a világ.

A kirívó és durva bűnök látszatát elkerülik, de ugyanakkor belső lelki világukban helyet engednek helytelen vágyaiknak. Ezek a veszedelmes emberek, mert nem lehet tőlük elkülönülni és eléggé óvakodni. Mindenhez jogot formálnak; az igazságot megmásítják és a saját szájuk íze szerint formálják. Ezekkel az átformált igazságokkal ütnek-vágnak maguk körül és ezért a „nagy értékű” munkájukért megkívánják az elismerést. Szükséges nekik a tapsoló közönség, hogy óriásira felduzzadt becsvágyukat is táplálékhoz juttassák. Ezek a megtéretlen emberek nagy előszeretettel vetik magukat a valóban becsületes és igaz életet élőkre, hogy a bennük élő ellentétes természet kielégüléshez jusson. Nem egyszer elmarasztalják az igazakat félremagyarázott cselekedeteikért, melyek az isteni igazság törvényében fényesen ragyogva világítanak, de a rosszakarat szemüvegén nézve kivetni való bűnné vannak torzítva. Az ügyeskedő hazugság gondosan eltakarja a jót és igazat, hogy az ne legyen felismerhető, de kirívó színben előtérbe állítja azokat a torzított igazságokat, melyekkel hatni lehet a felületes szemlélőre. Mindent ki lehet forgatni a látszat világában. A jót és igazat lehet bűnné torzítani, a bűnt lehet erénnyé magasztosítani emberi szavakkal aszerint, amilyen cél érdekében cselekszi azt az ember.

Az Úr elítélése is ilyen burkolt cél érdekében történt. A papi fejedelmek az isteni igazságot ítélték el, hogy az ellentét hatalmát biztosítsák a földön. A sátán a hatalmukat féltő lelki természetükön keresztül diadalmaskodott felettük és ezzel az ítélettel az önmaguk ítéletét mondták ki és pecsételték meg az igazság törvényében. Az isteni igazságot megtestesítő Krisztus ellen felvonult a gonoszság minden eszközével, hogy megvívhatta a harcot Isten, az örök Hatalom ellen, mely az igazság törvényével biztosítja, hogy semmi tisztátalan be ne hatolhasson a boldogság világaiba. Tehát, mivel az ellentét eszme számúzve van a menny birodalmából, az emberek világában akarja megvetni a lábát, hogy uralhassa az emberek lelkét és rabszolgaságban tarthassa Isten gyermekeit. Az isteni szeretet áldozatot hozott, hogy megtévedt gyermekeit visszaemelhessen Magához és mélyen lehajolt értük az ellentétes

eszmék és megromlott érzések világába, a földre, hogy a szeretet hatalmával Magához vonzza mindazokat, akiknek lelkében visszhangra talál a Szeretet. Ez a kétféle elv hozza létre és választja el a kétféle lélek típusát a földön.

Ez a két irány vonzza és taszítja egymást, amikor a földön, mint emberek találkoznak, mert mindegyiknek bizonyoságot kell tennie önmagáról az „Igazság törvénye” előtt. Aki az igazság szerint él és cselekszik, az Krisztussal és Krisztus szerint cselekszik igaz dolgokat. Aki pedig a látszat szerint él és igaztalan dolgokat visz véghez, bármennyire igazolja is, bármennyire ünnepelje is a világ a sikereit, minden eredménye csak annyi, mint a színes szappanbuborék pillanatnyi csillogása a napfényben. Az ilyen a megsemmisülésbe hullik alá minden dicsőségével együtt, hogy reménység nélkül bolyongjon a szenvedés világában. Akik Krisztusban, Őérette élnek, az Ő örök igazságában bízva vállalják a múlandóban azokat a szenvedéseket, amelyeket az élet harcaiban a gonosz lelki természetű tévelygők okoznak nekik, azoknak a kegyelem Istene fényes elégtételt ígér minden szenvedésükért. A szenvedéstől nem mentheti meg Isten őket, mert a világ ezekben bővelkedik.

Mint mondtam, nem minden esetben a hitetlenektől és istentagadóktól szenvednek a hívő, Isten útján haladó emberek a legtöbbet. Sőt, éppen a hívők közé betolakodott, a külső látszat szerint jóra törekvő és jóakarátú, de a valójában áligazságokat követők több veszedelmet jelentenek az igaz úton haladók részére, mint a teljesen hitetlenek. Ezekről sokkal több „méltatlan” szenvedést kell az igazaknak eltűrniük, mert ezek az igazságnak részrehajló forgatásával mindenképpen a maguk elgondolásait igyekeznek megvalósítani. Ezek a „báránybőrbe bújt farkasok” meg nem győzhetők és meg nem nyerhetők az isteni igazság részére, mert az ő lelki természetük szerint még nincsenek erre beállítva. Ezek elől nincs kitérés, mert a gonosz lelkületük áldozatokat keres, akiket legyőzhessenek és akik felett diadalt arathassanak. Ezeket űzi-hajtja az az ellentétes elv, amelytől nem tudnak megszabadulni.

Gonosz cselekedeteik megvalósításáért minden eszközt megragadnak. Tudják, hogy nem az igazság szerint járnak el, és ha kezdetben nem is tudatosan, vagy akár tévedésből cselekedték a rosszat, de később gögjük nem engedi őket eljutni a beismerésig. Ezek tovább harcolnak az igazság ellen. Ha hatalmuk nem elég erős, hogy erőszakkal győzhessenek, akkor hazugsághoz és álnoksághoz folyamodnak, de a harcról nem mondhatnak le, mert uruk, a sátán így parancsolja nekik a gögjükön keresztül. Az ártatlanul szenvedők erősítésére, bátorítására és vigasztalására egy pillanatra meglebbenti Krisztus a láthatatlan világot eltakaró kárpitot, amely elfedi a szellemi életet a földön próbát élő emberi szemek elől és boldogoknak mondja azokat, akik méltatlan szenvedéseknek vannak kitéve az Igazságért. Azokat, akik nem alkuszak meg az ellentéttel és nem bocsátják áruba meggyőződésüket, hanem kitartanak és hűek maradnak a Krisztus által hozott igazsághoz, még akkor is, ha azért háborúságot kell szenvedniük. Az ember megszokta azt a gondolatot, hogy csak a bűnért jár büntetés és szenvedés. Igazságtalannak érzi az olyan szenvedést, amit igazság szerint nem érdemelt meg.

Egész lelke tiltakozik ellene és felháborodik minden hazugság ellen, mert úgy érzi, hogy amikor az igazság szilárdnak hitt alapja megrendül alatta, akkor nincs mihez támaszkodnia és nincs miben megfogódzkodnia. Valóban nagyon rideg és kétségbeejtő állapot volna a földi ember részére, ha Krisztus nem biztatná, és nem bátorítaná az övéit ezekkel az Igékkel. Ezek az Igék jelentik azt a rendíthetetlen erősséget, „amelyen nem vehetnek diadalt a pokol kapui”. Az ember képtelen volna megállni és hűen kitartani az igazság mellett, ha az Isten Fia nem járta volna végig a szenvedéseknek ezt a széles országútját és nem mutatta volna azt az örök időkre szóló példát a földön. De Ő előttünk járt és úgy élt és úgy mutatta be hatalmas áldozatát, mint aki benne él abban a megmásíthatatlan igazságban, és hogy ez az igazság Ő Maga. „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet”! Az isteni szeretet felébreszti az igazságra szomjazó lelkeket és munkára hívja el őket a földi világ tisztítása, jobbítása és előbbre

segítése céljából. Munkát bíz rájuk, hogy a bűn sötétjébe burkolt lelkek figyelmét egy-egy gondolattal, egy-egy érzésregezzel az örök törvények felé irányítsák.

Hogy amikor ezek a lelkek elfáradnak a bűnök okozta szenvedésekben, megtalálhassák a kivezető utat azokban az igazságokban, melyeket az örökkévalóság Ura mutatott meg az Ő Egyszülött Fia által a földi embereknek. Ezen az úton vezeti ki az embereket a szenvedések világából. Természetes, hogy amíg az emberek tévelyegnek a bűnök útvesztőiben, addig ellenállnak a jónak és ösztönös gyűlöletet éreznek azok iránt, akik nem velük együtt tévelyegnek és alantas céljaik kiviteléhez nem bizonyulnak engedelmes eszközöknek.

Tehát mindent elkövetnek, hogy az igazság szerint érző és gondolkodó embereknek megkeserítsék és lehetetlenné tegyék az életét. De az Úr azt mondja: boldogok lesztek, ha ezek mind ok nélkül történnek veletek, mert ez már maga a kiválasztottság állapotát mutatja. Az ellentétes érzés keresi és kutatja azokat az okokat, amelyekbe belekapaszkodhatnak, hogy a maga süllyedt állapotába rántassa az igaz embereket és a maga bűneinek következményeit rájuk hárítsa. Ha nem talál ilyen okot, akkor hazug állításokkal, műfelháborodásokkal olyan bűnökkel vádolja meg az igaz embereket, amelyeket azért talál ki, hogy szenvedtesse őket és ezzel a lelkében tomboló gonoszt kielégíthesse. A hitetlen ember vakon engedelmeskedik az ellentétes ösztönének, mert nem tudja, vagy nem hiszi el azt, hogy semmi el nem vész a nagy mindenségben és minden fájdalom, minden könny visszatér okozójához, ha azt igazságtalanul okozta.

És minél igazságtalanabb volt a kiindulási pont, amde minél nagyobb türelemmel és minél nagyobb Istenbe vetett hittel hordozta el az ártatlanul szenvedő, annál hamarabb és annál mardosóbb, kétségbe ejtőbb fájdalmat okozva tér az vissza az okozójához. A megbántottnak hatalma van az őt szenvedtető felett és az igazságért ártatlanul szenvedők olyan oldó és bontó folyamatot indítanak meg a láthatatlan világban, melynek nem állhat ellen senki és semmi. A testi életben ideig-óráig való fájdalmak érik a krisztusi igazságban élőköt, de boldogoknak mondja az Úr mindazokat, akik Őérette hordozzák ezeket a méltatlan szenvedéseket. Az igazság szerint élőkön talán megbotránkozik a világ, mert a „minden gonosz hazugság” és „szidalmazás” megtéveszti azokat, akik nem „Istentől valók” és nem képesek megérezni az igazságot.

5:12 Örüljétek és örvendeztetek, mert a ti jutalmatok bőséges lesz a mennyekben. Mert így háborgatták a prófétákat is, akik ti előttetek voltak.

Vajon kinek szól az Úr ezekben az igékben? Kik azok, akiket az Úr ilyen nagy és messzemenő ígéretekkel halmoz el? Azok, akik megérik és átérzik ezeknek az igéknek a mélységes igazságait. Azok, akiknek a lelkében már megacélosodott a hit: akik már nemcsak hiszik, hanem érzik és tudják az igazságot, hogy aki így beszél hozzájuk, az az igazságot mondja, mert nem a földi, múlandó dolgokról beszél, hanem az örökkévalókról tesz bizonyosságot. Isten bőségesen megjutalmazza azokat, akik a földön bizonyosságot tesznek az „Igazságról”, az Isten igazságáról. És vajon hogyan tehet az ember bizonyosságot az örök igazságokról? Úgy, ha azokért áldozatot tud hozni.

Mert az bizony áldozat, megtagadni az embernek magát, feláldozni emberi méltóságát és az emberi igazságát. És áldozat átengedni a látszólagos győzelmet a gonoszban elfoglalt embertársának, aki nem érti meg és nem értékeli azt az önmegtagadással hozott áldozatot, melyet alázatos lélekkel hoz a hívő ember, amikor nem áll bosszút, nem fizet gonoszul a gonosznak azokért a szenvedésekért és megaláztatást okozó cselekedetekért, amikkel a háborgattatást és megpróbáltatást okozta. Az alázatos eljárással sokszor nemcsak, hogy megnyerni nem lehet a bűnöst, hanem egyenesen megrészegeti a bűnöst a siker, a győzelem, melyet alázatos embertársa felett aratott. Sokszor nemcsak, hogy még jobban túlértékeli

önmagát, hanem a megnövekedett gögjétől hajtva a képzelődés egyre magasabb fokaira emelkedik és nem egyszer a gyilkosságokat is, mint hőstettet könyveli el a maga lelkében.

A meg nem világosodott lélek nem tudja megkülönböztetni a bűnt az erénytől és sokszor, még amikor jót akar is cselekedni, bűnt követ el az igazság ellen, mert helytelen ítéletével az igazat szenvedteti, a bűnöst pedig felmenti a részére kijáró büntetés alól. A felületes emberi gondolkodás hamar túlteszi magát az ilyen tévedéseken és egyszerűen megállapítja, hogy „tévedni emberi dolog”. Mindaddig, amíg az ő kárára nem történik ilyenfajta tévedés, nagylelkű a megbocsátásban, de egyszerre naggyá és fontossá válik előtte az „igazság” keresése, ha az ő egyéni életébe hasít bele az ilyen „tévedések” éles kése.

Az emberek világában nem lehet kárpótlást vagy kiegyenlítést várni az igazságtalanul elszenvedett bántalmakért, mert ennek a világnak a fejletlen lakói leginkább csak szenvedtető hatásokat hoznak létre a maguk tévelygő elgondolásaival, rosszra hajló érzéseikkel és az ezekből fakadó cselekedeteikkel. A jóra és igazra törekvő, az Isten Lelkétől meghihletett emberek, akiknek a lelkében már kialakult az isteni törvény és az irányítja őket cselekedeteikben, már nem vegyülhetnek bele a világ fiainak tévelygéseibe és nem azonosíthatják magukat azokkal, akik még kedvelik a bűnt. Azok, akik már megvilágosodtak, nem járhatnak a sötétben, a bűnt bűnnel nem fizethetik vissza, hanem a megtorlást, a bosszúállást az igazságos Istenre bízzák, az Ő kezébe teszik le sorsuk intézését és egész hitükkel, bizalmukkal Istenre támaszkodnak.

Ezeknek meg kell tagadni emberi természetüket, hogy az isteni természet győzedelmeskedhessék bennük. Az isteni természet megnyilvánulása az a nagy titok, melyet senki meg nem ért, sem megfejteni nem tud a földön, mert Isten nem engedi meg, hogy „egy test is dicsekedhessek”. De megérti és átérzi ezt a megvilágosodott lélek, bár ezt szavakkal kifejezni nem tudja. Ezt egy másik lélek úgysem értené meg, mivel ez a teremtő Istennek minden teremtett lélekhez való külön összekötő érzésrezgésében megy végbe, amely soha sem azonos a másik teremtett lélek rezgésével. Felettébb nagy titok ez, de boldogító titok, mert ez a mennyei kincsünk, örökségünk, gyermeki jogunk visszaszerzésének örök záloga és ez nem enged elveszni, megsemmisülni senkit, akit egyszer Isten az életre előhívott. Jóllehet a teremtő Isten minden teremtett gyermekéről tud, de az Őtőle való elfordulással megszűnik ennek az érzésrezgésnek a tudatba való kapcsolódása és a teremtett lélek nem érezheti olyan intenzíven teremtője akaratát, így hova-tovább, a bűnök következtében egészen eltompul a lélekben ez a belső megérező képesség.

Csak a külső, félelmetes hatások ellen keres védelmet egy hatalmas és erős létezőben, akit értelmével fel nem foghat, de lelkében egy titkos sejtés azt súgja, hogy van. Ezzel a titkos sejtéssel jó úton halad a lélek a bizonyosság felé. Nemcsak egynek, vagy egy nemzetségnek, hanem az egész földkerekségen minden népnek és nemzetségnek voltak és vannak Istentől küldött prófétái, látnokai, akik bizonyosságot tesznek arról a titkos sejtés mögött lévő, valóságos, hatalmas és erős Létezőről, aki van. Ezek a próféták és látnokok küldetésben lévő tisztább szellemek, akik a szellemi sötétségben tévelygő ember lelkek megmentéséért vállalták a nehéz testöltéseket, hogy emberi szavakkal férhessenek hozzá az értelemhez és az értelmén keresztül az érzelmi világot is alkalmassá tehessék a finomabb hatások felvételére.

A próféták sokat szenvedtek egy-egy emberi élet alatt és közülük sokat megölték, sokat fogságba hurcoltak, ha prófétálásuk nem felelt meg az uralmon lévők vágyának és akaratának. A próféták voltak az Úr eljövételének előhírnökei és úttörői és egyszersmind a hívó és Isten felé hajló ember lelkek csoportjainak vezetői és Istennel való összekapcsolói. Nagy és áldozatos munka volt az ő küldetésük és az igaz próféták hűek maradtak ahhoz a megbízatásukhoz, amelyet az isteni Gondviselés rájuk bízott. Hozzá a hűség volt a bizonyágtevés mellett a hatalmas Isten mellett. Aki őket elküldte és ők ebben a bizonyágtevésben érték el küldetésük megkoronáztatását. Áldozatot mutattak be életükkel, mert nem tehettek másként. Ők bizonyosak voltak azok felől az igazságok felől, melyeket

hirdettek, mert ők benne éltek a láthatatlan világban, melyben a látható dolgok alakulnak és kiformalódnak, és mert velük az isteni lélek mindenkor közölte az Ur akaratát.

Bármilyen primitív és megmosolyogni való dolgokat lát is a ma embere azokban a régi próféciákban, azokban nagy jelentőségű, isteni közlések maradtak meg az idők végezetéig. Ha idejétmúlt dolgoknak tűnnek is fel ma azok, ne feledje el az ember, hogy minden újra és újra megismétlődik. Csak a külső változik a fejlődés törvénye alapján a kornak megfelelő formában, a lélek természete ugyanaz marad. Ugyanazok az érzések és törekvések vannak a ma élő földi emberben, mint a régmúltban élő emberben, csak a körülmények változnak. Az isteni bölcsesség is ugyanolyan változatlanul fennáll és ugyanazon a módon hívja Isten Magához azokat az elfáradt és csalódott ember lelkeket, mint a letűnt korokban. A próféták kora nem tűnt le, mert az isteni Lélek a mai időkben is éppen úgy hívja az Isten útjára a Tőle elpártolt lelkeket, mint régen. A láthatatlan világ éppen úgy életjelt ad magáról manapság a tudományos ismeret világosságában, mint régen az elvont hit misztikus ködében.

A szellemi tudományokban kifejlődött bölcsélet nem tagadhatja le ezeket a jelenségeket, amelyekkel lépten-nyomon találkozik a nyitott szemű és nyitott lelkű kutató. Minden földi életért kár, ha az a porba hanyatlik, mert a földi élet gazdag változataiban millió és millió eshetőség van, amit ha a földi ember ki akarna és ki tudna használni a jóban, soha el nem képzelt boldogság szállna az egész földre, a föld lakóira. De a földi ember lelki szemei vakok ezeknek a titkoknak a meglátására és lelke eltompult ennek a nagy értéknek a felismerésére. Lelki tájékozódó ösztönei elcsenevésztesedtek a bűn rabságában és így képtelen megtalálni a hazavezető utat, melyről letért a megtévesztés szellemének csalogató szavára. A földi ember élete ezért minden nagyszerűnek látszó eredményeivel és vívmányaival együtt csak porba hanyatló élet, mely olyan, mint a mező virága. A szenvedésekből éppen úgy, mint a legmagasabb dicsőség ormáról egy pillanat alatt elszólíthatja a halál.

Az embernek minden perce a halál sötétsége felé való sietés, ahol minden, amit az élet adott, mint a pára, szertefoszlik, így folytatódik az élet; jön és megy; átalakul pillanatról pillanatra: a tegnap sohasem jön vissza, a holnap pedig még nem a tied. A jelen perce a tied, ember, amelyben még a külső forma szerint valaki vagy. Ezt a jelent nem tarthatod vissza, bármennyire is meg akarod ragadni és nem szabadulhatsz meg attól, bármennyire is terhedre van és nem térhetsz ki előle. De van ennek a múlandóságnak egy örökkévaló Ura, egy hatalmas parancsolója, Akinek kezében van a múlt és a jövő, Akinek nincsenek napjai és percei, mert Ő ura az időnek és az életnek.

Ez a hatalmas Úr gondot visel az Ő kicsiny, tévedező teremtményeire és nagygyá, hatalmassá akarja őket tenni abban az örökkévalóságban, amelyben Ő lakozik. Követeket küld hozzájuk, akik az örökkévalóságból hírt hoznak, hogy hogyan, miképpen, merre keresse az ember azt az utat, melyet elhagyott; hogy a bűn és a halál hosszú rabságában elvesztett képességeit ismét megtalálhassa és a felsőbbrendű élethez való feltételeket megszerezhesse. Ezek a követek voltak a bizonyágtevő próféták, látnokok, akik a látható világ mögötti láthatatlan világról és ennek törvényeiről, és úgy a látható, mint a láthatatlan világ teremtő Uráról és fenntartójáról beszéltek. Ezek voltak az emberiség legnagyobb jótevői és ez a világ háborgatta, megölte őket. „Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges lesz a mennyben.” A mennyben, abban az emberek szeme előtt elrejtett világban, mely a lelkek Istenben való beolvadása szerint alakul és formálódik ki körülöttük. Ez a világ, ez az élet valóságos élet, mert nincs alávetve sem a változások törvényének, sem pedig a halálnak. Ez a világ van, mert Istenben van. Ez az élet az isteni Szellem örök sugárzásából született!

A földi élet minden szépsége és kívánatos jója csak ennek az isteni sugárzásból született életnek a vetülete. Ezek csak múlandóságra ítélt morzsák, amelyek lehullanak az örökkévalóság asztaláról. De Isten nem szűnik meg a múlandóságban élő, a földön veszteglő, tőle elpártolt, bűnös teremtményeit újra és újra Magához hívogatni. Magához hívja őket a gyógyuló és a bűnből gyógyult gyermekein keresztül, akik megértik és megérik az Ő

igazságait és belátják, hogy minden úgy van jól, ahogyan azt az isteni törvény felőlük és a világ felől elrendelte. Isten ezen gyermekei nem zúgolódnak és nem esnek kétségbe, amikor szorongatja őket az ártatlanul való háborgattatás és az igazságtalanul való üldözés, mert megértik, hogy a bűnbe süllyedt ember mindenkit bánt, azokat is, akik neki a legnagyobb értéket, az igazság szavát hozták. Senki nem juthat be addig a boldogság világába, amíg az igazságért nem szenvedett.

A Gondviselés mindenkit vezet előre, és akit az Ur bizonyágtételre hívott elő, az ott és azzal tegyen bizonyágot hitéről és meggyőződéséről, ahol és ahogyan az szükséges. Amikor az áldozatot kell hozni, ott a lélek belső érzésvilágában megy véghez az az örömmel hozott áldozat, mely megszentelődik Krisztusnak eme örvendezésre indító ígéréiben: „a ti jutalmatok bőséges lesz a mennyekben, mert így háborgatták a prófétákat is, akik előttetek voltak”.

5:13 Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek.

Krisztusnak eme hasonlata minden kétséget kizáró módon bizonyítja azt, hogy akinek a lelke átítatódott az isteni igazsággal, az nem élhet többé önmagának vagy öncélú életet, hanem a benne kikristályosodott isteni Ige más irányt szab emberi életének, mint azoknak, akik még a múlandó élet apró örömeit vagy szenvedéseit élik. Ez a más irány nem lefelé, a test múlandó és porba vesző céljai télét mutat, hanem felfelé, a lélek egyre magasabb rendű céljai felé, melyek örök értékű tartalommal hatják át egész lényét. Az isteni igazsággal átítatott lelkek örök értékek hordozói és megbízottai a földi életben, hogy ezekkel az értékekkel meggazdagítsák a világot, és az igazságra éhezőket és szomjazókat megelégtítsék, és szolgáljanak Istennek. Ezek a mennyei értékek, miként a só, romolhatatlanok, és romolhatatlanná teszik azokat az ember lelkeket is, akik ezekkel az igazságokkal átítatódtak.

A földi élet mindig és mindenütt a halál törvényének különböző fázisait mutatja, amik mind a tévelygések és a bűnök következményei. A test a születés pillanatától kezdve halálra van ítélve, hogy a halál a koporsó bezárulásával mint az érett gabonát learathassa. A különböző betegségek, szerencsétlenségek az emberi lélek tökéletlenségéből és tudatlanságából állnak elő. A tévedések, és bűnök is mind ennek a nagy tudatlanságnak a következményei, melyek magukban hordozza a romlást és a halált. Az örökélet halált nem ismerő romolhatatlansága az isteni igazság rendíthetetlen erejének és hatalmának törvényén alapszik. Ez az igazság áthatja és romolhatatlanná teszi mindazokat, akik ebben élnek és életükben ezeknek az igazságoknak érvényt szereznek.

Ezek az emberek a földnek sói, akiken keresztül a romolhatatlanság törvénye átszűrődik és megóvják a világot az idő előtti rothadástól és a teljes végpusztulástól. A szellemi élet romolhatatlan jó és igaz törvénye minden lélekben el van rejtve, de az elbukás folytán a szellem elvesztette tájékozódó képességét és nem tud helyesen ítélni, hogy mi a jó és mi a rossz; és sokszor rosszat cselekszik akkor is, ha jót akar. Szabad akaratát nem tudja a saját javára kihasználni, hanem a benne meghúzódó ellentétes szellemi elvnek engedve megcselekszi a helytelent, a rosszat és ezzel gyengíti a lelkében már megszerzett igaz jót, így észrevétlenül lassan, vagy egyszerre a bűn szakadékába zuhan alá, mert nem ismeri fel a veszélyt, amelybe jutott.

A legtöbb ember csak akkor ébred bűnének teljes tudatára, amikor a bűn szenvedtető következményeivel találja magát szembe. Akkor már szeretne szabadulni, szeretné a megtörténtet meg nem történtté tenni, de ez már késő, mert a cselekedetekkel az ember beleírja a maga lelkének törvényét a természet igazságosztó törvényébe. A természettörvény pedig nem ismer kíméletet senkivel és semmivel szemben, mert az az igazság! Ez a

természetes igazság a jót jóval, a rosszat rosszal viszonyozza. Mivel a bukott emberek képtelenek önmagukról jót adni a világnak, így a szenvedésekben csak az önmaguk által megszerzett rosszat, a nemkívánatos eredményt kénytelenek a földi életben elfogyasztani.

Az Isten Egyszülött Fia lehozta az isteni Igét, az újjáteremtő, hatalmas szöveget, melyet a bűnök szakadékaiban szenvedő emberiség megmentésére adott Isten. Az Úr hirdette, hogy aki ezeket a mennyei igazságokat meghallgatja, szívébe zárja és ezek szerint rendezi be földi életét, ezeket az isteni igazságokat érvényre juttatja gondolataiban, érzéseiben, cselekedeteiben, az nem tartozik többé a szenvedtető természettörvény romlandósága alá vetett világba, hanem az isteni Ige által teremtett új életbe, az új világba, mely már nincs a romlandóságnak alávetve, mert ez a világ az örökkévalóság törvényére van alapozva. Új teremtményekké lettek, mert újjászülettek az isteni Igazság által. A lelkükben és életükben valósággá lett isteni igazság fenntartja őket a bűnök tengerében is, mert hitük nem az elhívésen, hanem a megbizonyodáson nyugszik.

Azért mondja az Úr, hogy „ti vagytok a világ sói”, mert ezeknek az isteni igazság által vezérelt ember lelkének nagy feladatai vannak a bűnös föld lakói között. Ezek nem élhetik a maguk kényelmes és nyugodalmas életét a földön, mert ők nagy, mennyei értékek hordozóivá lettek, az isteni Igazság megbízottai, akiknek bizonyítást kell tenniük lépten-nyomon az igazságról. Ezeket a nagy, mennyei értékek hordozóit a sátáni elvektől átitatott emberek üldözik, szenvedtetik és mindenféle gonosz vádakkal illetik. Ezeknek minden cselekedetét félremagyarázzák, hogy ítéletet mondhassanak felettük. Mivel az ilyen áldozatos élet a maga nehéz terhével nagy megpróbáltatást jelent és csak nagy alázatossággal, igaz és élő hittel, Istenből merített reménységgel tudja földi pályáját megjárni az, akit az Úr ilyen ajándékkal indított útnak a földi életre.

A kísértések között nehéz a haladás, és a terhek súlya alatt roskadozó léleknek jól esnek egy kis enyhülés. Jól esnek az igaztalan vádak, gyanúsítások pergőtüzéből félreállni és védett helyről a támadókat ártalmatlanná tenni, hasonló fegyverekkel feltartóztatni, Erre biztatja az ellentét az áldozatot hozót a földi igazságra hivatkozva. Azonban az isteni igazság védi az áldozatot hozót és segíti, hogy az ellentétet legyőzze. Az áldozatos lélekben újra és újra hangzik az Úr szava. amit Péternek mondott: „tedd hüvelyébe a kardodat, mert aki fegyvert fog, annak fegyver által kell meghalnia”. A megsebesített nem gyógyul meg azzal, ha visszasebzi a támadót. Csak a bűn, a törvénytelenesség és a szenvedés szaporodik. Ha az Úr szava az áldozatos lélekben visszhangot kelt, és eltűri a bántást, akkor legyőzi az ellentétet.

Akkor a „só megmaradt sónak” mert az isteni Ige diadalt aratott a múlandó, romlandó, testi, emberi igazságon. Azonban, ha a „só” nem tudja a maga romolhatatlan, isteni természetét megővni, hanem összekeveri azt a látszólagos igazsággal, a testi ember igazságával - és bár ajkaival az Igét szólja, de cselekedetei a tévedező és bűnös ember cselekedeteivel azonosak - akkor az ilyen ember lelkében a „só”, az isteni igazságnak látszó igazság elerőtlenedik és elveszti romolhatatlan természetét és „megízetlenül”. Az ilyen tévedéssel kevert igazság már erőtlenné és a romlás magában a „sóban” is megkezdődött. Az ilyen lelket nem lehet újra „megsózni”, azaz romolhatatlanná tenni. Az ilyen lélek „nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek”.

5:14 Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város.

Az Úr ezekben a meghatározásokban azokhoz az emberekhez beszélt, akik már felülemelkedtek a földi élet eshetőségeinek csalogató csábításain és maguk mögött hagyták a test kényszerítő hatalmát, és akik már a lelkük örökéletre elhívott boldogító jövőjéért, annak elnyeréséért tudakolták az írásokat. Az örökélet törvényét kutatták, mert érezték azt, hogy a világ nem adhat semmi értékeset, maradandót, mert minden elmúlik, mindent megemészti az

idő, és amit ennek az életnek áldoznak, az az értékét veszti a halál pillanatában. Az Úr beszéde, mint a sötétséget átvilágító villámlás, úgy világított be ebbe a félelmetes és titokzatossgba burkolózó hatalomnak a világába. Felbontotta a sötétséget, az étellel szembehelyezkedő árnyakat, és feloldotta a bűn rabságában sínylődő lelkek nyomorúságát.

A sötétség hatalma megszűnt a lelkükben abban a pillanatban, amikor az Élet Fejedelmének Igéit hallották. Az Úr azokról a mennyei igazságokról beszélt, amelyeknek a hatalmával Ó mindazokat a csodálatos cselekedeteket véghezvitte, amelyeket Ő előtte senki nem tudott megtenni. Az emberek csodálkoztak és kérdezősködtek: tudakolták, ki lehet ez az Istentől küldött csodálatos emberfeletti ember, aki mindezeket az eddig nem látott és nem hallott cselekedeteket véghez tudja vinni? Az Úr újra és újra a mennyei Atya felé fordította a kutató tekinteteket és nem szűnt meg a mennyei törvényeket magyarázni. A mennyei törvények igazsága: erő és hatalom, amit minden teremtett lélekkel közöl a teremtő Isten, aki Hozzá fordul, a lelkét kitarja előtte és befogadja azokat az igazságokat, amelyekben „lélek és élet” van.

Ezek az igazságok megvilágosítják azokat az ember lelkeket, akik elfogadják ezeket az igazságokat és úgy élnek, úgy cselekednek, úgy beszélnek, úgy értelmezik azokat, ahogyan azt a mennyei Atya a szívükbe írta. Az isteni igazságok minden titokzatosnak látszó dolgot érthetővé, megtanulhatóvá, véghezvihetővé tesznek olyan emberek előtt, akik az ő szívüket, lelküket kitarják és engedelmesen meghajolnak előtte, hogy ez az isteni világosság elvégezhesse rajtuk a maga tisztító és átalakító munkáját. Ezeknek, az akkor, vagy bármikor átadott lelkű embereknek mondja az Úr, hogy „ti vagytok a világnak világossága és nem rejthetitek el a hegyen épült várost”, mert azt mindenki látja. Meglátják azok is, akik gyönyörködnek benne és szívesen fáradoznak azért, hogy közelebből megláthassák és annak szépségét és jóságát megcsodálhassák.

Amikor pedig mindezt meglátják, akkor ők is megpróbálják az „odafent” való építkezést. Mert, akik „odafent” laknak, azok elől nem fogja el az árnyék a világosságot. De meglátja ezt az ellentét is és megtámadja az „odafent” lakókat. Okokat keres, hogy ezt az építkezést leszólja és elkedvetlenítse azokat, akik óhajtván várják a lehetőséget, hogy ők is oda építkezzenek. A világosság fiai és lányai nem zárkoznak el a támadások elől, mert a világosságban minden cselekedetük tisztán láthatóvá válik, és mert a gonosz folyton azon munkálkodik, hogy árnyékokat borítson az igazságban élők cselekedeteire és az igazságot hazugsággal legyőzve diadalt arathasson az igazakon. De az Úr előre figyelmezteti azokat, akik az igazságban élnek, hogy mivel nem rejtőzködhettek el, ezért legyenek készen mindenre és vigyázzanak, hogy minden cselekedetük, beszédük az igazság teljes világosságában mindenekelőtt nyilvánvalóvá lehessen.

Ez a vigyázás nemcsak az emberek előtt látszó életben, hanem a legbensőbb lelki életben is szükséges, mert nemcsak a látható világból, hanem a láthatatlan világból a még sokkal éberegben vizsgálódó tekintetek is az Isten útján haladó emberekre szegeződnek. A szellemi szemek érdeklődéssel követik azokat a lelki érzéseket és az azokból valósággá váltott cselekedeteket, melyeket a földi ember sokszor felületességből, meggondolatlanságból, vagy nemes felbuzdulásból, mint jót, igazat, vagy kivetni való igazságtalanságot valósít meg a földi életében.

Mindig az az ember valódi énje, ami az eredményt, a következményt meghozza a lélek, vagy az ember részére, így az ember élete akár ragyog a szent és tiszta érzésektől és cselekedetektől, akár sötét a jótól, az igaztól való elfordulás vagy a tudatlanság miatt, mindenképpen a nagy nyilvánosság előtt, úgyszólván közszemlére téve folyik le. Ha a láthatatlan, érdeklődő tekintetek az isteni törvények betartásával élt életet látnak maguk előtt elvonulni, akkor a földön élő, küzdő emberekkel együtt érezve, mintegy együtt szenvedve az igazság kiteljesüléséért, velük együtt erősödnek a jóban és igazban. Az ilyen emberek öntudatlanul is tanítanak, mert magukkal emelik azokat a lelkeket, akik nagy és

nemes elhatározással sokszor nekilendültek, hogy bűneik és tévedéseik okozta következményektől szabaduljanak, de a próbákon gyengéknek bizonyultak.

A diadalmas ember lelkek eredményes élete, hite, reménysége, Istenbe vetett bizodalma azonban hatalmas vonzerőt gyakorol a gyenge lelkekre, akik új hittel, új lelkesedéssel telve sietnek a javulás útjára. hogy hasonló eredményekre tehesse nek szert és boldog megnyugvással pihenhessenek meg az isteni kegyelem elnyerésének reményében. Az Isten kegyelmére támaszkodók reménysége a fényben úszó, a „hegyen épült város”, a megvilágosultak városa. Akiket az Isten felemelt, megtisztított és magához vonzott, hogy megtelítse őket az Ő világosságával, azoknak világítaniuk kell a sötétségben és homályosságban élők előtt, hogy megtalálhassák az egyenes utat, az isteni igazságnak útját, melyet az Ő szent Fia, az Úr Jézus által adott a világ megváltására. Az Evangéliumban kijelentett isteni igazságok nem tapogatózások, nem feltételezések, nem bizonytalankodások, hanem egyenesen, határozottan mutatnak rá a bűnből és tévelygésből előállott kárhozatos eredményekre.

Megmutatják a kivezető utat. amelyen keresztül - csakis ezen az egyetlen úton keresztül - szabadulhat ki az ember lélek a szenvedések és gyötrelmek világából. Ez az isteni igazság világosítja meg az ember értelmét és hatja át az érzelmi világát szeretettel, melegséggel, örömmel és boldogsággal. Ez a világosság nem a földnek a mestersége, világossága, melyet a föld minden lakója egyformán megszerezhet, ezt csak a magukat teljesen átadott, az isteni szolgálatra magukat lélekben elkötelezett ember lelkek nyerhetik el kegyelemből. Ezek érthetik meg az isteni lélek szavát, az isteni kijelentések teljes értelmét. Sokan vannak, akik a „hegyen épült városba” igyekeznek, de a felfelé vezető, emelkedő úton, a próbákon gyengéknek bizonyulnak. Az ilyenek, bár a céltól, annak elérésétől még messze vannak, amikor eljutnak az út első, második lépcsőjére, máris megszedíti őket a dicsőség fénye, megcsúsznak, elbuknak és nem az isteni igazságot, hanem saját, tévesen kialakított igazságaikat hirdetik. Ezek a hibás és téves igazságok, mint emberi tudományok megtevesztik az emberek lelkét és eltérítik a világot az Istentől eléje szabott haladási iránytól és ezzel veszedelembé sodorják az egész földet és a rajta élőket.

Ezek a tudományok nem teszik az embereket jobbá, tökéletesebbé, vagy boldogabbá, mert az isteni világosságtól eltávolodva a földi élet egyre árnyékosabbá, sötétebbé, bizonytalanabbá és céltalanabbá válik. Nagy a felelőssége minden ilyen téveszméket hirdető ember léleknek Isten és az egész teremtettség előtt! Csak az alázatos szívűek és a magukat átadott lelkű emberek juthatnak el az isteni világosság megértésére és csak ők vannak hivatva arra, hogy az emberekkel közöljék azt és cselekedeteikkel bizonyosságot tegyenek arról, hogy az az igazság valóban Istentől való.

5:15 Gyertyát sem azért gyűjtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, a kik a házban vannak.

A gyertya fénye világítja meg egy egész kis közösség életét; ennek fényénél tájékozódik mindenki, aki a házban él cselekszik a maga elgondolása és célja szerint. A gyertya világossága mutatja meg a helyes irányt, nehogy valaki téves úton keresse a célt, amit el akar érní. A világosság fontos és szükséges a kiinduláshoz, mert ha az ember helytelen irányban indul el, nem érheti el célját, vagy csak nagy kerülővel, sok szenvedés, csalódás, hiábavaló fáradozás után találja meg a kitűzött célhoz vezető utat.

A világosság a legfontosabb az életben, mert világosság nélkül csak tévelygés, örök keresés, de meg nem találás a földi ember sorsa. De mi a világosság? A világosság maga az élet. Mi az élet? Az élet az isteni nagy titkok lényege, mert az Istentől ered és az Istenhez tér vissza, és ez a visszatérés minden életnek a célja. A cél mindennek, amit életnek nevezünk a

beteljesülése, felmagasztosulása. Az élet a fény, a világosság önmagába való visszatérése; önmagát megújító, átalakító megjelenése, emberi szemmel vagy érzékszervvel fel nem fogható finom rezgés, amelyet hiába akar kikutatni és megérteni „az ember”. Az „ember” soha nem fog olyan műszereket előállítani, amelyek segítségével ennek miben létét felderíthetné. Az élet megjelenése világosság! Minden, ami él, annak egy bizonyos, finom kisugárzása van és ez a sugárzás alkotja és minősíti annak lényegét.

Így az élet, mely az ember világában megjelenik, olyan sokrétű és olyan sokféle fokozatú, hogy azt a jelenkor még csak most kezdi megismerni és tanulmányozni. A természet millió és millió titka megnyilvánul, de az ember, amikor valamit nem ért meg, arra azt mondja, hogy az nincs. Igen, az, amiről az ember nem tud, az az ő számára nincs. Az „élet”, amely az ember világának létrehozó és alkotó eleme, még mindig a nem ismert és a fel nem bontott tudományhoz tartozik. Az ember ugyanis nem tudja, hogy az élet honnan van, honnan ered és hogy hová tűnik el, amikor megszűnik.

Az ember az élet kiapadhatatlan tengerében él. Ő maga is az életnek egy kiapadhatatlan produktuma és továbbadója, de mégsem tud róla, mert benne él. Ő is az élet egy-egy vezetője, hatásokat felvevő és továbbító műszere, ezt azonban tudtán és akaratán kívül cselekszi, nem ő, hanem maga az élet. Az élet egy olyan törvényt követ, amelynek az ember nem ura, amely törvény szerint az élet nem úgy cselekszik, ahogyan azt az ember akarná. Ez a hatalom több, mint az ember; világosabban, helyesebben, pontosabban, célravezetőbben irányítja az embert, mint azt az ember elgondolja. Az élet az emberi testben és az emberi testből is sugárzik, amíg az ember él. A delejes és villanydelejes sugárzás is az élet jelenlétéről tanúskodik. Minden életnek a legmagasabbtól a legalacsonyabbig van kisugárzása. Mindenből az élet tüze világít ki, de nem minden szemmel látható. Világítanak az égitestek, a napok; fénylenek a csillagok, mert az élet sugárzik belőlük.

Ahol fény van, ott élet van; ahol pedig élet van, ott az élet törvénye uralkodik. Az élet törvénye alól nem vonhatja ki magát senki és semmi. Ez a törvény benne él a test minden atomjában, sejtjében, sőt azon messze túl, a nem látható erők és anyagok világában, az azokat létrehozó gondolat és akarat titkos megrendüléseiben is. Emberi értelemnek és emberi akaratnak írt nincs semmiféle hatalma, mert ez az életnek a felsőbbrendű megnyilvánulása, amely egy még magasabb rendű gondolatnak és akaratnak - a teljesen anyagmentes valóságnak - a szolgálatában áll. Ez a teljesen anyagmentes valóság az életnek, a fénynek, a világosságnak forrása, ahonnan minden élet szétárad. Az alkotó gondolata és akarata alakot, formát ad mindennek, ami az alkotó gondolatából származott. Az élet a fényből, a világosságból származik és mindent éltet, amit útjában talál. Mi az oka annak, hogy annyi nemkívánatosat, csúnyát és rosszat produkál az élet, és miért sokkal több a rossz, a csúnya és nemkívánatos a földön, mint a jó, a szép és az örömet okozó? Miért ad életet ezeknek a félelmetes és szenvedést okozó erőknek az a nagy hatalom,

Aki a leghatalmasabb életnek az Ura, ha ezek nem jók és az életet megfertőzik azzal a rosszal, amit eleve elítélt és pusztulásra szánt azzal a törvénnyel? Így gondolkozik az „ember” a maga kicsiny és szűk határok közé szorított életéről, mert még nem tudott messzebbre ellátni, mint a földi keletkezés és a vég határvonaláig, a bölcsőtől a koporsóig, ahol a látható anyag formája a szeme előtt megjelenik. Az anyag éppen úgy, mint minden a változások világában, a gondolatnak, a lélek megmozdulásának egy rövid időre felvett megjelenési alakja csak, ami elmúlik. Látszat szerint megszűnik, de a gondolat új formába öltözötten ismét megjelenik; talán egy árnyalattal világosabb, tisztább alakban és több békeséget, több örömet hoz magával, több boldogságot hint szét maga körül, mint az elfelejtett múltban. Minden elmúlik és megújul. Az idő és a halál új formába öltözteti a gondolatot, az érzést és annak létrehozóját, a szellemet.

A szellem az a világosságot felfogó és továbbadó isteni lényeg, aki egyedül van felruházva azzal a képességgel, hogy értelmével hozzá hasonuljon a nagy, a tökéletes, a hatalmas Teremtő

akaratahoz. De csak akkor, ha kitárva lelkét, magába fogadja az isteni világosság sugárzását, a legnagyobb fényt, ami az egész teremtettséget élettel, bölcsességgel, erővel és hatalommal tartja fenn és kormányozza. Ez a titokzatos élet és erőforrás fényt, világosságot, bölcsességet, szeretetet, boldogságot, nyugalmat, hatalmat kínál fel minden, az „Ő képére és hasonlatosságára teremtett” léleknek. Ha ezt elfogadja a teremtett szellem, kiemelkedik a sötétségből és nem tévelyeg többé a sűrű anyag útvesztői között, mert megvilágosodik előtte a legmagasabb rendű élet célja és megvilágosodik az út, amelyen haladva kijut a sötétség, a bűnök rengetegéből.

Ez a világosság az, mely az ilyen lelki és szellemi célokat megértő embert áthatja, aki céltudatos tevékenységgel erről a világosságról bizonyosságot tesz, mert cselekedeteivel, elgondolásaival nem tévovázik, nem bizonytalankodik, hanem a legnagyobb biztonsággal mindig az igazság és a szeretet törvénye szerint gondolkodik és cselekszik. Azért az Úr nem engedi, hogy az ilyen világosságtól áthatott lélek lefedve, letakarva, magába zárkózva élje le földi életét. Azt akarja az Úr, hogy ha fáj is és nehéz is a sötétségben járók között az élet terhét hordoznia, mégis a hitével, szeretetével, alázatosságával ott járjon és világítson az emberek között. Azt akarja az Úr, hogy a „hegyen épült város” lakóivá emelje fel azokat a kereső és az Isten igazságát kutató embereket, akik még nem világosodhattak meg annyira, hogy az élet árnyékos oldalán járva el ne tévedjenek. Krisztus igazsága nagy, fénylő világosságot jelent a földön élő embereknek.

Megvilágítja az utat, amely a földi élet tévelygéseiből kivezeti az emberi lelkeket. Szükséges, hogy legyenek ettől a fénytől megvilágított lelkű emberek, akik gyertyájukkal világítsanak azoknak, akik már megértették lelkükben az Isten hívó szavát, de még csak bizonytalan lépésekkel tudnak az életben előrehaladni. Ezek még meg-megbotlanak és talán el is esnek, de a világosságban mégis tájékozódhatnak és felkelnek. Ha lassan is, de mégis hamarabb előbbre jutnak, mint azok, akik tévelyegve keresgélnek és csalódásból csalódásba, szenvedésből szenvedésbe kerülnek, mert nem a helyes úton haladtak.

6:14 Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok.

Az ember elkülöníti magát a többi embertestvérétől és törvénytelen természetével azt hiszi, hogy Isten is ezt teszi vele. Az ember nem óhajtja, nem segíti mások előrejutását, boldogulását, csak a saját kívánságainak igyekszik érvényt szerezni. Amíg az ember a maga érdekeit munkálja, addig a másokét megbántja; amíg a maga igazságát tűzön-vízen át védelmezi, addig a mások igazságát elnyomja, megsemmisíti: amíg a maga boldogságát - minden kínálkozó alkalmat felhasználva - siet megszerezni, addig a másét minden meggondolás nélkül feláldozza. Ez az önzés teremti meg mindazokat a szenvedéseket, bántalmakat, amelyek a földi életet sokszor elviselhetetlenné teszik. Az ember nem szereti embertársát, nem ismeri el annak jogait a boldogsághoz, és ha szemben találja magát mindazokkal a bűnökkel és hibákkal, amelyekkel ő is úgy meg van terhelve, mint a felebarátja, már engesztelhetetlen harag és bosszú érzése keletkezik a lelkében, ami a gyűlöletben nyer kifejezést.

Az ember lelkét tökéletlen igazságérzete és helytelen ítélete viszi bele az ellentétes érzésekbe, mert bűnös, tökéletlen értelme nem látja helyesen a dolgok lényegét. Elítél, büntet, bosszút áll képzelt vagy tényleges sérelmeiért, és semmiféle szenvedtetést nem talál elég nagynak, hogy azzal magát kielégítse. De Isten az egységes törvényben úgy fektette le az igazságot, hogy „mint te magadat”, tehát mindenkinek olyan ítélő törvénytől függ a sorsa, olyan ítélettel mér neki is a törvény, amilyen ítélettel ő ítél mások felett. Minden embertársad testvéred; és a te ellenségednek éppen úgy Atyja a teremtő Isten, mint neked. Semmivel sincs

több jogod semmihez, mint embertársadnak; egy parányival sem elfogadóbb Isten a te vélt igazságoddal szemben, mint a te ellenségedével vagy barátodéval szemben. Isten előtt nincs kivételes igazság, olyan, ami az egyiknek a hasznára, a másinak a kárára volna. Ezért nem kötheted embertársadat a bűnhöz és annak következményeihez anélkül, hogy magad is kötözve ne maradnál. Nem átkozhatod felebarátodat anélkül, hogy magadra is ne szállna abból; nem kívánhatsz rosszat anélkül, hogy az rajtad is be ne teljesednék; és nem büntetheted felebarátodat anélkül, hogy te is ne szenvednél vele együtt.

Mert Istené az ítélet, az igazság: csak Ő köthet. Ő oldozhat fel a bűnből, Ő szabadíthat meg a kárhozattól. Az ember bocsásson meg embertársának, ha vétkezett ellene, mert az isteni szeretet kegyelmébe veszi mind a kettőt: úgy a vétkezőt, mint a szenvedőt. Az egyiket megdorgálja, hogy többé ne vétkezzék, a másinak meggyógyítja a szívét, hogy el ne vérezzék, és vezeti mindegyiket a haladás és fejlődés útján felfelé Őhozzá.

6:15 Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

Tehát tisztán és világosan meg van jelölve a feltétel a meghallgattatásra és a bűnbocsánatra. Az emberek mégsem tudják, hogyan viselkedjenek, mit cselekedjenek, hogy bűnbocsánatot nyerhessenek. A legképtelenebb dolgokat eszelik ki, hogy Isten szeretetét maguk felé irányíthassák és elhiszik, hogy Isten őket emiatt külön kegyelemben részesíti. A jó Atya végtelen fájdalommal tekint le az ilyen balgatag gyermekeire és szeretettel egyengeti élet utukat a lábaik előtt, de nem kímélheti meg őket a tövisektől, amelyek a bűneik következményei. Minden léleknek meg kell tanulnia Isten nagy törvényét, a szeretetet. Aki megtanulta ezt, az megérti, hogy mit akar az Úr ezzel a mondással az emberek szívébe vésni: az engesztelődést. Ezzel Krisztus meg akarja szüntetni az egyik ember elkülönítését a másiktól; meg akarja szüntetni a lélekben való elválasztódást: a szeretetben eggyé akarja olvasztani az emberiséget.

Azt akarja, hogy O az emberek szívében élhessen, közvetlenül vezethesse őket és boldoggá tehesse őket. Azért nem bocsátja meg Isten az embernek külön-külön az ő vétkeit, mert míg a bűn tart, addig nincs bocsánat, nincs engesztelődés. Csak ha a bűn megszűnt, kezdődhetik el az engesztelés. Az engesztelődéshez segíti hozzá az ember lelkét az isteni bűnbocsánat. A kiegyenlítődésnek ember és ember között kell elkezdődnie, csak azután lehet az embernek Istennel szemben engesztelődést keresni. Valaki ezt az engesztelődést megakasztja azzal, hogy nem bocsát meg embertársának, megteheti, de az Ő bűneinek a bocsánata és az ő engesztelődése is fennakad, mert Isten sem bocsátja meg az ő bűneit.

6:16 Mikor pedig böjtöltök, ne legyen komor a nézéstek, mint a képmutatóké, a kik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek, hogy ők böjtölnek. Bizony mondon néktek, elvették jutalmukat.

Az emberek minden időben igyekeztek áldozatokat bemutatni Istennek. Különösen nagyok hitték azt az áldozatot, amelyet a testük sanyargatásával igyekeztek elérni. A testiekről való lemondást, a táplálék korlátozását vagy bizonyos időre való felfüggesztését böjtölésnek nevezzük most is, de van a böjtölésnek más formája is, amelyet általánosan lemondásnak ismernek. A világi ember ritkán mond le valamiről, ami neki kedves és kívánatos; csak abban az esetben, ha eleve tudja és megérti, hogy az elérhetetlen az ő számára, de akkor sem szívesen, hanem zúgolódva, elégedetlenkedve, keserű, panaszos érzéssel törődik bele sorsába. Azért jó a böjtölés, a részleges és teljes önmegtartóztatás a világ

örömeit nyújtó étellel szemben, hogy az ember lelkének nemesebb vágyai, törekvései uralhassák a test hibás és kárhozatba vivő vágyait és törekvéseit. Az ember tudjon lemondani nemcsak az ételről-italról, hanem mindenről, ami őt szellemi elhaladásában gátolná.

Sokszor csak egy kis kényelemről, megszokásról, kellemes élvezetről van szó és az ember nem tud lemondani, mert nem képes akaratot kifejteni a testének kedvező szokásával szemben, és bár kicsiny, jelentéktelen élvezetekről van szó, azok mégis lelki hátrányára válhatnak. Az ilyen elpuhult egyének, bár szeretnének, óhajtának mégsem tudnak a testiség korlátain felülemelkedni, és legtöbbször a bűn útvesztő okoskodásába süllyedve élik le életüket, és haláluk után is tehetetlenül vergődnek a test képzetének kétségbeesítő állapotában. Tehát jó a böjtölés; jó a lemondani tudás, a test vágyai felett való uralkodás időben való elsajátítása, de káros és tévedésbe ejtő, ha szellemi hiúságba, képmutatásba vagy dicsőség után való óhajozásba viszi bele az ember lelkét. A régi időben befektetett orcával böjtöltek a „képmutatók”, mert a böjtölő embernek külön megtisztelés járt a többi emberektől: nem zavarták kellemetlen ügyeikkel; nem kellett a terhekből úgy kivennie a részét, mint másnak: az imádkozásnak szentelhette ezeket a napokat, stb.

A mai kor emberének böjtje sokszor azzal válik feltűnővé, hogy úton-útfélen az ő elveit hangoztatja, és mindenáron igyekszik meggyőzni az embereket az ő igazságáról. Ha valamely rossz szokásától vagy tévedésétől meg tudott szabadulni, le tudott mondani róla, türelmetlenné válik azokkal szemben, akik még hódolnak szokásaiknak, akik ezekben a hiábavalóságokban még jól érzik magukat, mert nem értik még, hogy az bűn és a lelküknek ártalmas. Az ilyen ember türelmetlenségében kárhozatja mindazt, ami az ő elveivel ellentétes vagy nem teljesen egyezik, úgyannyira, hogy az ilyen lemondással és böjtöléssel az ilyen ember önmaga iránt talán tiszteletet, de elvei és igazságai iránt a legnagyobb ellenszenvet teremti meg a külső világ embereinek a lelkében. Az ilyen böjtölők és „szent” életet élők, akik még ruházatukban is megkülönböztetik magukat embertársaiktól, „bizony, mondom néktek, elvették jutalmukat”.

6:17 Te pedig mikor böjtölsz, kend meg a te fejedet, és a te orcádat mosd meg;

6:18 Hogy ne az emberek lássák böjtölésedet, hanem a te Atyád, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván.

Az ember, aki belátja a böjtölés, a lemondás szükségességét az életben, ne járjon lehorgasztott fejjel embertársai között. Ne érezze magát kényszeredetten a lemondásában, amellyel ő a mennyei Atyának akarja a hűségét és szeretetét tolmácsolni és bebizonyítani, hogy a szellemi javakat többre becsüli, feljebb értékeli a testi élet hiábavaló örömeinél. A böjtölés annyi, mint testünket megtagadni szellemi célok eléréseért. Ha a test erői nem tápláltak, akkor az adott alkalmak által felfokozott testies vágyak csökkennek.

Ha a táplálék megvonása szellemi célok érdekében történik, akkor a szellemi és lelki erők fejlődnek. A szellemi cél nélkül való böjtölés beteges hajlamokat ébreszt az emberben és nem ritkán fanatizmus és vakbuzgóság az eredménye. Ez már a lélek betegsége, mert a fejletlen vagy bűnnel terhelt lelkek hajlamosak a túlzásra mindenben. Tehát a nem szellemi célú böjtől óvakodnia kell mindenkinek. Úgyszintén óvakodni kell a túlzásba vitt böjtöléstől is, azaz a hiányos vagy éppen semmi táplálék felvételétől, mert amikor a test egészségét, munkaképességét veszélyeztetné a böjtölés, az már a léleknek nem előnyére, hanem a hátrányára van.

Mindennek van egy arany középútja, amelyen haladva az ember betöltheti Isten akaratát. Így az imádságban való elmélyedés, az Istennel való társalkodásunknak ideje nem lehet egyszersmind a bőséges lakomáknak és világias élvezeteknek az ideje, mert a test öröme nem lehet egyúttal a lélek öröme is. A mértékletesség nem lemondás, nem böjt; az egyszerűség

nem önmegtartózkodás; a tiszta élet még nem szent élet; a bűnös élvezetektől, a bűnbe vivő, kísértéseket rejtő szórakozástól való tartózkodás még nem a világtól való elvonulás, csak az arany középút, amelyen Isten felé közeledünk a testben. A „megmosott arc és megkent haj” az, amin látszik a lélek és a test egészsége, az Istennel való békessége.

Ha pedig az ember érzi bűneinek súlyát, bűnre vivő hajlamainak erőszakos érvényesülni akarását, zabolázza meg a testét böjtöléssel, Istennek ajánlva fel szent törekvéseit, hogy még testének kárán is lelkének javait megmenthesse. Az ilyen böjtöléseknél is legyen az ember egyszerű és természetes. Az Istenhez való fohászkozásaiban el nem restülve, a reménység derűjével ragyogva az arcán, végezze kötelességét a legjobb meggyőződése szerint. Embertársainak sem terhére, sem pedig megbotránkozására ne legyen lemondásos életével; senkinek csodatát vagy dicséretét ne igyekezzék felkelteni. Mert az Atya titkon vizsgálja az ember lelkének szent törekvéseit és nyilvánosan nyújtja segítségét abban az áldásban, melyet minden igazán megtérő lélek a legnagyobb lelki boldogságban érez meg.

6:19 Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és a hol a tolvajok kiássák és ellopják;

A kincs gyűjtése és felhalmozása az ember régi bűne és tévelygése. Ez az önzésnek, a hírvágnak hatalmas pecsétje az ember lelkén, mellyel a gonosz elpecsételi magának azokat, akiknek érzésein keresztül megnyilatkozhatnak. Az ember tudatlanságát, tökéletlenségét semmi nem mutatja jobban, mint ez az indokolatlan ösztöne: a vagyongyűjtés vágya. Nem számol az ember azokkal a gonosz eshetőségekkel, amelyek ennek nyomán keletkeznek, és nem számol a halállal sem, amely életének minden pillanatában leselkedik rá. Nem tud számolni, mert ha tudna, okvetlen rá kellene jönnie arra, hogy a kincsek és drágaságok felhalmozása hány lélekben felkeltik az irigységet, a kapzsiságot, a hírvágyat és éppen a legdrágábbtól, az élettől fosztják meg sokszor azokat, akik nálánál gonoszabbak.

Amióta a világ fennáll, mindig így volt és így lesz, hogy a legkapzsisabb, legravaszabb és legerőszakosabb emberek jutottak a földi kincsek és értékek birtokába. Nagyon ritkán jutottak az emberek érdem szerint a gazdagsághoz, mert az ellentét mindent elkövet, hogy elűthesse tőle az arra érdemes egyént. Oh, ezek a sok szenvedéssel megterhelt kincsek, gazdagságok milyen sok nyomort és milyen kétségbeesést rejtegetnek magukban; mennyi félelem, rettegés, átok, elkeseredés kíséri ezeket! Ha az ember lelki szemével mindezt látná, nem volna olyan értéke a földön ezeknek. Mi is hát a gazdagság? Minden léleknek vannak természetes járulékaik, amelyeket a földi létbe magával hoz, vagy már az anyagi világokban ezek várják őt. Az anyag nem idegen a szellemeknek, mert az anyag lelke ott van az alakuló világokban is, amelyek körül fogják, fogva tartják a szellemet.

A bukott szellem elveszítette hatalmát az anyag lelke felett, mert a felfelé fejlődő erők felett a szervező életprincípium tart törvényt; ennek engedelmessé válik, nem az embernek, így külön törvénynek látszik az ember fejlődési törvénye és a természet fejlődési törvénye. De csak úgy látszik, mert valójában a kettő elválaszthatatlan egymástól, mert bizonyos mértékig a természet is befolyással van az emberre és az ember is a természetre. Minden lélek a testöltésével áthozza a maga természetes járulékait a fizikai síkra, hogy az anyagot átdolgozza, szellemesítse. Az anyag ellátja az embert táplálékkal és minden egyébvel, ami csak az életéhez szükséges. Ezért nem érvényes az a feltevés, hogy a népesség túlszaporodásával a föld nem tudja majd eltartani az emberek csoportjait. Nem! Mert mindannyiszor, ha a népesség növekedett, a felfedezések is szaporodtak. Isten törvényei szerint minden lélekre szükség van a fejlődés szempontjából, és mindegyiknek meg kell találnia a maga képességéhez való munkát és a maga eltartásához a szükségeseket a földön.

Ha a földön mindenki hüen betöltené hivatását, ha nem élne vissza helyzetével, és ha minden lélek fejlődne, akkor nem volnának nagy anyagi eltolódások.

A sátán az emberek vágyainak felkeltésével igyekszik hatalmat gyakorolni az emberek világában, és ez sikerül is neki. Az egyik oldalon a fényűzés, a pompa, a munkátlanság, az élvezetekben való tobzódás utáni vágy az embereket a kapzsiságba, az igazságtalan úton való pénz és vagyonszerzésbe hajtja. Ezek mindazt megszerzik, felhalmozzák, amit mások verejtékes munkával kitermeltek a földből és a föld mélyéből, amit mások ügyessége és tehetsége széppé és hasznossá alakított. A gazdagok palotáiban gyűlik össze a vagyon az ő kényelmüket vagy gyönyörüket szolgálva. A másik oldalon látjuk a nyomasztó szegénységet, a nyomort, a betegséget, az erkölcsi és testi tisztátalanságot, mert sok esetben ezeknek még a testük fenntartásához sincs elegendő táplálékuk. Látjuk az egyik oldalon a szenvedélyek kiélését, ami életet, családokat, néposztályokat dönt nyomorba; a másik oldalon pedig a lelkiismeretlen emberek vagyongyűjtését és az emberek sorsát intéző csoportokban való elhelyezkedést. A szenvedélyek kiélése, a vagyongyűjtés azoknak a szükséges, mindennapi kenyerét veszi el, akiknek ez Isten törvénye szerint kijárna. Az ember tudatlanságból cselekszi ezt, mert elfelejti, hogy Isten tőle is számon kéri életét, és jaj neki, ha csak egy valaki is panasszal van ellene! Az Úr szelíden figyelmezteti az embert, hogy ne gyűjtsön kincset, drágaságot a földön, hiszen a rozsda és a moly megemészti, és a lopók ellopják azt.

Hiszen hiába gyűjt az ember bármit is, az nem az övé, nem lehet a sajátja, mert minden múlandó. Az apák megszerzik, a fiák elpazarolják a vagyont; az anyag körforgását szolgáló apró férgek megemészti a legdrágábbat, legszebbet is, így nem érdemes törekedni sem a gazdagságra, sem a kincsek után. Vajon a gazdag boldogabb-e, mint a szegény? Nem! Sőt, a gazdagnak sokkal kevesebb igazi öröme van, mint a szegénynek. Mert a gazdag nem lehet biztos abban, hogy akik ma barátai, azok őt önmagáért és nem a gazdagságáért szeretik és dicsőítik. A gazdagság köré gyűlnek az érdekhajhászok, az önzők, a rászédők. Aki a pompát, a kényelmet megszokja, az nem élvezi azt. A gazdag, éppen azért, mert megszokja, megunja a legjobb, legkívánatosabb dolgokat, szegényebb lesz sokszor a legszegényebbnél is, mert nincsenek illúziói. Sajnálatra méltó az olyan gazdag, aki az életnek minden megszerzhető javát kihasználta és megunta, de szíve nem mozdult meg és nem tett jót a szeretet érzésétől indítatva.

6:20 Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, a hol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és a hol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják.

Szánalomra méltó minden ember, aki akár gazdag, akár szegény, nem tud magának lelki kincseket gyűjteni. „Lelki kincsek - mennyei értékek, ti vagytok azok az örökkévalóságon keresztül ragyogó drágakövek, az örök értékű aranypénzek, melyeken a boldogság, a szépség, az erő és a dicsőség megvásárolható. Ti vagytok azok, amelyek el nem múló, meg nem unható örömeket tudnak szerezni folyton megújuló életformákat teremtve.

Mennyei kincsek, égi értékek! Milyen szegények is azok a földi gazdagok, akik titeket nem ismernek! És szegénységükben is milyen boldogok azok, akik ismernek benneteket és gyakorolják a lelki kincs gyűjtést, mert ha a lelki kincsből csak egy kicsiny fény vetődik is a lélekre, csodálatos szépséggel vonja be azt. Titeket - lelki kincseket - e világ nem ismer, mert bemocskolt a hazugság, a tettetés; árnyékot borított rátok az emberek visszaélése, mert a jóval vissza szoktak élni az emberek, és mégis ti vagytok az a kincs, amelyet itt a földön kell megszerezni, különben szegényen tér meg a lélek a szellemházába és éhesen, rongyosan ödöng a lelkek vándorútján egy kis könyörületmorzsát koldulva.” Minden ember lelkében, még a legelvetemültebb bűnösben is nagy, felbecsülhetetlen értékű kincsesbányák vannak, amelyek Isten adományai, telve drágaságokkal, boldogító szépségekkel.

Csak durva salak, a bűn borítja be azokat és emiatt a kegyelem oldó sugárzása, az Isten igéje nem fér azokhoz. Szükséges, hogy az a salak eltisztuljon bármiféle eszközzel is, és hogy az Isten Igéje behatolhasson ezekbe az elzárt szívekbe, hogy onnan azokat a kincseket felszínre hozhassa. Az élet forgatagában ezek a kincsek adják azt az erőt, amely egyé teszi az embert az emberrel és az emberiséget az Istennel. Szükséges, hogy leolvadjon a szívekről az a jégpáncél, amely elkülönítette és érzésteleenné tette az embereket egymás fájdalma és szenvedése iránt. Szükséges, hogy felébredjen a lélek a sátán által terjesztett hazug álomból, amely kábulttá és eszteleenné teszi az embert, amíg a testben él. Az anyagi javak gyűjtésével tölti napjait, és ezáltal az anyag uralkodik felette. Elfeledkezik közben a lelkéről, Istenéről, de főképpen embertestvéreiről, akiknek ezáltal sok keserűséget és fájdalmat okoz. Mindennek az lesz a következménye, hogy a felhalmozott vagyonához, kincseihez kötött szívét fájdalom és keserűség fogja eltölteni, amikor lelki kincsek nélkül tér meg a túlvilágra.

6:21 Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.

Ilyen közel vannak egymáshoz az öröm és fájdalom. Ha a holt, anyagi kincsek helyett olyan élő, eleven kincseket gyűjtene az ember a földi életében, amelyek elkísérik őt a síron túl és tanúskodnának a szeretete, a hálája mellett, bizony ezek soha el nem múló értékeké válnának. Az élő kincsekkel, ezeknek helyes és célszerű felhasználásával fel lehet nyitni sok elzárt, bűnbe merült lelket, mint az eltorlaszolt kincsesbányából, a lélekből fel lehet hozni a legragyogóbb gyémántokat, amelyek soha el nem fogynak, amelyeknek soha sem fakul a ragyogásuk. Ezzel a ragyogással azután meg lehet tölteni a világot, a halál sötét éjszakáját, és ezek segítségével úgy az ember, mint a lélek megtalálja a kiegyenlítődését a törvénnyel és a kiengesztelődését Istennel. Mennyei kincsek ezek, melyeket a szeretet hozott létre és amelyek soha el nem avuló értékeké válnak a lélek részére.

Nem tudja az ember el sem képzelni azt, hogy milyen szomorú és kemény igazság ez: „ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is”. Az élő, eleven lélek a holt anyagba zárva, annak kényszerítő hatása alatt kénytelen ténykedni és szabad akaratát gúzsba kötve érezni mindaddig, amíg csak rá nem eszmél tévedésére. Amikor pedig feleszmélt, szívesen szabadulna, de nem bír, mert a saját lelki dermedtsége nem engedi ki a kényszerű fogságból. Az anyag fogsága ez, amelybe a szellem önmagától jutott, aki az anyagot nem a lelke fejlődési eszközének, hanem végcélnek, boldogságának eszközéül tekintette a földi életében.

6:22 A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz.

6:23 Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz. Ha azért a benned lévő világosság sötétség: mekkora akkor a sötétség?!

Az Úr a testi szemet veszi az értelmi világosság példájának, mely megvilágosítja az ember egész valóját. A helyesen fejlődött, törvényes életet élő ember lelke egyre közelebb igyekszik Istenhez. Bár még nem tökéletes, mert még hibákkal és gyengeségekkel lehet telve, de alázatos lelkével belátja és megbánja tévedéseit, felismeri bűneit, mert Istennel való összeköttetése által megvilágosodik lélekben és tisztán látja önmagát és felismeri az igazságot, amelyet követnie kell. Nem téveszti össze az igazságot a hamissággal, ha még olyan tetszetős színben jelenik is az meg előtte.

Az ilyen ember egész lényé világosabb, tisztább, határozottabb, céltudatosabb. Az ilyen ember embert fogatkozásai talán szembetűnőbbek, mint más embereké, mert az ilyen emberben lévő világosság miatt válik a benne lévő homályosság láthatóbbá. Az átlagemberek előszeretettel foglalkoznak azok hibáival, esetleges tévedéseivel, akik náluknál jobbak,

fejlettebbek, és szigorúan elítélik az apró jelentéktelenségeket, amelyeket csak ők látnak helytelenségnek. Az ilyenek elfeledkeznek arról, hogy aki valamit rosszakaratúlag szemlél vagy az ő hiányos világosságával nem jól ért meg, az csak homályosan látja azt. A legfényesebb igazság, a legtisztább eszme is a törvénytelenységben, a homályban élő lélek előtt homályos marad. Ha a világos, tiszta és szent eszmék homályosak előtte, mennyivel sötétebbek azok a dolgok amelyek még ő előtte is sötétnek látszanak? Tehát ha az Istenben élő, emberileg is világos értelmű is téved, mennyivel inkább helytelen az Isten nélkül élő ember ítélete és fogalma bizonyos dolgokról, melyek az ő értelmén kívül vannak.

Ha a törvényesen fejlett lélek is hibázik, mennyivel inkább téved az, aki nem ismeri az isteni igazságot. Azért senki nem mondhatja azt a földön, hogy mindenben és mindenkor helyesen és bölcsen járt el. A homályos értelmű ember csak a homály és tudatlanság cselekedeteit valósítja meg; az Istentől megvilágosított ember a világosság cselekedeteit hozza napfényre. A tudatlan sokszor ellene van a világosság cselekedetének, mert a benne lévő homály még nem tisztult el és nem érti meg a világosságban élők munkáját. Sokan a világosságot hirdetik és még nagyobb homályosságot sűrűsítenek maguk körül és ebben a homályban sokan eltévednek. Mennyivel sötétebb ott az eredmény, ahol a világosság is csak homályosság! Azért mindenkinek, aki a tiszta világosságot óhajtja, szükséges, hogy a homályosságban is igyekezzék tájékozódni, azaz keresse az igazságot, cselekedje azt, és csak akkor érti meg, mi a világosság.

6:24 Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.

A szellem munkálkodni, fejlődni van a földre küldve és ezt a munkálkodást a saját lelki hajlamai irányítják. A szellemi életben elért fokozatához mérten meg tudja különböztetni a jót a rossztól, az igazat a hamistól. A földi testben próbára tétetik, hogy vajon minden körülmények között betölti és elvégzi-e azt a feladatot, amelyet elméletileg már mint szellem elfogadott és a saját boldogsága érdekében kívánatosnak tartott. Sokaknál nem jelentenek ezek a feladatok nagy küldetések, csak annyit, hogy az igazság korlátain belül maradjanak, vagyis ne cselekedjenek Isten törvénye ellen.

Ezek az elméletileg elfogadott igazságok sokszor olyan tisztán állnak a szellem előtt, hogy teljes bizalommal tekint a jövője elé. Azonban a földi lét szövevényes állapotában - mivel nem érzi a lelke körül a szoros korlátokat - eltéved és bűnbe esik csak azért, mert azt hiszi, hogy meg lehet alkudni az igazsággal. Ezeknek az alkudozóknak, okoskodóknak szól az Úr ebben az Igében: „nem szolgálhattok két úrnak”, mert akármelyikhez pártol az ember, egyik sem elégszik meg fél emberrel; nem lehet Istennek és a Mammonnak szolgálni egyszerre. Aki a világi gazdagságot, előnyöket hajszolja, az nem szolgálhat Istennek is, mert más a világi élet célja, eszköze, és más az isteni szolgálat célja és eszköze. Aki szereti Istent és az Ő törvényét, az ugyanakkor nem szeretheti a világot és a test törvényét is, mert ez a két egymással szemben álló elv nem egyeztethető össze.

A test kívánságai bűnre és kárhozatra viszik a lelket; nyomorúságot, szenvedést okoznak: az isteni törvényben működő lélek vágyai megelégedést, örömet okoznak. Más szempontból nézi a gazdagság után vágyó ember az élet alkalmait és másból az Istent szolgáló ember. Az emberi lélek vágyódása csak egy irányú lehet, két ellentétes irányt követni képtelen. Így minden lélek elárulja az iránnyal, amit követ, hogy mennyire becsüli az igazságot. Hiába beszél, hiába alakoskodik, céljának iránya mutatja meg, hogy felfelé vagy lefelé halad-e.

6:25 Azért azt mondom néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. Avagy nem több-e az élet hogynem az eledel, és a test hogynem az öltözet?

Az egész földi élet az önzésen, a testies vágyak kielésén alapszik és a gyenge lélek, bár szeretné a jót követni, megretten, amikor az ellentét félelmetesnek festi az elkövetkezendő eseményeket eléje. A test szükségletei, melyek kielégítése a legszerényebb ember előtt is jelentős gondot okoz, sok kísértésnek, aggodalomnak és félelemnek a forrását képezi. Ezért bizonytalanul tépelődnek még sokszor azok is, akik a világ örömei után nem vágyódnak ugyan, de testi szükségleteik szempontjából szívesen veszik Isten ajándékait az életükben. Ezeknek szól az Úr, amikor azt mondja: „azért azt mondom néktek: ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. Avagy nem több-e az élet hogynem az eledel, és a test hogynem az öltözet?”

6:26 Tekintetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál?

A Megváltó bátorító, bizalomgerjesztő kijelentése ez azokhoz, akik még ingadoznak a hitben, akik még nem tudják, nem érzik, hogy Isten a szerető Atya, Aki ismeri az Ő gyenge, bukdácsoló gyermekeinek minden baját, gondját, és csak azt várja, hogy a gyenge gyermekek bizalommal forduljanak Hozzá minden bajukkal, gondjukkal, bánatukkal. A világ fiai minden elért eredményt saját érdemüknek tudnak be, és elfeledkeznek róla, hogy ha Isten nem adta volna azt nekik, ők maguktól minden erejüket megfeszítve sem tudnának semmit felmutatni. Isten az, Aki gondoskodik az emberről; táplálja, óvja, védi, vezeti akkor is, amikor az ember ezt nem látja, és nem tudja. Bizony Isten mindenkinek megadja az ő életéhez való szükségességeket, mert gondja van az Ő gyermekeire. Ha néha úgy látszik is, mintha elrejténé az Ő áldását az ember elől, akkor sem szabad elcsüggedni, hanem tovább kell haladni azon az úton, melyet Ő tűzött ki a részére. Mindig megtalálja az ember azt, amire szüksége van.

Az égi madarak nem tudatosítják az élet nagy értékét, mégis az ő Teremtőjük gondoskodik róluk. A Teremtő az ember előtt érhetetlen módon vezeti, irányítja a vándormadarat, hogy hol, merre találja meg a táplálékát; hogy a világ mely részén várja dús táplálék, enyhe melegség a zord tél helyett. És a madár megérti az ő Teremtője szavát és engedelmeskedik. Csak az ember ne értené meg az ő Istene akaratát, amikor az Úr hangsúlyozza, hogy az ember sokkal drágább, sokkal kedvesebb a madárnál Istennek?

6:27 Kicsoda pedig az közületek, a ki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal?

Az embernek az életéért való akarata, vágya, törekvése, szorgalma, erőfeszítése mind hiábavaló, ha Isten az akaratával, beleegyezésével, segítségével nem áll mellette, azaz Isten nem ad lehetőséget, hogy keresztülvihesse az akaratát az ember. Ezzel az Igével betekintést nyerhet az ember abba a nagy titokba, amelyet életnek, sorsnak neveznek. Messze túlhaladja ez a gondolat azokat az emberi, rövidlátó magyarázatokat, melyeket oly sokszor hangoztatnak az emberek a saját megnyugtatójukra, ha nekik egy pillanatra kedvező sors jut osztályrészül.

Senki nem vehet el semmit, ha az onnan felülről nem adatik neki. Legyen az jó vagy rossz, kellemes vagy kellemetlen, minden Istentől való; semmit sem tehet az ember a rossz ellen és nem erőszakolhatja ki a jót, éppen úgy, mint ahogyan testét sem növesztheti meg, ha az a

természetében nincs benne. Az életnek ezt a törvényét nem ismerve az ember lelkében békétlenség, zúgolódás, keserűség támad és ezer és ezer kérdés tódul az ajkára, amelyet nem tud megmagyarázni. Amíg a lélek nem kap választ ezekre a kérdésekre, addig nem tud megnyugodni, addig mindig újabb háborgások zaklatják fel belső világát és mindig nehezebb lesz megértenie az Isten szelíd, csendes hangját, amellyel a szeretetét, jóakarát tárja a háborgó lélek elé. Sokszor éppen a nagy szorgalmatosság, a nagy akarat, mellyel az ember valamely, általa is jónak hitt eszmét, igazságot igyekszik diadalra juttatni, szolgáltatja a próbát.

Amikor az ember szomorúan látja, hogy a jó és igaz, amelyet olyan nemes buzgalommal támogatott, mint válik a gonoszság prédájává, felmerül benne a kérdés: vajon ezt is Isten akarja-e? Ez a gondolata a háborgó léleknek, aki fájdalomában sokszor nem képes az igazságot felismerni, mert az eseményekben látszólagos ellentmondás van. Az igazság az, hogy Isten nem gyönyörködik sem az igaz és jó ügy bukásában, sem pedig az ember fájdalomában. A látszat úgy mutatja, hogy a jó és igaz ügy, és vele az ember lelke szenved, de ez csak látszat, mint minden a földön, mivel a föld a látszat világa. Az események csak azoknak a valóságoknak az árnyékai, amelyek a láthatatlan világban végbemennek és sokszor ezek az árnyékok sötétebb képet mutatnak, mint az a valóságban van. Ez azért látszik így, mert az ember csak egy oldalról szemléli az eseményeket. Isten valóban megadja a lehetőséget mindazokhoz, amelyek megtörténhetnek a földön. Nem azért, mintha a gonosznak akarna kedvezni, hanem azért, hogy itt a földön is a gonosz erejét veszítse a jóval szemben.

Amikor úgy látszik, hogy a jó és igaz veszített, de a jóban tevékenykedő ember nem esett el, nem lett hűtlen a jóhoz, hanem inkább áldozatot hozott, akkor a gonosz győzelme inkább veszteségnek számít a saját részére, a jónak pedig nyereséget jelent. Bár az ember szenved a rossztól vagy látszólag mindent elveszít, mégis olyan mértékben vonja magához a jó elvnek erejét, hogy azzal minden tévedést megvilágít. Ezzel a gonosz hatalma alól olyan erőket szabadít fel, amelyeket egy, a látszatvilágban végbemenő kisebb diadallal sem lehetett volna felszabadítani.

Az ember nem tekinthet bele a megoldások birodalmába, csak a jelenségek világában látja a véghezmenő eseményeket, amelyeknek a gyökerei a láthatatlanból táplálják a láthatót. Azért az ember nem tudhatja, hogy mi válik javára és mi válik a kárára. Isten azonban tudja és mindig a legjobbat, a legcélravezetőbbet engedi az emberi sorsok eshetőségeinek sokszínű csillogása vagy sötét árnyékai közül az ember útjába kerülni. Isten az emberek szerető Atyja, aki mindig jót ad, akár öröm, akár bánat legyen az ember életútján. Boldog az az ember, aki ezt belátja és szenvedései között is őszinte hálával és megbékélt lélekkel tekint fel Istenére, mert hiszen ha testének magasságát meg nem növesztheti, annál kevésbé változtathatja meg a sorsát az eshetőségeinek keretein kívül.

6:28 Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak, és nem fonnak;

6:29 De mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy.

6:30 Ha pedig a mezőnek fűvét, a mely ma van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek?

Sok félreértésre adott okot az Úrnak eme kijelentése, mert vannak olyanok, kik munkátlanságra, könnyelmű életre, restségre gondolnak akkor, amikor a mezei liliomok fáradság nélkül való növekedését hallják emlegetni az Igében. Nem! Az ember testiségének túl fontossá lett fogalmát példázza az Úr ezekben az igékben. Összehasonlítja az ember nagy szorgalommal, gonddal, fáradsággal, sőt sokszor bűnnel megszerzett külső öltözetét és a

mezei liliomok egyszerű és utolérhetetlen pompáját, amit sem gonddal, sem fáradtsággal nem szereztek, hanem mint ajándékot kaptak az Istentől. Meg kellene ezt hallania minden nagyravágyónak, minden fény és pompakedvelőnek, feltűnést és dicsőséget hajszolónak. Meg kellene ezt hallania mindazoknak, akik a külsőleges ragyogásban keresik és találják meg egyéniségüknek méltó keretét.

Ezek az üres és érték nélküli lelkek sokszor ránehezednek az egyszerű emberek világára és minden eszközt megragadnak, hogy a külsőségek parancsoló hatalma alá hajtásuk azokat is, akiknek különben értékesebb céljaik vannak az életben, mint saját személyüket a testiség bálványává emelni. Az ember a testének hódol a túlzott evéssel, ivással, kényelemmel, öltözködéssel. S mivel a szükségesnél többet fogyaszt, ezzel lelkének kárát vallja, mert a testiség bűnébe esik. Azaz teste fontosabbá válik, mint a lelke, pedig lelkének a célja az üdvösség. A test éppen úgy zsarnoka lehet az embernek, mint egy lelketlen kényúr. A test elfajult kívánságai sok bűnt, szenvedést hozhatnak az emberre már földi életében is: a halál már pedig rettenetes gyötrelmeket okoznak a léleknek.

Az öltözködésről kinek nem jutna eszébe az arany, az ezüst, a drágakő, a selyem, a bársony a királyi prém, a finom csipkék, a művészi varrottasok? Ezek mind kívánatosak a szemnek, és szívet dobogató csalogatói a léleknek. Ezek felébresztik a lélekben a lappangó vágyakat a jóra vagy a rosszra. De inkább a rosszra való vágy ébred a lélekben, mert majdnem minden emberben megvan a vágy akár tudatosan, akár tudatlanul a könnyű életre és a díszes megjelenésre. Ez a vágy a testtel együtt jár. A díszes és drága öltözék növeli az ember látszólagos értékét: felébreszti és fokozza az önzőkben a hírvágyat, irigységet és telhetetlenséget. Óh, milyen hatalmas eszköze ez a sátánnak! És mennyi szerencsétlen ember lélek vergődik reménytelenül ebben a hálóban, mert ha elérte a fény és pompa által a feltűnést és megfürdeti a lelke a silány dicsőségben, már nem tud erről lemondani és mindezt már csak nagy áldozatok árán tarthatja meg. Hány ember léleknek okozta vesztét, mennyi szerencsétlenségnek volt már a külső pompában való esztelen vetélkedés az oka! Általában a női szellemek hamarabb rabul esnek ennek a váagnak és törekvésnek, mert boldogságukat úgy vélik megtalálni, ha a testüket szépítő, fiatalító szerekekkel kezelik és szép ruhákat hordanak.

Elfelejtik, hogy az Ő Teremtőjük nem a selyem, bársony és drágakövek szépségét ajándékozta nekik, hogy azokba öltözködve találják meg az ő egyéniségüket kifejező külsőt, hanem a lélek utolérhetetlen szépségét. Ez az öltözéktől és külső ragyogástól függetlenített báj, amely meghódít mindenkit, szegényt, gazdagot, hatalmasokat- Ez az egyéniség kifejező szépsége, mely a ragyogásban éppen úgy, mint az egyszerű szegénységben minden női lélek sajátja lehet, ha egyszer megszerezte azt. Ezt a szépséget, szellemi királynői öltözetet nem lehet sem ellopni, sem pénzzel megvásárolni, mert ez éppen olyan istenadta ajándék, mint a mezei liliomok szépsége, és az ő természetüknek megfelelő egyszerű és tiszta megjelenése. Az ember ne keresse a külső öltözékekben, a fényben, a pompában a személyiségének megfelelő keretét, mert akik látják és dicsérik azt, azok nem az embernek, hanem a gazdagságának hódolnak. Ez pedig nem elégítheti ki igazán a lelkét senkinek, hiszen a gazdag benső énjében szegénynek és elhagyatottnak érzi magát a legnagyobb hódolat közepette is.

Ha azonban az ember nem külső öltözetével, hanem az egyéniségének értékével jelenhetik meg a többi ember előtt, az a dicsőség ragyogóvá teszi a legegyszerűbb darócköntöst is. Csak azok az emberek keresik a külső, kifogástalan öltözéket embertársaikon vagy magukon, akikben semmi vagy csak igen kevés egyéni érték van. Ezeknek szükségük van a kifogástalan öltözékre, a fényes pompára, hogy a lelkük szegénységét, fogyatékoságát azokkal betakarhassák. Az egyszerű, Istenben hívó és bízó embernek, aki hite szerint él, nem fontos az élet külső látszata, mert tudja, hogy Isten gondot visel az Ő földi gyermekeire. Tudja, hogy Isten a mindennapi kenyérrel megadja a neki szükségeseket is. Éppen ez a hite adja meg mind lelkének, mind a külső, emberi megjelenésének azt az egyéni, sajátos értéket, amellyel kiválik

az átlag, testies emberek közül, és még a koldus rongyoknak is értéket ad szellemi értékének ragyogásával.

6:31 Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk?

6:32 Mert mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van.

6:33 Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.

Az embernek mind az önmaga felé, mind a minden másfelé való nagy, szorgalmas igyekezete hiábavaló, sőt káros, ha elfeledkezik Istenről és az Ő gondviselő kegyelméről. Ilyenkor a hit gyengesége vagy az Istenbe vetett bizalom hiánya miatt a testi ember okoskodása, nagyot akarása veszi át a vezető szerepet és az ember hamar elhiszi, hogy a saját erejével érte el azokat a kívánt eredményeket. És könnyen elcsügged és kétségbeesik, ha minden erejének és igyekezetének ellenére nem éri el azokat, amiket elérni óhajtott. Pogányoknak való gondolatok és érzések ezek, mert a pogány lélek nem ismeri Istent, a szeretet Istenét, az igazságot, amelyet a választottak már ismernek. A pogányok csak a testiség igazságával rendelkeznek és ezek az igazságok a halál és a kárhozat útjai. Az Istenben bízó és hívő léleknek éppen az ezektől való szabadulás a legnagyobb nyeresége.

Az ember lelkének békére és világosságra van szüksége, hogy mindig megláthassa, felismerhesse az adott helyzetekben, hogy mi válik lelkileg és testileg a javára: hogyan szerezhesse meg testi életének szükségleteit úgy, hogy ezáltal a lelki fejlődésében kár ne essék. Isten tudja, hogy az ember egyéniségének mi a legalkalmasabb, mi a legmegfelelőbb, és aszerint megadja azt a Benne bízó és hívő embernek. Ezért a lelkére köti az embernek: „keressétek először Istennek országát és annak igazságát, és mindezek megadatnak néktek”. Ha az ember vakon hisz; ha nem tudja, hogy mi az, amiben hisz; ha nem képes tájékozódni azokban a törvényekben, melyeket Isten ír elő a megtérni vágyó léleknek; ha nem tud beleilleszkedni az isteni igazságba, akkor nem tud megszabadulni a sok kínos vergődéstől, csalódástól, hiábavaló kísérletezéstől. Az Isten országát keresők előtt egyetlen út és egyetlen igazság van: Krisztus útja. Krisztus igazsága. Ez a szeretet, Ha szeretet van az ember lelkében, nem ütközik meg a földi törvénnyel sem és így békés összhangban lehet mindenkivel.

Ha vannak is csalódások, megpróbáltatások az életében, előbb-utóbb kivilágosodik az igazság és a teljes diadal mégis azé, akiben Isten országának igazsága él. A földi élet felettébb való szorgalmatossága hiábavaló küzdelem és aggodalom, mert elmúlik egyik nap a másik után, elmúlnak az évek, az évekkel az élet anélkül, hogy az ember lelke fejlődött volna. Az ilyen ember sem örömet, sem boldogságot nem szerzett nagy igyekezetével senkinek, de annál több bánatot, szomorúságot és elégedetlenkedést okozott magának és másoknak. Az élet sivár, örömtelen az anyagi törekvésekben elfáradt léleknek. Az ilyen ember legyen bár a legjobb akarattól fűtve, törekedjék a legszebb célok, elérésére, ha az eszközök megválasztásában tökéletlenül járt el, az eredmény nagyon kedvezőtlen lesz a részére nemcsak a szellemi életben, hanem már a földön is.

6:34 Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.

Az ember azt hiszi, ha valami égbekiáltó, nagy bünt nem követett el, ő már jó és tökéletes életet él. Bár nagy tévedései nincsenek, kicsiny tévedései úgy befedik az igazságot, hogy nem képes azt felismerni. Az Úr letörli a földi élet porát a fáradt vándor arcáról és szeméről és azt mondja: gyere ide és láss. Tekints fel földi életed törekvései közül és lásd meg, mennyire hiábavaló a sok fáradságod, gondod, aggodalmaid, mellyel magadat kínozd”.

Legtöbb ember nem elégszik meg a mai nappal, mellyel Isten megajándékozta őt, hanem a holnapi nappal törődik, a jövőjéért aggódik, amely még Istennél van. Sőt messzebb, az ismeretlenben, gyermekei, unokái sorsában, jövőjében mint rendező, mint irányító kíván részt venni. Nem bízza Istenre a saját és szerettei sorsának intézését, mert azt hiszi, hogy ő emberileg elősegítheti azok boldogságát. Óh, balgata ember! Nem tudtad megtanulni olyan régóta, amióta a földön vagy, hogy még a holnap felett sem rendelkezél? Még a magad testét sem tudod megvédeni a szenvedéstől, a haláltól!

Miért szorgalmaskodol, miért teszed az éjjelt nappallá, hogy vagyonedat megsokasíthasd és gyermekeidet értelmetlenül olyan anyagi előnyökhöz juttasd, amikkel nemcsak hálátlansággal fizetnek neked a földön, hanem szemrehányással a szellemi világban? Honnan gondolod azt, hogy ezzel jót teszel és nem rosszat-e? Hányszor kell még az életnek bemutatnia neked azt, hogy a könnyen szerzett javak pazarlóvá, léhává, hitványá tették az emberek utódait? Nincs semmi értelme az anyagi javak halmozásának, sőt a felettébb való szorgalomnak sem, amely a messze jövőről akar gondoskodni. Hiszen minden hiábavaló, mert a holnapi nap gondot visel az ő dolgairól. Minden napnak megvan az ő maga terhe és a maga öröme.

Minden nap meghozza a maga tennivalóját, a maga elszenvet, túrni és örülnivaló eseményeit, amelyeket sem feltartóztatni, sem erőszakos akarattal előhívni nem lehet. Az ember éljen a ma kegyelmével, amelyet Istentől kapott. Ha öröme és boldogsága van, adjon hálát Istennek; ha szenvedése, bánata van, kérjen Istentől erőt annak elviselésére. Ha megpróbáltatás éri, legyen óvatos és elővigyázó, Istentől kérve segítséget, hogy el ne tévedjen. Az ember éljen, cselekedjék a legjobb tudása és ismerete szerint, mint aki tudja, hogy a jövő a jelen magvából kel ki, de Isten kezében van és mindenkinek a maga idejében adja annak aratását, Az ember hiába akar, ha akarata az isteni végzéssel nem találkozik; hiába törekszik, ha törekvése az isteni célokkal nem egyezik. Így hiábavaló az ember minden testies, anyagi törekvése, még ha lelkének javát feláldozza is az anyagi érdekekért, ha Isten jobbnak látja az anyagiakat megvonni. Néha megadja az Úr az anyagi javakat, mert a lélek fejlődéséhez ez is elősegítő eszköz lehet, és sokszor elveszi ezeket az embertől, hogy a hitben való erejét kipróbálja.

De mindegy, akár megadja, akár elveszi. Az anyagi gondok, törekvések, felettébb való szorgalmatosságok hátráltatják az ember életének helyes kihasználását, és így hiábavaló terhet jelentenek. Ezt Istenre bízva rakja le az ember, hogy mindennap újult erővel felvehesse annak az új napnak a terhét és örömét. amire Isten kegyelme őt ébreszti. A földi élet csak eszköze, előkészítője a szebb, jobb, boldogabb létnek, amelyre Isten az emberi lelkeket teremtette. És nem szabad azt sem hinni, hogy az ember minden szebb és jobb vágyát itt a földön megvalósíthatja. Nagyon szegény, elmaradott világ ez ahhoz, hogy boldogságot nyújthasson. Isten országa azonban határtalan boldogságot kínál azoknak, akik az Ő igazságát ismerik, az Ő törvényében élnek, mert ez az igazság szabaddá teszi a lelket az anyagi fogalmaktól a büntől és tévedésektől, a test zsarnoki uralmától, ami az élet értékesebb részét eltakarja a lélek elől. Az lenne az élet célja, hogy az ember folyton csak teste fenntartásáért éljen és dolgozzék?

Nem! Sokkal magasabb és nemesebb cél az, amit a földi étellel el kell érni. Meg kell ismerni Isten országának igazságát, be kell látni, hogy ez az egyetlen út, amely a megoldáshoz és a sokféle tehertől való megszabaduláshoz vezet. Nincs más úton, más módon enyhület, kibontakozás az élet sokoldalú szorongattatásaiból, szenvedéseiből, mint az egyetlen igazságon, az Isten törvényén keresztül. Ez a törvény a lélek mélyéről felhossa mindazokat a jókat, amelyekkel az Isten akaratát elfogadó ember rendelkezik, és munkába állítja azokat a gonosz törvényével szemben mind a belső, mind a külső világban. Munkájának eredménye megelégedés, békesség és öröm lesz, mely felülemeli őt a testiség, a szenvedélyek viharain.

Az ilyen ember szellemi látóköre kitágul, és már itt a földi életben egy magasabb rendű létállapotba kerül. Sok titoknak látszó tudomány megnyílik előtte, és sok elérhetetlennek látszó dologhoz közelebb kerül annak a bölcsességnek birtokában, melyre őt Isten országának igazsága tanította. Az az élet célja, hogy az ember helyesen használja fej a földi napjait, ne a test, az anyagiasság örök bizonytalanságában való tévelygéssel, hanem az örök élet bizonyosságát kereső és megtaláló munkával. Aki úgy munkálkodik, úgy tölti be hivatását, mint aki tudja, hogy Isten igazsága számon kéri cselekedeteit és úgy jutalmazza őt az örökkévalóságban, mint amilyen híven megfelelt a földön való kötelességeinek, az értékeset és igazat gyűjtött. A mennyei Atya ezt örömmel látja és az Isten országát kereső embernek a mindennapi kenyérben foglalt testi szükségleteit bőven megadja.

7:1 Ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek.

7:2 Mert a milyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek, és a milyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek.

Világosnak látszó és mégis titokzatos igazságot rejtenek ezen szavak, mert ha az emberek fel tudnák fogni ezeknek a helyes értelmét, nem volnának olyan gyorsak az ítélkezésben, az egymás kárhozátadásában. Az emberi lélek ugyanis nem egy idegen hatalomnak tartozik beszámolni, hanem a lelki természetében elrejtett törvénynek. Ez a törvény összekapcsolódik a természetet irányító igazsággal, mely kérlelhetetlenül, megmásíthatatlanul tükrözi vissza lényünk mineműségét azokban a képekben, amelyek a minket körülvevő természetet alakítják és formálják. Minden léleknek van egy ilyen kis világa, mely őt utánozza, azaz szellemi gondolatát és érzésvibrációit tükrözi vissza. A hasonlók vonzása törvény mindenütt. A hasonlók találkozásából és együttműködéséből fejlődnek ki a boldog vagy boldogtalan állapotok.

A szellem vibrációit felfogó és visszatükröző természet nem elégszik meg azzal, hogy a belsőt világítja meg, hanem kiterjeszkedik a külsőre is és igyekszik itt is kifejezni magát. A lélek kifejezi magát minden mozdulatával, minden érzéshullámmozásával és ezeket a hatásokat vágyik lélekről lélekre továbbadni. Innen van az embernek a fájdalomában való panasza, örömeiben való ujjongása és dicsekedése, mert a más lélektől kapott visszhang megnyugtat, kibékít, megsokszorozza az örömet, sokoldalúbbá teszi a boldogságot; de megsokszorozza a vádat, a bűn érzetét is a bűnös lelkében. A bűnös lélek, aki tudja és érzi, hogy vétkezett és ösztönszerűen érzi azt is, hogy előbb-utóbb számolnia kell a törvénytelenégeinek következményeivel, szeretne ezektől az érzésektől megszabadulni, De nem akar megalázkodni, nem akarja bűnbánóan felvenni a vezeklés ruháját. Nem! Ellenkezőleg, azon fárad, hogyan tudná félrevezetni embertársait, hogyan burkolhatná be lelkét az ártatlanság leplébe, hogyan óvhatná meg a bizalmat, amely egy pillanattal később bizalmatlansággá és megvetéssé válhatik a részére.

Ezek a kapkodó, hadonászó lelkek a legveszedelmesebb ítélkezők, fáradhatatlanul kutatnak mások hibái és gyengeségei után, hogy azokat felfedjék mások előtt, és ezzel a maguk szennyest takargathassák. Sokszor a náluknál esetleg különbeket szigorú ítéleteikkel

felaprózzák és kárörvendve élvezik annak fájalmát. Azután vannak a felettebb igazságosak, a szörszálhasogatók, a felettebb erényesek és pontosak, a kellemetlenkedők, a mindent észreévők, a szigorú követelők, a megbocsátani nem tudók, a maguk igazát feláldozni nem tudók. Oh, milyen hatalmas tábora van az ítélkezésben tévelygő lelkeknek! Milyen sok fájdalom és keserűség állja útjukat ezeknek a haladásban.

Mennyi akadály van az ilyenek boldogságának, mert nemcsak a túlvilága életben, de a földi életben is vonzzák ezek egymást. Minden könnyelmű ítélet, minden rágalom, minden kárörvendő felfedezés, minden szigorúság, minden kellemetlenkedés, mint tükörlapról a kép, visszahat az ítélkezésre. Hiába színlelnek, hiába tettetnek, mert minden léleknek a saját mértékével fizet vissza a természettörvény a saját lelkében. Ez nem isteni bosszú, nem emberi gonoszság, csak igazság. Ha elnézéssel, megbocsátással, jóakarattal voltál embertársadhoz. hasonlóval fizet neked a te mértéked szerint a törvény.

7:3 Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, a mely a te szemedben van, nem veszed észre?

7:4 Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott ímé, a te szemedben gerenda van?

7:5 Képmutató, vesd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!

Az östévedések egyik hatalmas pontja az ember természetében, hogy a saját hibáját sohasem látja nagynak, még akkor sem, ha az teljesen elfedi előle a láthatárt. A másét, a kicsit, sokszor a jelentéktelent még akkor is nagynak, súlyosnak látja, ha abból neki semmi hátránya nem származik. A lélek betegsége ez, mely bódult álomban tartja a lelkiismeretet, hogy az fel ne ébredhessen. Ez a betegség éppen azért nagyon veszélyes a lélekre nézve, mert a legmagasabb tudat, a legvilágosabb értelem is alámerül az érzelmek és vágyak hatalmas tömegébe. A lélek ilyenkor elveszti az irányát, a tájékozó képességét, az ítélőképességét. Egy mély bódulatba, a bűn bódulatába esik, ami az álomállapothoz hasonló. Minél több bűnnel terheli meg magát az ember, annál tökéletlenebbé válik egész lényében, és sokszor cselekszik olyan dolgokat, amelyekről nem tud számot adni, hogy milyen okból és milyen célból cselekedte azokat. A bűn bódulata ez, amely elzárja az értelmet a szellemi-én ellenőrző világossága elől, azért az ember ebben a homályos állapotban sokszor képtelen bűneinek nagyságát felfogni és ennek következményeivel számolni.

Emiatt sokszor a következményekkel nem törődve rohan a biztos veszedelembe. Ez az állapot magyarázza meg az embereknél azt a nagy fürgeséget, amellyel a mások hibáját, mulasztását olyan nagyon sietnek észrevenni és felette ítélkezni. Mert amíg mások felett ítélkeznek, a saját hibáik a vizsgálódó lelkiismeretük világossága elől még mélyebbre kerülnek azokon az útvesztőkön keresztül, amelyeket a lélekbe vajt a tévedés. Azonban az Úr világosságot hoz az eltorlaszolt lelki mélységekbe is; felkelti az ítélkező emberben az alvó lelkiismeretet. Ezzel sarkallja a befelé való tekintésre, hogy lássa meg a saját hibáit, tévedéseit is és csak azután gondoljon arra, hogy embertársa hibáit, tévelygéseit szóvá tegye, amikor ő már ezekből a hibákból kigyógyult. Igen! Csak azután lehet és szabad mások gyógyításával foglalkozni, még a jóakarató léleknek is, ha már felismerte és leküzdötte magában a bűnre való hajlamot, és eredményeket tud felmutatni az alázatosságban, a békességes tűrésben, az elnézésben, a megbocsátásban. Aki már ezekkel az erényekkel rendelkezik, az meggyógyul az ítélkezés tökéletlenségéből, a kárörvendés gonoszságából. Az már tudja, hogy milyen nehéz a bűnből meggyógyulni, milyen nehéz a lelkiismeretet a kábulat homályából a józan igazság világosságába emelni. Az, aki maga is átment ezeken az állapotokon, már tudja az utat,

módot, hogyan figyelmeztesse embertársát bűneire, hibáira és ezeknek következményeire anélkül, hogy bűnös embertestvérét meg mélyebbre lökné a lejtőn.

Aki a szeretet, a jóakarát, a segíteni vágyás érzése nélkül keresi és találja, meg embertársaiban a hibákat, beszél azokról, foglalkozik velük, rosszallja azokat, véleményt mond, célzásokat tesz burkolt vagy nyílt formában mások előtt, még nem tudja, hogy az ő részére hangzott el, hangzik most és az örökkévalóságban is hangzani fog: „képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből”. Az ilyen emberek még nem tudják, hogy ők is a bűn bódulatában cselekszenek. Nem tudják, hogy amikor a más hibáit élénk színekkel ecsetelik, és ezáltal súlyosbítják annak terhét, ugyanakkor a saját terhüket is elviselhetetlenebbé teszik ezáltal. Képmutatók és gonoszok az ilyenek, mert nem kiemelik, hanem mélyebbre taszítják embertársaikat a tévelygés és meghasonlás világaiba. Jóknak, feddhetetleneknek hiszik magukat. A természettörvény szerinti következményeknek mély barázdákat kell lelkükben szántani, amíg megtanulják keserű könnyek között, hogy legelőször az önmaguk lelkére kell vigyázni. Csak ha már mindent úgy értelmez az ember, ahogyan azt a szeretet törvénye parancsolja, csakis akkor helyes az ítélőképessége. Akkor már nem ítél, nem keresi a más szemében a szálkát, mert tudja, hogy amíg ő a más szemében keresi azt, addig a saját szeméről elfeledkezik és az a bizonyos kis szálka gerendává vastagodhatok, ha elfeledkezik az önvizsgálódásról.

7:6 Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván, meg ne szagassanak titeket.

Az Úr tapintatosságra, óvatosságra inti az Őt követőket a világgal szemben, nehogy oktalan fájdalokat, csalódásokat kelljen elszenvedniük. Nem mindenki érti meg az Isten útjain járó lelkek örömét és bánatát, nem mindenki tartja jónak és helyesnek azokat az igazságokat, amelyekkel ezek rendelkeznek, mert sajnos nagyon sokan élnek a világban, akiknek lelki természete az ebek és disznók természetéhez hasonlít. Az eb természetű ember csak az önzés igazságát ismeri, ebből indul ki, ennek tesz eleget, egész életének célját ebben látja. Bár lehetnek mellette megtévesztő, szép, erénynek látszó tulajdonságai, mégis ha érdekeit a legkisebb mértékben is veszélyeztetve látja, a jó barátból egyszerre halálos ellenség lesz.

A disznó természetű ember mohó vággyal veti rá magát mindenre. Szívesen barátkozik mindenkivel, nem válogatós, minden érdeklő, mindenről tudni akar. Az embereket aszerint a haszon szerint értékelt, amit azok neki hajthatnak. Lelki törekvései nincsenek. Anyagi és testies vágyainak kielégítésére minden módot jónak talál. Jellemtelen és szemérmetlen; részvétlen a mások fájalmával szemben, de annál jobban érzi a magáét. A disznó természetű emberek veszélyesek a lelki emberekre nézve, mert a látszólagos erényeikkel bizalmat kelthetnek ezekben és ezek az ő drága értékeiket, hitüket meggyőződésüket, törekvéseiket megosztják velük, akik valójában még egyáltalán nem képesek a lelki ember gondolatvilágába beleilleszkedni. Rögtön talán nem mondanak ellent, sem nem mutatják, hogy nem értik. De legtöbbször nem mulasztják el az alkalmat, hogy véleményüket olyan formában, amely mindig fájó és bántó, a hívő lélek elé ne dobják. Elejtett szó, gúnyos megjegyzés, vagy éppen szemrehányás még a művelt emberek között is hamar előfordul, de a műveletlen, nyers és durva emberek társaságában mindig megnyilvánul. Nem egyszer a jóra intő szó, a szelíd feddés, Istenre való hivatkozás a káromló szavak egész zuhatagát indítja meg az ilyen eb és disznó természetű embereknél.

Azért az Úr figyelmezteti a hívő lelkű embereket, hogy a lelki kincseiket ne közöljék az anyagi emberekkel. Ne kössenek lelki barátságot ezekkel, mert ezeknek a lelkében az isteni

természet még szunnyad, ezt felébreszteni senki nem képes, csak a mennyei Atya, amikor Ő jónak látja. Ezeknek a füle mellett hatástalanul megy el a szó, lelküket nem rázza meg az igazság, mert ők még éretlenek. Mivel az isteni természetben ők még nem életképesek, így Isten országa is be van zárva előttük, ahogy más helyen így nyilatkozik az Úr: „oda nem mehetnek be az ebek, a paráznák, a gyilkosok”... Tehát az „ebek” a „disznók” kívül maradnak a boldogság hazájából, míg ezen állati természetet le nem vetkőzik és fel nem öltözik az isteni természetet magukra. Amíg ezek megmaradnak eb és disznó természetükben, addig mindig veszélyeztetik a lelki kincsek birtokosait, ha azok nem eléggé óvatosak velük szemben.

7.7 Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek.

7:8 Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik.

Ezekben az igékben az Úr olyan lelki ténykedésre szólítja fel az övéit, amellyel mind közelebb igyekszik vonni őket az Atyához. A hit erősítésére szükséges ez az embernél, hogy el ne lankadjon, meg ne restüljön az imádkozásban. Mert az ember könnyen hajlamos saját érdemének betudni a jó eredményeket és mások hibájának a rosszat. Azonban ha az ember Istennel folyton-folyvást kapcsolódik az imán keresztül, akkor nem tulajdonítja olyan könnyen magáénak a jót, mert megszokja a függést Istentől, és vágyaiban, kéréseiben magasabb, tisztább érzések és törekvések vezetnek, mintha emberi okoskodásával eszelte volna ki azokat. A vágyak világa olyan tág, olyan messzeséget betöltő, hogy emberi ésszel nem lehet felfogni.

Mégis az Úr biztatja a hívő lelkeket, hogy kérjenek, mert megadatik; zörgessenek, mert megnyitattik, amit keresnek, megtalálják Istennél, Istenben. Az embernek pedig oly sok hiányzik ahhoz, hogy boldog legyen, tehát kérje Istentől. Ne induljon el a saját emberi okoskodásával az élet útján boldogságot keresni, mert eltéved; ne keresse a szerencsét, mert amíg a messze lévő kergeti, a közel esőt elmulasztja megragadni. De ha Isten megad valamit, azt nem veheti el senki és semmi, mert Isten mindig azt adja, ami az ember lelkének előnyére van. Aki hittel kéri az istent, megkapja azt, amit kér. Ha nem is rögtön, de biztosan megkapja, amit kér. De az is fontos, hogy az ember mit kér; mi az az értékes amire az ember lelke oly nagyon vágyik? Mindenki kérhet a helyzetében, az állapotában való könnyebbülést, a bánatos lélek kérhet vigasztalást, a szegény kérheti helyzetének a jobbulását. Mindenki megkapja, amit kér, de vajon mindenkinek jót eredményez-e?

De ha nagyon kér valamit az ember, megkaphatja azt akkor is, ha az nem válik hasznára. Azért az ember legyen szerény és bizalommal forduljon az Úrhoz. Ha az Úr jónak látja kérésének teljesítését, megadja azt, amit az ember kér, Ilyenkor legyen hálás az Úr iránt. Ha azonban nem adja azt meg - mivel az valamilyen tekintetben kárára lenne - akkor is legyen megnyugvó. Ne zúgolódjék, ne hitetlenkedjék az ember, mert Isten nem szeretet-lenségből vagy felületességből nem hallgatta meg kérését, hanem azért, mert jónak látta másképpen intézni az ember sorsát, mint azt az ember az okoskodásaival jónak gondolja. Nagyon sokszor a későbbi idők az ember előtt beigazolják, hogy jobb volt úgy, ahogyan történt, mint ahogyan óhajtott volna azt annak idején.

7:9 Avagy ki az az ember közületek, a ki, ha az ő fia kenyeret kér tőle, követ ad néki?

7:10 És ha halat kér, vajjon kígyót ad-e néki?

7:11 Ha azért ti gonosz léteketek tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, a kik kérnek tőle?!

Az Úr minden nagy isteni igazságot a természetből vett példával tesz érhetővé a földi emberszámára, úgymint ezt is. Mert volna az ilyen mélyen bukott szellemek között olyan, aki meg nem értené, mi az a szülői szeretet? A legelvetemültebb ember is érzi azt - ha nem is a szó legnemesebb értelmében, csak primitív, ösztöni formában jelentkezik a szívében - és ezért nem képes a saját gyermekével szemben a kegyetlenkedésre, ha az bizalommal fordul kérelmével az atyjához. Az Úr kiemeli Isten szeretetét és az emberi szeretetnél sokkal nagyobbak, igazabbnak, összehasonlíthatatlanabbnak állítja: „ha azért ti gonosz léteketek tudtok jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, akik kérnek Tőle?” Tehát Isten a legszeretőbb Atya! A leggondosabb, legpontosabb intézője az emberek sorsának. Aki mindent megad, ami javunkra van, ha azt imádságban kérjük Tőle.

7:12 A mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták.

Ez az élet legegyszerűbb igazsága, és az ember mégsem tudja megtanulni, mert gőgje és önzése azt súgja, hogy az a másik kevesebb értékkel bír, mint ő, így ő érdemesebbnek tartja magát minden jónak, minden kívánatosnak az elnyerésére, mint a felebarátját. Az önzés igazsága ez, amely mindaddig félrevezeti őt ameddig fel nem ismeri önmagát embertársában; ameddig a szeretet erejével bele nem tudja magát képzelni a másik állapotába; ameddig nem érzi embertársa fájdalmát a maga fájdalmának, örömét a maga örömének; ameddig a részvét egyé nem kapcsolja a szenvedővel. Addig, amíg van elnyomott és elnyomó, szenvedő és szenvedtető, addig annak, aki előnyöket élvez a mások hátrányára, mindig előtte áll a lehetőség, hogy a helyzete rosszra fordul. Hiszen sokszor egy szempillantás alatt változnak meg az emberi sorsok kedvezőre vagy kedvezőtlenre.

De aki jót vetett, az - bármilyen fordulat jöjjön is a sorsában - csak jót arathat. Az ember általában ösztönösen cselekszik. Szívesen viszonzza a jót jóval, a rosszat rosszal. Sokszor a jóval fukarabban bánik a viszonzásnál, de annál bőkezűbb a rosszal. Vannak azonban olyanok, akik a rosszért is képesek jóval fizetni, mert a szellemi haladottságuk törvénye így diktálja, de ez igen ritka jelenség a földi életben. És vannak olyan, ördögi elvektől megfertőzött lelkek, akik a jóért is gonosszal fizetnek. Ezekről a kivételektől eltekintve a földi élet is meghozza gyümölcsét a jóra törekvő embernek abban a békességben, összhangban, az együtt való haladás előnyeinek élvezésében, amely az egymást szerető és megbecsülő emberi társadalomban mindenki számára kijut.

Azonban mindez csak az igazság külső megnyilatkozása, az igazság mélyen, a lélek bensejében végzi el a maga munkáját. Hatalmas erőket hoz mozgásba, amelyek mind az egyeseknek, mind a tömegeknek a sorsát egyengetik, formálják, nagy erővel irányítják az emberi lelkeket vágyaik eléréséhez. Az isteni törvény betöltése áldást hoz mind az emberi, mind a szellemi életben. Isten a hit és a szeretet törvényét közölte az emberrel a Sínai-hegyen, a próféták által és Krisztus által, hogy ezek segítségével megszabaduljon a gőgjétől és az önzésétől. Ezen az igazságon kívül nincs semmi más igazság, mely az embert az emberrel kibékítené és a gyötrelmes állapotokat, amelyek a szeretetlenség által jöttek létre, megszüntethetné.

7:13 Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak.

7:14 Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt.

Az isteni gondoskodás minden korban nagy igyekezettel terelgette az ember lelkeket a boldogság felé azokkal az igazságokkal, melyeket az Ő választott edényei útján közök az emberekkel. Ezek azok a próféták és látnokok voltak, akikben a lelki képességek túllépték a testi, természetes törvények határait és olyan dolgokról szereztek tudomást, amelyek a közönséges, természetes ember elől el vannak rejtve. Ezek voltak a közvetítők, akik a látható és a láthatatlan világot összekötötték. A próféták nem önmagukról szóltak a látók nem a maguk akarata szerint láttak. Csak annyit és azt mondtak, amit nekik az isteni Lélek kinyilvánított, hogy mondjanak vagy meglássanak. Bár emberi természet szerint különböztek egymástól, mindazáltal Egy lélek szolgálatában álltak. Ez a lélek az Úr Szent Lelke volt, aki által az ember értelméhez juthatott az isteni igazság. A jó jutalma, a rossz bűnhődése, szenvedése az az igazság, amely nem tűr változtatást, megmásítást. „Szoros a kapu, keskeny az út” azt jelenti, hogy aki az Ige útján akar járni, annak minden pillanatban, minden mozdulatával meg kell tagadnia önmagát - emberi, bukott természetét hogy előbbre juthasson a haladás útján. Mégis meg kell a „szoros kaput” keresni, amelyen csak nagy és fáradságos munkával tudja a lélek magát keresztülvonszolni. Ezen a kapun nem fér át a bűn, a gonoszság terjeszkedő akarata, amely Isten rendeléseivel szemben áll.

Nem fér át a maga igazságában bizakodó önhittség, az önzés megduzzasztott zsákja, sem a gyűlölködés fegyvere. Nem fér át a testiség örömeit élvező, az anyagiasság elveit hirdető, a tagadó. A „szoros kapun” csak azzal a hittel lehet keresztüljutni, amely igazságnak ismeri el Isten kijelentéseit, amelyek a próféták vagy Krisztus által hangzottak. És csak úgy, hogy azok szerint is él. A „szoros kapu” az örökéletre enged be, a „keskeny út” pedig előkészítője a nagy szabadságnak, mely az örökélet élvezőinek jutalma. De vajon hogyan lehet megtalálni ezt a „szoros kaput és keskeny utat”, ami olyan jelentéktelennek tűnik az ember életében? És miért vannak kevesen, akik megtalálják? Mert a „tágas kapu és széles út” - amely veszedelembe visz - sokak előtt feltűnik, és azon járnak, mert az kényelmes, azon nem kell a járást megtanulni, azon nem kell aggódni semmiért, mert a lelki törekvések onnan ki vannak zárva. Ott a test és annak kívánságai élhetnek; ott elfér a hazugság, a tagadás, a gőg, az önzés, a gyűlölet, az érzékiség, a testiség, az anyagelvűség. Ennek az útnak a végére érnek meg a gyilkosságok, a kegyetlenkedések, a leigázások, az örültségek, a kétségbeesések, a betegségek, a gyötrelmek, a szenvedések, és a szomorú, reménység nélkül való halál.

Mert a múlandóság törvénye a legnagyobb dicsőséget, a legnagyobb gazdagságot, a legerősebb, legszebb testet is porrá őrli, a legvirágzóbb ifjúság is megszárad és azok az örömök, melyeket a test élvezett, rányomják a lélekre azt a bélyeget, amely a természettörvénnyel szemben kifizethetetlen adósságot jelent. Valahol, valamikor fizetni kell; az adósság rabságot és kényszermunkát jelent. Ez a szenvedés kezdete, amely a „tágas kapunál és széles útnál” kezdődik, néha már a földi életben, sokszor csak azután. A szeretet Istene azt mondja, „menjetek be az örökéletre a szoros kapun”. Az ember azonban túlkiabálja ezt az Igét testies okoskodásával, balgaságával; a prófétákat, az Isten Fiát megkínózza, megöli, keresztre feszíti. Mert az ellentét lázadó törvénye érvényesül benne és ki akarja erőszakolni a diadalt, mert nem tudja, hogy minden diadala egy-egy esés a mélységbe ahonnan nincs szabadulás. Az örökélet kezdete harcot jelent a test törvényével szemben, lemondást jelent olyan dolgokról, amelyeket fontosnak tartunk a múlandóság világában. Tehát ez a lemondás, ez a testünk kívánságainak megtagadása lépten-nyomon fájdalmat,

megaláztatást, szenvedést jelent, mert az ember természetén keresztül ezer és ezer alakban hozzánk fér a sátán.

Hol csábítgatva, hol erőszakosan, hol kegyetlenkedve akarja elhíttetni velünk, hogy az élet a miénk, hogy a sorsunkat megváltoztathatjuk, hogy a szenvedéseinktől megszabadulhatunk, ha azokat másra ruházzuk. Arra biztat, hogy az élet sötét, árnyékos oldaláról meneküljünk a napfényes oldalra. A „tágas kapu, széles út” felé vonz a test; de ott áll felébredt lelkiismeretünkben az adott törvény, a proféták igazsága, az Ige. És ott áll Krisztus keresztje, a legtökéletesebb igazság, az önmagát feláldozó szeretet szimbóluma, és halljuk a szót lelkünkön keresztül: „menjtek be a szoros kapun” a szenvedések, megpróbáltatások, csalódások „keskeny útján”. Ezen jártak minden korban, minden időben azok az Isten lelkétől áthatott emberek, akik valami igazságot, valami szellemi értéket nyújtottak életükben a világnak. Csakis azok találják meg ezt az utat, akiket Isten Lelke rávezetett erre az útra; azok, akik elhívták a megtérés által a „keskeny útra”, az üdvösségre.

7:15 Őrizkedjétek pedig a hamis profétáktól, a kik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belől ragadozó farkasok.

7:16 Gyümölcseikről ismeritek meg őket. Vajjon a tövisről szednek-e szőlőt, vagy a bojtortjáról fügét?

Az Istentől elhivatott proféta lélek emberi életében is azon az úton jár, melyet az ő Ura jelölt ki a részére Nem tér el sem jobbra, sem balra, mert az Ő igazsága nem emberi, hanem isteni igazság, amelyet nem az értelmével, hanem inkább szívével tud befogadni. Az ember bukott lélek, így az ő lelkének tulajdonságai is tökéletlenek; értelmi világossága is csak homályosság, amelyen keresztül nem képes az önmagán kívül eső dolgokról helyes fogalmakat alkotni. A proféta lélek az érzésein keresztül hamarabb tájékozódik a jó és a rossz között, mint az ember az értelmén keresztül. Az isteni Gondviselés azokat a lelkeket, akik az ő fejlettségük fokozatához mért munkát elvégezték - mielőtt a magasabb világokba jutnának - kisebb-nagyobb küldetéssel bízta meg a földön. Ilyen küldetés az, hogy azokban a lelkekben, akik elég érettek és fogékonyak a magasabb igazságok befogadására, azokat elhítsék és ezáltal azok feljebb emelkedhessenek.

A proféta lélek nem a sajátját adja tovább, hanem azt, ami az ő megbízatása. Ezt a megbízatást nem ő akarja, nem ő keresi, hanem érzi, hogy azt meg kell tennie. Életcéljának tekinti és így ő is eszközzé válik a Gondviselés kezében. Az Isten Lelkétől áthatott proféta erénye az engedelmisség; erénye az, hogy azt cselekedje, amit cselekednie kell. Ezek a küldött lelkek olyan lelki tulajdonságokkal rendelkeznek, amik őket az átlagos természetű embertől megkülönböztetik. Ezek az igazi proféták csoportjához tartoznak. De vannak hamis proféták is, akik az igazi proféta külső formájában jelennek meg, akik szelídség, jóindulat, jóakarát látszatával igyekeznek elhíttetni a többi emberrel, hogy ők az Úrtól küldettek, de valójában belül „ragadozó farkasok”.

Ezek szívesen mondanak szép és jó dolgokat, szívesen hirdetik az Igét csak azért, hogy őket megkülönböztetett tisztelet vegye körül, hogy vezetői, irányítói legyenek embertársaiknak, és hogy a megkülönböztetettséget saját személyüknek kedvező előnyökre változtassák. Ezek a külső formákra nagyon vigyáznak, de a testi jámborság mellett jól megfér náluk az önzés, a hatalom, a dicsvágy, a harag, a bosszú, a testiség, a hazugság. Mindezek nem Isten Lelkétől küldetett proféták, hanem az önmaguk lelkének bűnös hajlamai által vezetett ámitok csak, akik ha valamely lelki ajándékkal rendelkeznek is, elveszítik azt. Gyümölcseikről ismeritek meg őket.

„Vajon szednek-e a tövisről szőlőt, vagy a bojtortjáról fügét?” A természet hasonlatai a legigazabbak. Tisztábban nem lehetséges ezt megmagyarázni, hogy ki milyen, mi az értéke,

mert mindenkinek hű tükörképe az élete. Nem az a látszat szerint való élet, amelyet az ember a világ előtt mutat, hanem az, amelyet önmaga és mások előtt él. A gonosz lelkek, ha egy ideig el is tudják takarni rossz hajlamaikat, azok kiütözköznek a legváratlanabb pillanatban. Mert mindenki az önmaga belső természetének megfelelően cselekszik, mert nem tehet másként.

7:17 Ekképen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem.

A jólelkű ember jóra való teljes igyekezetével a lehetőség szerint mindig, mindenben igazán cselekszik. Nem keresi a saját előnyeit, hanem sokszor feláldozza azokat, hogy a jónak szolgálatot tegyen vele. A jót nem tekinti önös célnak, hanem önzetlenül, örömmel cselekszik és érvényesíteni igyekszik azt. Ez a becsületes, igaz törekvés az a jó gyümölcs, melyet az Isten Lelkétől áthatott próféta lélek terem a földi életben. A „rossz fa”, azaz a bűnös ember ha hoz is némi gyümölcsöt, az hitvány csenevész, egészségtelen terméke a léleknek, amelyet a látszat kényszerítő körülményei erőszakoltak ki belőle.

7:18 Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt.

Mindenki csak természetének megfelelő gyümölcsöt teremhet. A jóra törekvő lélek irtózik a rossztól, ellene áll annak, szembehelyezkedik azzal, harcol ellene vagy kitér előle, de semmiképpen nem elegyedik vele. Így cselekedete, ha külsőleg a rossz látszatával bírna is, akkor is tisztán jó marad. A gonosz lélek nem képes elviselni a jó közelségét. Irtózik az igazságtól, azt ellenségének ismeri és küzd ellene.

A gonosz lélek, ha jónak látszó dolgot cselekszik is, ott valamilyen önző érdek van, amelyet ki akar elégíteni. Az, hogy valaki milyen célból tesz jót, az sokszor annyira jelentéktelennek látszó dolog az emberek szemében, hogy eltekintenek felette, így igen sokszor a jelenben ártalmatlannak látszó dolgok a jövőben érnek csak meg. és amikor a kis tévedés nagy bűnné növekedett, akkor ismerik csak fel azok, akik akkor annak a következményeit szenvedik.

7:19 Minden fa, a mely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik.

Ennek a magyarázata az, hogy aki nem tud igaz jót felmutatni, az „kivágattatik” és - a kegyelemből kizárva – „a tűzre”, azaz saját bűnének következményeit megemésztő szenvedésekre vettetik. Kinek ne remegne meg a lelke, amikor a belső világába tekint, és nem talál benne igazságos jót? Vagy ha a mások lelkéből ugyanazokat az érzéseket látja maga elé közeledni, ugyanazokat a cselekedeteket megismétlődni, melyeket ő érzett, ő cselekedett másokkal szemben és azok az érzések nem voltak igazán jók? Bizony elrettentő a jövő azok részére, akik nem hisznek az Isten által adott törvényben és nem térnek meg gonoszságaikból, hogy ezáltal igaz jókat cselekedve a törvény szigorúsága ellen ezeknek a jóknak a védelmébe menekülhessenek.

7:20 Azért az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket.

Nem beszédekről, a külső formák betartásáról, a tetszelgő önmagasztalás kedvéért cselekedett jókról tudhatja meg a hívő lélek, hogy igaz vagy hamis próféta-e az, akinek hinni akar, hanem az egész életéről es azokról a célokról, amelyeket követett és követ. Mert ha későn veszi észre a „ragadozó farkast, amely a bárány ruhájában tette magát kedvessé”, azaz a hamis prófétát, akkor nagy lelki megrázkódtatást szenved és nem ritkán áldozatul esik a hitének, annak a látszathoz ragaszkodó külsőséges valaminek, amit általában hitnek neveznek.

7:21 Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.

Sokan a külsőséges formákat híven betartják, buzgóságosak az imádkozásban, a mások tanításában, de a legkisebb ellentmondást sem képesek eltűrni, a legkisebb sértést sem képesek megbocsátani. Aki az ilyen tanítóknak nem engedelmeskedik, magát ezek rendeleteinek alá nem veti, az sem a rokonszenvüket, sem a szeretetüket nem nyerheti el, mert ezek nem szolgálni hanem magukat szolgáltatni akarják. Az ige hirdetés, az írásmagyarázás tehetségét nem Isten adományának tekintik, hanem kiváltságosnak, jobbnak, többnek tartják magukat a többi embernél. Azért mondja az Úr, hogy nem az megy be a mennyországba, aki a hit külső látszatával bír, de a belső isteni akaratot megérteni nem tudja, mert ha az ilyen lélek megértené a lényegét, nem tulajdonítana felettébb nagy jelentőséget a külsőnek.

De nem értheti meg, mert az ilyennek a lelke gögös, dicsőségvágyó és gyenge a szeretetben. A szeretet cselekedetei sokszor áldozatot követelnek, olyan áldozatot, amellyel nem lehet dicsekedni az emberek előtt, mert megaláztatás, szégyen és megvetés lenne az eredménye. A gögös lélek képtelen önmagát megtagadni, képtelen még szeretetében is önmagáról megfélemlkezni, képtelen tűrni, bízni és várni, amíg az Isten felszínre nem hozza az ő igazságát. Minden erejével harcol es küzd a saját érdekeiért. Minden ismeretét, tudományát a saját egyéni céljainak a szolgálatába helyezi. Az ilyen lélek minden tettett jámborsága, sok imádsága, külsőséges jósága hiábavaló. Elbukik azon a próbán, amellyel az Úr az Övéit választja ki, és nem mehet be a mennyországba. Mert Istennek nem a külső emberre van szüksége, hanem a belső lélekre, és akinél ez a belső nem tudott beleolvadni Isten törvényébe, az kívül marad.

7:22 Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben üztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben?

Amikor elkövetkezik a számadás napja, amikor minden lélek a maga körforgását elvégezte; amikor betelnek a kegyelem esztendői, századai; amikor mindenkinek szabadságában állt a jót vagy a rosszat választani, mindenkinek számot kell adnia cselekedeteiről, hogy ne lássa igazságtalannak azt az ítéletet, amelyben része lesz. Megítéltetnek azok a szellemek is, akiket vonzott az isteni kijelentés, akik értelmileg érettek voltak az Ige befogadására, akik tudták, mit kellene cselekedniük, hiszen beszéltek az Igéről, tanították az embereket. Megítéltetnek azok is, akik a gonosz lelkeket is megfélemlítették; akik ismerték Jézus nevének hatalmas erejét, amelynek a segítségével a láthatatlan világ felett uralkodhattak, mert az ördögöket is kiűzhették.

Ők az Úr nevében minden és mindenki felett hatalmat gyakorolhattak, mert csodákat tettek; a lehetetlent is lehetővé tette előttük az Ő nevének hatalma. És mégis, az ő lelkük

ellenállt az isteni nagy, csodás hatalomnak, amely a szeretet. Az ő lelkük nem engedett fel, nem olvadt bele ennek a csodás hatalomnak a titkába. A szeretet nem tudta megragadni őket, nem tudta az ő önző énjüket legyőzni, azt az ént, amely a szeretettől elzárkózva nem ismer nagyobb hatalmat magánál, nem hajol meg senki előtt, nem szolgál senkit, hanem mindent a maga céljaira, szolgálatára használ fel.

7:23 És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.

A mélység és magasság utolsó találkozása lesz ez, amikor az Úr megtagad minden közösséget a hamis prófétákkal. A hamis próféta minden fénye elhomályosodik, minden értékesnek látszó szerzeménye hirtelen semmivé válik, mert nem igaz, hanem csak utánzat volt, és az öndicsőítés, a nagyot akarás bódult hőse lezuhan a kárhozat mélységébe. Ébredjétek fel emberi lelkek! Halljátok mi vár azokra, akik az Isten országának előcsarnokaiban adnak-vesznek? Halljátok utolsó óra munkásai, spiritiszták, médiumok, csodatevők, csodalátók, lelkekkel foglalkozók, titkos tudománynak birtokában lévőek?! Ha mindent tudtok is, ha minden felett uralkodtok is, önmagatokat meg nem tarthatjátok, ha bele nem olvadtok az engedelmesség és a szeretet által a végtelen nagy Titokba, az Isten akaratába!

Elvesztek, ha magatokról nem tudtok megfélemlkezni az ilyen hatalmas, nagy szeretet előtt, mint amilyen az isteni Szeretet, ha ellenálltok a világot átfogó, önmagát feláldozó szeretetnek azért, hogy múló életetek megjelenésének, a testi énnel dicsőséget szerezhessetek! Közel mentetek a Sínai-hegyhez; halljátok az Isten szavát, látjátok az Ő csodatételeit és mégsem tértek meg bűneitekből, tévelygéseitekből, okoskodásaitokból, önzéseitekből, számításaitokból, dicsőség hajszolásaitokból, kicsinyeskedéseitekből, szellemi gögötökből! Hamis, megtéretlen szívű tolakodói akartok-e lenni Krisztus mennyországának? Rólatok, mint az álnokság cselekedőiről tesz majd említést az Úr? Ne legyetek „hamis próféták”; ne keressétek a rejtett tudományokat, a titkos erők hatalmát; ne keressétek a szellemekkel való összeköttetést, mert mindez nem vezet célhoz, ha a legfontosabbat, az Isten iránt való engedelmességet, az Ő akaratának követését lelketek legmélyén el nem határoztátok. A megtérést, az Isten akaratának követését, lényednek az Isten törvényébe való teljes beolvadását tűzd ki célul, ember! És akkor isten kegyelme megtisztít bűneidről, kivezet tévelygéseidből és élsz azontúl nem magadnak, hanem Istennek tetsző életet. Nem leszel méltatlan Isten kegyelmére, mert nem cselekszel álnokságot az Ur előtt. Minden nyilvánvalóvá válik azon a napon, amikor Isten előtt számot kell adni az embernek a cselekedeteiről, beszédeiről. Hiábavalóvá válnak azok az emberek előtt magasztalt dolgok, ha azokkal nem Isten akaratát cselekedte az ember, hanem a maga vágyát elégítette ki. Legyen ez intőül mindenkinek, aki a maga akaratából nagyot, önmagát felülmúlót akar cselekedni.

Mert Isten nem azt tűzte ki eléje célul; talán egy kisebb, de az ő természetének megfelelőbb hivatást jobban be tudna tölteni, mint az igehirdetés nehéz feladatát. Mégis milyen sokan vállalkoznak az igehirdetésre anélkül, hogy az Úr kijelölte volna őket; anélkül, hogy lelkükben éreznék azt az ellenállhatatlan erőt, amely őket magával ragadja és akaratuk ellenére Isten lelkétől áthatott igehirdetőkké teszi őket. Milyen sokan médiumok akarnak lenni anélkül, hogy a lelkükben észrevették volna az arra való elhivatottságot. Ők azok akarnak lenni és azzá lesznek, de nem Isten akaratából, hanem a saját lelkük hiúságából. Milyen sokakat vonz a kutatás felé a titkos tudományok, a rejtett erők ismerete és felhasználása, de nem azzal a célzattal, hogy ezekkel embertestvérei javát szolgálhassa, hanem hogy dicsőséget, könnyű érvényesülést, elismerést, magasztalást, az átlag fölé való emelkedést érhessen el.

A gögös lélek, az önző lélek nem felejt ki az anyagi előnyöket sem számításából. Nem mindenki, aki azt mondja: - Uram! Uram! - az Úré. Ha a külsőben nem is lehet az ilyeneket megkülönböztetni az igaztól, a belső, lelki lényeg megkülönbözteti őket egymástól. Az Úr mondása határozza meg, mi a lényeg: „aki cselekszi az én Atyám akaratát”. Aki pedig nem az Atya akaratát cselekszi, hanem az ő egyéni érdekeit szolgáló vágyaknak enged, és csak a külső én-ben hasonló az igazihoz, az elhivatotthoz, az az „álnokság cselekvője”, és azt nem ismeri meg az Úr.

7:24 Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, a ki a kösziklára építette az ő házát:

7:25 És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kösziklára építettett.

Az Úr az Ő beszédét, mint erősséget, hatalmat, rendíthetetlen igazságot, változhatatlan valóságot mutatja meg a szegény, bűnben elesett embernek. Az ember nem tudja, hogy ő milyen gyenge, milyen elhagyatott az isteni segítség nélkül, mert tökéletlen, még a saját sorsát sem ismeri. Él, szenved, vergődik, küzd, de nem tudja miért. Életének valódi célját nem látja, mert elfedi azt tekintete elől a halál árnyéka, a megsemmisülés gondolata. Vágyai, reményei a testben elérhetőig terjednek. Addig él így, amíg az Úr fel nem fedti előtte a jövőt, amíg meg nem ismeri az élet magasabb rendű célját, amíg fel nem ismeri önmagában a lelket.

Amikor felismerte, elhitte, megérezte és megértette, hogy a földi létben nem érheti el a célját, akkor lelki ösztöne utakat, módokat keres, hogy azokat elérhesse. A kereső lelkeknek mondja az Úr: „én vagyok az Út, az Igazság és az Élet”, mén az örök életet, az élet beteljesedését csak Ő általa, az Ő igazságával lehet elérni. Az Ő igazsága pedig nem felszínes, könnyen alakítható, kijátszható igazság, hanem a lélek mélyén elrejtett isteni természetnek pontról pontra való felszabadítása a bűn, a tévelygés rabsága alól. Ezzel az igazsággal átalakul, megtisztul a lélek, és belekerül az életfolyamba. Az igazság sugarai áthatják, átvilágítják a lélek tudatos és tudattalan természetét, nem fog többé rajta a tévedések árnyéka, mert a lélekben megvilágosodott erők világosságot sugároznak kifelé és felbontják a titokzatos árnyakat, a tévedéseket. A bizonytalan, homályos jövő bizonyossággá válik, mert az Igazság fénye bevilágítja azt. Az igazság olyan erő, amely nem változik, tehát bizonyosság! Ez a tökéletes igazság Istennél, Istenben van, amelyet az Ő Szent Fia által kijelentetett az emberiségnek. Hiába küzd ellene az árnyak világában az igazságot elfogadni nem akaró emberek és szellemek csoportja. Hiába építkezik a hazugság, hiába gyűjti ellentétes erőit, hiába utánozza az isteni Igazságot, hiába szeretné annak erejét, hatalmát.

Mert a hazugság minden építkezése, hatalma, nagysága olyan az isteni igazsággal szemben, mint az összeomló kártyavár, mint a pehely ellenállása az orkánnal szemben. Tehát hol van Istenen kívül erősség, hol van Őrajta kívül hatalom és erő? Sehol, sehol! A bölcs ember az, aki hallja ezeket az isteni igazságokat, át tudja tekinteni azok értékét és megtartja azokat. Bölcs az, aki az életét úgy rendezi be, hogy ezek az igazságok jussanak érvényre gondolkodásában, érzéseiben, cselekedeteiben. Mert ezek az igazságok változhatatlanok; ezek rendíthetetlen menedéket nyújtanak a léleknek a múlandó élet megpróbáltatásaiban, a bánatban, a jólétben, a nyomorúságban, a boldogságban, a kétségbeesésben. Óh, mert ezek a megpróbáltatások az életnek csak változó jelenségei. Éppen úgy, mint az eső, az árvíz, a szelek a viharok sem maradandó jelenségei az életnek; váltakozva jönnek, hogy ismét helyet adjanak a ragyogó napsugárnak, az örömmek. Nincs senki, akinek végig ne kellene mennie mind az egyiken, mind a másikon.

Nincs senki, aki az élet alacsony szintjén vergődik, hogy valamikor ne élt volna fenn a magasabb világokon. De akinek a lelkéből hiányzik a bölcsesség, aki a maga emberi

igazságaiból, tévelygéseiből tekinti helyzetét és mindenkori állapotát, az mindenkor homokra épít. Aki azonban az isteni igazság szerint látja helyzetét és úgy cselekszik, ahogyan ez az igazság diktálja neki, az legyen fent vagy lent, az mindenkor kősziklára épít! Jöhetnek a viharok, az eső, az árvíz, az élet megpróbáltatásai, a csapások, a szenvedések, nem csügged el, mert tudja, hogyan kell elviselni azokat. Jöhet a megaláztatás, a méltatlan gyalázat, a bántás. akkor is tudja, honnan szerezzen erőt, hogy össze ne roskadjon alattuk. Felemelheti a sors a magasba, akkor is tudja, hogyan kell igazságosan embertársait szolgálnia.

Szárnyára veheti nevét a hír, dicsőséggel, hódolattal veheti körül a földi élet, akkor sem büszkélkedik, nem emeli magasra a fejét, hogy hiúságában, elbizakodottságában lenézzék azokat, akik alatta maradtak. Mindenkor megmarad annak, akinek Isten teremtette: embernek! Megmarad annak, akibe Isten a Maga lelkét helyezte el, annak a sajtóságos valakinek, aki az ő szellemi kincsének, az igazságnak tudatában méltósággal viseli sorsát fent vagy lent, mert ez az igazság felülemeli minden olyan gyarlóságon, mely őt felettébb lesújthatná. Az olyan emberek képesek csak nagy dolgok elvégzésére, akiknek a lelkében Krisztus igazsága élő, eleven törvénnyé vált. Ezek többé nem azok a kicsiny pontok, akiket a körforgás szele századokkal visszadobhat a sötétségbe, a tudatlanságba, a nyomorúságba, hogy valamikor újból a felszínre sodorja. Nem! Ezeket magával ragadja az igazság ereje, amely alkot, épít. teremt, munkálkodik a jövőnek. Ezeket erőssé, hatalmassá teszi fent és lent, az életben és halálban Krisztus szelleme, az isteni igazság!

7:26 És valaki hallja én tőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, a ki a fűvényre építette házát:

7:27 És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása.

Nem mindenki bölcs, aki hallgatja az Igét, csak az, aki megtartja azokat és azok szerint cselekszik. Nem mindenki tudja a maga lelkének javát megtalálni a vallásos életben sem, csak az, aki megismeri azokat a romolhatatlan értékeket az Igében, amelyek az ember értelmén, érzelmén és cselekedetein keresztül válnak valósággá, teremtő erővé. Akiben az Ige nem tudta a teremtő munkáját elvégezni, az hiába tanult, hiába böjtölt, hiába cselekedett nagy dolgokat a múlandó életben, annak minden nyoma eltöröltetik, mert külsőséges, múlandó törvény alapján építkezett.

Aki abban a tévedésben van, hogy külsőleges dolgokkal, bizonyos szokássá vált ceremóniákkal, eljárásokkal megszerezheti az üdvösséget, az keserű csalódással tapasztalhatja, hogy nagyon messze esett attól. Krisztus minden beszédében, minden példájában a belső emberhez, a lélekhez, és az örökéletű, fejlődésképes isteni szikrához, a szellemhez szól. Amíg ez az isteni szikra meg nem érti, fel nem fogja azokat az igazságokat, amelyek az Igében élnek és éltető erejükkel hatni, teremteni tudnak, addig - bár külsőleg tudhatja, szájával hirdetheti - elveszíti azokat. A könnyelmű, felületes lélek elfogadja, meghallgatja az Igét, de az első szellő, az első nehézség megingatja a hitét és könnyen feladja meggyőződését. Bár kívánatosnak, szépnek látja az igaz Isten szerint való életet, de mégis megalkuszik a föld, a test törvényével és él felemás életet; lelkével az üdvösség felé, az igaz és jó felé vonzódva, testével a világot és annak erőszakos törvényét követi. Sajnos az ilyen megalkuvó, felemás életet élők vannak a földön a legtöbben.

Ezeket hasonlítja az Úr a bolond, azaz balga emberhez, aki a házát a fűvényre építi - a múlandó élet fűvényére, mert eljön az eső, az árvíz, a szelek és megütköznek a házban és összedül az. Eljönnek a megpróbáltatások, az örömök, a bánatok, a csapások, a szenvedések és a hit épületét megrongálják, sőt a gyenge alkotmány igen sokszor teljesen összeomlik, mert az alap elmosódott. Az ilyen összeomlott lelkek állapota olyan nehéz, amihez hasonló nem

létezik. A csalódás fájdalma a legborzasztóbb, mert az kétségbeejtő. Ami nem volt a miénk, annak az elvesztése nem okoz közel sem olyan fájdalmat annak a nélkülözése által, mint annak az elvesztése, amit már a miénknek hittünk, amire számítottunk, ami már reményeink teljesedéséhez közelebb vitt. Az ilyet elveszíteni rettenetes fájdalom. Pedig ilyen nagy veszteség éri mindazokat, akik hallják és ismerik az Úr törvényét, az Igét, de meg nem tartják; életüket meg nem változtatják. Amíg a hitetlen ember nem ismerte meg az Igét, és a földi világ természetét követi, addig is érik csalódások, fájdalmak, addig is érzi a természettörvény igazságát ha ránehezedik. Az ilyen ember a maga keménységében és tudatlanságában is enyhületet talál, bár nem azt az enyhülést, amely megbékéltet, megnyugtat, csak azt, amely a beletörődés tompa kábulatát nyújtja.

Azonban ezek a lelkek a hit első sugarára felébrednek kábultságukból, nagy gyorsasággal építkeznek, néha jól, néha rosszul. De akik nagyot akarva építettek, csalódniuk kell, mert be kell látniuk, hogy a külsőséges hit, a felületes igazság nem juttatta közelebb őket Isten országához. Amikor az ilyen lélek az élet viszontagságaival való küzdésben elfáradva, pihenni, megnyugodni szeretne, és elérkezik a testi élet végső határához, szomorúan látja, hogy minden törekvésével a múlandót szolgálta. De aki Krisztus útját nem járta, Krisztus igazságát nem juttatta érvényre életével, vajon pihenhet-e, nyugodhatik-e Krisztus országában? A csalódott lélek előtt felcsillan ennek az országnak a világossága csak azért, hogy ennek a fényénél jobban láthassa, hogy mit, hogyan kellett volna cselekednie. De ekkor már késő minden, csak a fájdalom marad meg. A balga ember építkezését elmossa az eső, elviszi az árvíz, összedöntik a szelek, mert nem az igaz lelki törvényen, Krisztus Igéjének maradandó kőszikláján építette jövődjét, hanem a múlandó látszatvilág fővényén, a test kárhözatra vivő igazságán.

Az ige tanítja meg az embert, hogy mi az igaz jó és mi hoz maradandót mind a léleknek, mind a testnek. Romolhatatlan, változhatatlan az az igazság, amely az Igében szól az emberhez: örök és csalhatatlan, mindent felülmúló tudomány. Változhatók a világ, elmúlhat az élet, összeomolhatik az ég és a föld, de az új ég, az új föld, az új élet ezeken az igazságokon épül fel újra! Ha az ember az életében ezeknek az igazságoknak érvényt szerez, akkor megtalálja az abszolút, a maradandó boldogságot is. Minden időleges, múlandó, csak az Úr igazsága „lélek és élet”.